Articol I. Articol I.
Agatha Christie

Articol I. Articol I. Agatha Christie

Articol II. Articol II. Muncile lui Hercule

Această carte îi este dedicată lui Edmund Cork pentru ale cărui munci, în numele lui Hercule Poirot, îi sunt profund recunoscătoare.

Cuvânt-înainte

Apartamentul lui Hercule Poirot era mobilat modern – strălucea de crom, iar fotoliile, deşi tapiţate şi aparent confortabile, aveau linii rigide şi colţuroase.

Hercule Poirot stătea pe unul din fotolii, cu mare grijă – drept pe mijloc. În faţa lui, pe alt fotoliu, se afla doctorul Burton, membru al All Souls1, care sorbea încântat dintr-un pahar cu Château Mouton Rothschild oferit de Poirot. Înfăţişarea doctorului Burton nu era deloc îngrijită. Era grăsuţ, neglijent şi sub claia de păr alb strălucea un chip rubicond şi nevinovat. Avea un chicotit gros şi hârâit, şi obiceiul de a se acoperi – pe sine şi totul în jur – cu scrum. Degeaba punea Poirot în preajma lui tot felul de scrumiere.

Doctorul Burton tocmai întreba:

— Spune-mi, de ce Hercule?

— Te referi la numele meu creştin?2

— Cu greu se poate spune că e creştin, obiectă celălalt, în mod clar e păgân. Dar de ce? Asta aş vrea să ştiu. Ideea tatălui? Toana mamei? Motive de familie? Dacă îmi amintesc bine – deşi memoria mea nu mai e ce-a fost – aveai un frate pe nume Ahile, nu-i aşa?

Mintea lui Poirot trecu rapid în revistă amănuntele carierei lui Ahile Poirot. Chiar se întâmplaseră toate?

— Numai pentru puţină vreme, răspunse el.

Doctorul Burton trecu plin de tact peste subiectul Ahile Poirot.

— Oamenii ar trebui să aibă mai multă grijă când aleg numele copiilor, medita el. Eu am fini, aşa că ştiu. Pe una o cheamă Blanche – şi e neagră ca o ţigancă! Apoi mai e Deirdre, Tragica Deirdre3 – şi s-a dovedit a fi veselă ca o vrăbiuţă. La fel, micuţa Patience (patience – răbdare).

— Ar fi trebuit s-o cheme Impatience (nerăbdare) şi ar fi fost perfect!

Şi Diana – ei bine, Diana… Bătrânul savant se cutremură.

Cântăreşte 75 de kilograme acum – şi nu are decât 15 ani! Ei spun că e doar bufleie – dar mie nu mi se pare deloc că ar fi aşa! Diana! Voiau să-i spună Helen, dar eu am pus piciorul în prag, ştiind cum arată tatăl şi mama ei! Şi bunica, dacă tot vorbim! Am pledat cu putere pentru Martha sau Dorcas, sau un nume rezonabil, dar nu a avut nici un rost – mi-am răcit gura degeaba. Oameni ciudaţi, părinţii…

Începu să hârâie uşor şi faţa lui mică şi grăsuţă se încreţi toată.

Poirot îl privi întrebător.

— Mă gândeam la o conversaţie imaginară. Mama ta şi răposata doamnă Holmes, stând împreună tricotând sau cosând lucruşoare: „Ahile, Hercule, Sherlock, Mycroft…”

Poirot nu împărtăşi amuzamentul prietenului său.

— Să înţeleg că vrei să zici că, în ceea ce priveşte aspectul fizic, eu nu semăn cu Hercule?

Ochii doctorului Burton îl măsurară pe Hercule Poirot, studiind silueta micuţă şi îngrijită, înveşmântată în pantaloni cu dungi, jacheta neagră, adecvată, şi papionul spilcuit, se ridicară de la pantofii de piele făcuţi la comandă spre capul în formă de ou şi spre imensa mustaţă care îi împodobea buza superioară.

— Sincer, Poirot, nu semeni, replică Burton, chiar nu semeni! Bănuiesc că nu ai avut prea mult timp să studiezi clasicii, adăugă el.

— Asta aşa e.

— Păcat, păcat! Ai pierdut mult. Dacă ar fi după mine, toată lumea ar trebui obligată să studieze clasicii.

Poirot ridică din umeri.

— Eh bien, m-am descurcat foarte bine şi fără ei.

— Te-ai descurcat! Te-ai descurcat! Nu este o chestiune de descurcare. Ăsta e un punct de vedere total greşit. Clasicii nu reprezintă o scară care duce spre un succes rapid, precum un curs modern de corespondenţă. Nu orele de muncă ale omului sunt importante – ci timpul lui liber! Asta e greşeala pe care o facem cu toţii. De exemplu, dumneata – acum te descurci, însă dacă vei vrea să laşi totul deoparte, să iei lucrurile mai uşor – ce vei face atunci cu timpul dumitale liber?

Poirot avea răspunsul pregătit:

— Am de gând să mă ocup, foarte serios, de cultivarea dovleceilor.

Doctorul Burton fix luat prin surprindere.

— De cultivarea dovleceilor? Ce vrei să spui? Chestiile alea umflate care au gust de apă?

— Ah! Făcu Poirot plin de entuziasm. Dar asta e ideea! Nu trebuie să aibă gust de apă.

— A, da, ştiu cum – presară-i cu brânză sau ceapă tocată, ori pune-le sos alb.

— Nu, nu, te înşeli. Ideea mea e că aroma dovlecelului poate fi îmbunătăţită. I se poate da, îşi miji privirea, un buchet…

— Doamne, Dumnezeule, omule, nu este vorba de un vin. Cuvântul „buchet” îi aduse aminte lui Burton de paharul aflat lângă cotul lui. Sorbi şi îl savura. E un vin foarte bun. Foarte robust. Da. Dădu din cap apreciativ. Dar afacerea asta cu dovlecei – chiar vorbeşti serios? Nu vrei să zici – spuse el cu o teamă evidentă – că ai de gând să stai aplecat – mâinile îi coborâră cu groază compătimitoare asupra burţii rotunjoare – o să te apleci, o să împrăştii bălegar

peste chestiile astea şi o să le uzi cu fire de lână înmuiate în apă şi tot tacâmul?

— Se pare că eşti familiarizat cu cultivarea dovleceilor, afirmă Poirot.

— I-am văzut pe grădinari cum procedează când am stat la ţară. Dar, serios, Poirot, ce hobby! Compară-l cu – vocea îi coborî scoţând un tors apreciativ – un fotoliu în faţa unui foc de lemne, într-o încăpere lungă, joasă, plină cu cărţi. Trebuie să fie o cameră lungă, nu pătrată. Cărţile trebuie să aibă cotorul rotunjit. Un pahar de porto şi o carte deschisă în mână. Timpul se dă înapoi când citeşti – cită sonor: „Μήτ ό αύτε χυβερνήτηζ ένί οίνοπι πόντψ νήα θοήν ίθύνει έρεχθομένην άνέμοισι”

Apoi traduse:

— Cu mare dibăcie, pe marea întunecată, căpitanul cârmeşte barca iute, bătută de vânt”. Desigur că nu poţi prinde pe de-a-ntregul spiritul originalului.

Pentru o clipă, în entuziasmul lui, uitase de Poirot. Şi Poirot, privindu-l, simţi brusc o undă de îndoială – o înţepătură neplăcută. Era ceva aici care îi scăpase? Vreo bogăţie a spiritului? Fu cuprins de tristeţe. Da, ar fi trebuit să îi cunoască pe clasici… Cu multă vreme în urmă… Dar acum, vai, era prea târziu…

Doctor Burton îi întrerupse melancolia.

— Vrei să spui că într-adevăr te gândeşti la pensionare?

— Da.

Celălalt chicoti.

— Nu-i adevărat!

— Dar te asigur…

— Nu o să poţi să o faci, bătrâne. Eşti mult prea interesat de munca ta.

— Nu, chiar fac toate aranjamentele. Încă vreo câteva cazuri special alese, nu orice apare, înţelegi – doar probleme care prezintă un interes personal.

Doctorul Burton râânji.

— Aşa ziceam şi eu. Doar un caz sau două, încă un caz – şi aşa mai departe. Spectacolul de adio al primadonei nu este menit pentru tine, Poirot!

Chicoti şi se ridică încet în picioare – un gnom blând, cu părul alb.

— Nu ţi-s date ţie Muncile lui Hercule, rosti el. Ţie ţi-s date muncile dragostei. O să vezi că am dreptate. Pun pariu că peste 12 luni o să fii tot aici şi dovleceii vor fi – se cutremură – doar dovlecei.

Luându-şi rămas-bun de la gazda sa, doctorul Burton părăsi încăperea rectangulară, severă.

Părăsi şi aceste pagini, urmând să nu se mai întoarcă.

Ceea ce ne interesează este ce a lăsat în urma lui, adică Ideea.

Pentru că, după plecarea lui Burton, Hercule Poirot se aşează din nou încet, ca un om cufundat într-un vis, şi murmură:

— Muncile lui Hercule… Mais oui, c 'est un idée, ça…

În următoarea zi, Hercule Poirot frunzărea un volum mare, legat în piele, şi alte cărţi mai subţirele, aruncând din când în când priviri chinuite spre diverse foi de hârtie bătute la maşină.

Secretara lui, domnişoara Lemon, fusese instruită să strângă informaţii despre subiectul Hercule şi să i le aducă.

Fără să manifeste vreo curiozitate (nu era genul ei să se întrebe de ce!), dar cu o eficienţă deplină, domnişoara Lemon îşi îndeplinise sarcina.

Hercule Poirot era cufundat cu totul în uluitorul ocean al cunoştinţelor clasice, cu referire specială la „Hercule, un erou vestit care, după moarte, a fost trecut în rândul zeilor şi a primit onoruri divine”.

Până aici, totul era clar – dar după aceea lucrurile se complicau. Vreme de două ceasuri Poirot citise cu sârguinţă, făcând notiţe, încruntându-se, consultându-şi foile de hârtie şi alte cărţi de referinţe. În cele din urmă se

lăsă pe spătar şi clătină din cap. Dispoziţia lui din seara precedentă se risipise. Ce oameni!

De pildă, acest Hercule – acest erou! Erou, într-adevăr! Nu era decât o creatură mare şi musculoasă, cu inteligenţă scăzută şi tendinţe criminale! Lui Poirot îi amintea de Adolfe Durand, un măcelar care fusese judecat la Lyon în 1895 – un individ cu o putere de taur, care ucisese câţiva copii. Apărarea lui o reprezentase epilepsia – de care, fără îndoială, suferea – deşi, dacă era vorba de grand mal sau de petit mal, reprezentase subiect de controversă timp de zile întregi. Probabil acest Hercule suferea de grand mal. Nu – Poirot clătină din cap -dacă asta era ideea grecilor în privinţa unui erou, atunci, măsurat după standardele moderne, Hercule sigur nu s-ar fi încadrat. Aceşti zei şi zeiţe păreau să aibă tot atât de multe pseudonime ca un infractor modern. Într-adevăr, păreau să se încadreze în tipologia infractorului. Băutură, desfrâu, incest, viol, jafuri, crime şi tertipuri – suficient ca un juge d'Instruction să nu-şi vadă capul de treabă. Fără viaţă de familie decentă. Fără ordine, fără metodă. Nici chiar crimele lor nu aveau ordine sau metodă!

— Hercule, ce să zic! Exclamă Hercule Poirot, ridicându-se în picioare, dezamăgit.

Se uită aprobator în jur. O încăpere pătrată, cu mobilă pătrată, modernă – chiar şi o sculptură modernistă de calitate reprezentând un cub plasat pe alt cub şi deasupra un aranjament geometric din fire de cupru. Iar în mijlocul acestei camere ordonate şi strălucitoare, el însuşi. Se privi în geam. Iată-l deci pe Hercule modern – foarte deosebit de acea schiţă urâtă reprezentând o siluetă dezbrăcată cu muşchi umflaţi, care agita o ghioagă. În loc, o siluetă micuţă, compactă, îmbrăcată într-un costum adecvat, cu mustaţă – o mustaţă căruia lui Hercule din Antichitate nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să aibă – o mustaţă uriaşă şi totuşi sofisticată.

Însă între acest Hercule Poirot şi Hercule din tradiţia clasică exista o asemănare. Amândoi, fără îndoială, avuseseră un rol important în a scăpa lumea de anumiţi răufăcători… Fiecare putea fi descris drept un binefăcător al Societăţii în care trăia…

Ce spusese doctor Burton seara trecută înainte să plece: „Nu ţi-s date ţie Muncile lui Hercule…”

Dar se înşela amarnic, biata fosilă. Ar trebui să existe, încă o dată, Muncile lui Hercule – un Hercule Modern. O idee ingenioasă şi amuzantă! În perioada de dinainte de retragerea lui finală va accepta douăsprezece cazuri, nici mai mult, nici mai puţin. Şi acele douăsprezece cazuri vor fi alese ca având o legătură specială cu cele douăsprezece munci ale lui Hercule. Da, asta nu va fi numai amuzant, va fi şi artistic, va fi spiritual.

Poirot luă Dicţionarul clasic şi se cufundă încă o dată în înţelepciunea clasicilor. Nu avea însă de gând să-şi urmeze prototipul prea îndeaproape. Nu va fi nici o femeie, nici o cămaşă a lui Nessus… Numai Muncile şi atâta tot.

Deci prima Muncă va fi aceea a Leului din Nemeea.

— Leul din Nemeea, repetă el, încercând cuvântul pe limbă.

Evident, nu se aştepta să apară un caz în care să fie vorba de un leu în carne şi oase. Ar fi o coincidenţă prea mare dacă l-ar aborda directorii Grădinii Zoologice ca să le rezolve o problemă în care ar fi implicat un leu adevărat.

Nu, aici trebuia să intervină simbolismul. Primul caz trebuie să fie legat de vreo figură publică bine-cunoscută, trebuie să fie senzaţional şi de primă mărime! Vreun criminal notoriu – sau invers, cineva care este un leu în ochii opiniei publice. Vreun scriitor sau politician, sau pictor celebru – sau poate vreun membru al familiei regale?

Lui Poirot îi plăcea ideea de familie regală…

Nu avea să se grăbească. Va aştepta – va aştepta cazul de importanţă maximă care avea să fie primul dintre Muncile sale autoimpuse.

Capitolul I
LEUL DIN NEMEEA

— Ceva interesant în dimineaţa asta, domnişoară Lemon? Întrebă Poirot intrând în încăpere în dimineaţa următoare.

Avea încredere în domnişoara Lemon. Era o femeie lipsită de imaginaţie, dar cu instincte bune. Orice pomenea ea că ar merita luat în consideraţie de obicei se dovedea astfel. Era o secretară înnăscută.

— Nu prea multe, domnule Poirot. Există doar o scrisoare care m-am gândit că v-ar putea interesa. Am pus-o deasupra teancului.

— Şi despre ce e vorba?

Poirot făcu un pas înainte, plin de interes.

— E de la un om care vrea să investigaţi dispariţia câinelui pechinez al soţiei lui.

Poirot rămase cu piciorul în aer şi îi aruncă domnişoarei Lemon o privire plină de reproş. Ea însă nu o observă şi începu să dactilografieze. Scria la maşină cu viteza şi precizia unei mitraliere.

Poirot era şocat – şocat şi întristat. Domnişoara Lemon, eficienta domnişoară Lemon, îl dezamăgise. Un câine pechinez! Un câine pechinez! Şi asta după visul pe care îl avusese noaptea trecută. Tocmai se făcea că pleca de la palatul Buckingham după ce i se mulţumise personal, când valetul îl trezise aducându-i ciocolata caldă la pat.

Cuvintele îi stăteau pe limbă – cuvinte spirituale, caustice. Nu le rosti pentru că domnişoara Lemon, datorită vitezei şi eficienţei ritmului de dactilografiere, nu le-ar fi auzit.

Cu un mormăit de dezgust, luă prima scrisoare din teancul aflat pe marginea biroului său.

Da, era exact cum spusese domnişoara Lemon. O adresă din oraş – o cerere scurtă, oficială, lipsită de orice rafinament. Subiectul – răpirea unui câine pechinez. Unul dintre animalele acelea de companie mult prea alintate, cu ochi bulbucaţi, tipice pentru femeile bogate. Buzele lui Hercule Poirot se strâmbară în timp ce citea.

Nu era nimic neobişnuit. Nimic ieşit din comun sau… Ba da, într-o mică privinţă, domnişoara Lemon avea dreptate. Un mic detaliu era neobişnuit.

Hercule Poirot se aşează. Citi scrisoarea încet şi cu atenţie. Nu era genul de caz pe care şi-l dorea, nu era genul de caz pe care şi-l promisese. Nu era – şi acesta reprezenta punctul crucial al obiecţiei sale – o adevărată Muncă a lui Hercule.

Dar, din nefericire, era curios…

Da, era curios…

Îşi ridică glasul ca să fie auzit de domnişoara Lemon pe deasupra zgomotului făcut de maşina de scris.

— Sună-l pe acest Sir Joseph Hoggin, îi ceru el, şi aranjează-mi o întâlnire cu el la biroul lui, aşa cum a propus.

Ca de obicei, domnişoara Lemon avusese dreptate.

— Eu sunt un om simplu, domnule Poirot, afirmă Sir Joseph Hoggin.

Hercule Poirot făcu un gest neutru cu mâna dreaptă, care exprima (dacă se dorea o astfel de interpretare) o admiraţie solidă pentru cariera lui Sir Joseph şi o apreciere pentru modestia cu care se descria astfel pe sine. Putea, de asemenea, să transmită o dezaprobare graţioasă faţă de această afirmaţie. În orice caz, nu dezvăluia gândul cel mai pregnant din mintea lui Hercule Poirot, acela că Sir Joseph era cu siguranţă (utilizând cuvântul în sensul cel mai colocvial) un om extrem de simplu. Privirea lui Hercule Poirot poposi critic asupra bărbiei umflate, a ochilor mici, porcini, a nasului bulbucat şi a gurii cu buze subţiri. Efectul de ansamblu îi amintea de cineva sau de ceva – dar pentru moment nu îşi putea aduce aminte despre ce era vorba. O amintire se ivi vag. Cu multă vreme în urmă… În Belgia… În mod sigur ceva ce avea de-a face cu săpunul… Sir Joseph continuă:

— Eu nu am ifose deloc. Nu umblu cu braşoave. Majoritatea oamenilor, domnule Poirot, ar lăsa baltă

chestiunea asta. Ar uita de ea ca de-o datorie neplătită. Dar nu aşa procedează Joseph Hoggin. Sunt un om bogat – şi într-un fel, pentru mine două sute de lire nici nu contează…

Poirot interveni rapid:

— Felicitări!

— Poftim? Sir Joseph făcu o pauză. Ochii lui mici se îngustară şi mai mult şi continuă tăios: Asta nu înseamnă că am obiceiul să arunc cu banii în stânga şi-n dreapta. Plătesc pentru ceea ce îmi doresc. Dar plătesc preţul pieţei – nimic mai mult.

Hercule Poirot întrebă:

— Vă daţi seama că tariful meu e ridicat?

— Da, da. Dar asta – Sir Joseph îl privi cu şiretenie – este o chestiune minoră.

Hercule Poirot ridică din umeri şi zise:

— Eu nu fac târguri. Sunt un expert. Şi pentru serviciile unui expert trebuie să plăteşti.

Sir Joseph răspunse cu francheţe:

— Ştiu că sunteţi un om priceput la chestii d-astea. Am făcut cercetări şi mi s-a spus că sunteţi cel mai bun. Vreau să dau de cap acestei afaceri şi nu mă uit la cheltuieli. De aceea v-am chemat aici.

— Aţi fost norocos, zise Hercule Poirot.

Sir Joseph făcu din nou:

— Poftim?

— Extrem de norocos, afirmă Hercule Poirot cu convingere. Mă aflu – şi pot spune asta fără modestie inutilă – la apogeul carierei mele. În foarte scurt timp intenţionez să mă retrag – să locuiesc la ţară, să călătoresc din când în când ca să văd lumea – de asemenea, poate, să cultiv grădina, cu o atenţie specială pentru îmbunătăţirea soiului de dovlecei. Sunt nişte legume minunate, numai că le lipseşte gustul. Totuşi, nu asta e problema. Voiam doar să explic faptul că, înainte de a mă retrage din activitate, mi-am impus o anumită sarcină. M-am decis să accept douăsprezece cazuri – nici mai mult, nici mai puţin. Nişte

Munci ale lui Hercule autoimpuse. Cazul dumneavoastră, Sir Joseph, este primul dintre cele douăsprezece. M-a atras, oftă el, neimportanta lui şocantă.

— Importanţa? Făcu Sir John.

— Neimportanta am spus. Am fost solicitat din diferite motive – să investighez crime, morţi inexplicabile, jafuri, furturi de bijuterii. Acum este pentru prima dată când mi s-a cerut să îmi folosesc talentele ca să elucidez răpirea unui câine pechinez.

Sir Joseph mormăi:

— Mă surprindeţi! Aş fi zis că sunteţi asaltat de femei care vă bat la cap cu câinii lor de companie.

— Da, aşa e, desigur. Dar este prima oară când sunt chemat de soţul implicat în caz.

Micuţii ochi ai lui Sir Joseph se îngustară apreciativ.

— Încep să înţeleg de ce mi-aţi fost recomandat. Sunteţi un tip viclean, domnule Poirot.

Poirot murmură:

— Vă rog să-mi spuneţi amănuntele cazului. Când a dispărut câinele?

— Exact acum o săptămână.

— Şi presupun că acum soţia dumneavoastră e înnebunită, nu?

Sir Joseph îl privi fix. Apoi spuse:

— Nu înţelegeţi. Câinele ne-a fost înapoiat.

— Înapoiat? Atunci, daţi-mi voie să întreb, care este rolul meu aici?

Sir Joseph se înroşi ca focul.

— Fiindcă să dea naiba dacă accept să fiu păcălit! Domnule Poirot, o să vă povestesc întreaga afacere. Câinele a fost furat acum o săptămână – şterpelit în Grădinile Kensington, unde era cu doamna de companie a soţiei mele. A doua zi, soţia mea a primit o cerere de răscumpărare de două sute de lire. Vă spun – două sute de lire! Pentru o mică brută lătrătoare şi afurisită, care mereu ţi se împleteşte printre picioare!

Poirot murmură:

— Evident că nu aţi fost de acord să plătiţi o asemenea sumă?

— Normal că nu – sau nu aş fi fost dacă aş fi ştiut ceva despre asta! Milly (soţia mea) ştia prea bine acest lucru. Nu mi-a spus nimic. Doar a trimis banii – în bancnote de o liră, aşa cum i se ceruse – la adresa dată.

— Şi câinele a fost înapoiat?

— Da. În acea seară soneria a sunat şi mica brută se afla pe trepte. Nu se zărea nici ţipenie înjur.

— Perfect. Continuaţi.

— Apoi, desigur, Milly a mărturisit ce a făcut şi mi-am pierdut un pic cumpătul. Totuşi, m-am calmat după o vreme – în definitiv, faptul era consumat şi nu te poţi aştepta ca o femeie să se poarte cu oarecare minte – şi îndrăznesc să spun că aş fi lăsat totul baltă dacă nu ar fi fost întâlnirea cu bătrânul Samuelson la Club.

— Da?

— La naiba, chestia asta trebuie să fie o escrocherie teribilă! Exact acelaşi lucru i s-a întâmplat şi lui! Au jumulit-o pe nevastă-sa de trei sute de lire! Ei bine, asta a fost prea de tot. Am decis că afacerea asta trebuie oprită. Am trimis după dumneavoastră.

— Dar în mod sigur, Sir Joseph, cel mai potrivit lucru (şi cu mult mai ieftin) ar fi fost să chemaţi poliţia.

Sir Joseph îşi frecă nasul.

— Sunteţi însurat, domnule Poirot? Întrebă el.

— Vai, nu am avut fericirea asta, răspunse Poirot.

— Hm, făcu Sir Joseph. Nu prea ştiu eu cum e cu fericirea, însă dacă aţi fi însurat, aţi şti că femeile sunt creaturi ciudate. Pe nevastă-mea au apucat-o istericalele doar când am pomenit de poliţie – i-a intrat în cap că se va întâmpla ceva scumpului ei Shan Tung, dacă m-aş duce la ei. Nici n-a vrut să audă de una ca asta, şi aş spune că nici ideea ca dumneavoastră să vă aflaţi aici nu îi surâde prea tare. Însă

am pus piciorul în prag în privinţa asta şi ea a cedat. Dar, ţineţi cont, nu îi place.

Hercule Poirot murmură:

— Îmi dau seama că e o situaţie delicată. Poate ar fi bine să stau de vorbă cu soţia dumneavoastră ca să obţin mai multe detalii şi în acelaşi timp să o asigur că viitorul câinelui ei e în siguranţă.

Sir Joseph dădu aprobator din cap şi se ridică în picioare.

— Vă conduc chiar acum cu maşina.

II

Într-un salon mare, foarte călduros şi mobilat cu piese de mobilier bogat ornamentate stăteau două femei.

Când Sir Joseph şi Hercule Poirot intrară, un căţel pechinez veni în fugă, lătrând furios şi dând târcoale ameninţător în jurul gleznelor lui Poirot.

— Shan! Shan, vino aici! Vino la mămica, iubitule! Ia-l, domnişoară Carnaby!

Cea de-a doua femeie se apropie grăbită şi Hercule Poirot murmură:

— Un adevărat leu, într-adevăr.

Aproape fără suflare, domnişoara Carnaby aprobă:

— Da, aşa e, este un câine de pază atât de bun! Nu se teme de nimeni şi de nimic. Iată-l pe băieţel!

După ce făcu prezentările necesare, Sir Joseph spuse:

— Ei bine, domnule Poirot, vă las să vă faceţi treaba. Şi, cu o înclinare scurtă a capului, părăsi încăperea. Lady Hoggin era o femeie solidă, cu o înfăţişare bosumflată şi păr vopsit roşu cu henna. Doamna ei de companie, agitata domnişoară Carnaby, era o fiinţă grăsuţă, cu înfăţişare blândă, având între patruzeci şi cincizeci de ani. O trata pe Lady Hoggin cu mare deferentă şi era în mod clar înspăimântată de ea.

— Acum spuneţi-mi, Lady Hoggin, toate împrejurările acestei crime abominabile, începu Poirot.

Lady Hoggin se înroşi.

— Sunt foarte bucuroasă că spuneţi asta, domnule Poirot. Pentru că a fost într-adevăr o crimă. Pechinezii sunt teribil

de sensibili – la fel de sensibili ca nişte copii. Bietul Shan Tung ar fi murit de frică, dacă nu de altceva.

Domnişoara Carnaby interveni cu răsuflarea tăiată:

— Da, a fost o ticăloşie – o ticăloşie!

— Vă rog să-mi spuneţi cum s-a întâmplat.

— Ei bine, s-a întâmplat în felul următor: Shan Tung era la plimbare în parc cu domnişoara Carnaby…

— Oh, Doamne, da, a fost numai vina mea, se băgă în vorbă doamna de companie. Cum am putut să fiu atât de proastă… De neglijentă…

Lady Hoggin replică acră:

— Nu vreau să-ţi reproşez, domnişoară Carnaby, dar cred că ai fi putut fi mai atentă.

Poirot îşi îndreptă privirea spre doamna de companie.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, a fost cel mai deosebit lucru! Tocmai fusesem de plimbare – Shan Tung era în lesă, desigur – şi tocmai făcuse pipilică pe iarbă, iar eu mă pregăteam să mă întorc şi să mă îndrept spre casă, când atenţia mi-a fost atrasă de un bebeluş în cărucior, care mi-a zâmbit. Avea nişte obrăjori trandafirii şi nişte bucle! Nu m-am putu abţine să nu intru în vorbă cu doica şi să o întreb ce vârstă are copilul – avea 17 luni, mi-a spus – şi sunt sigură că discutam cu ea numai de un minut sau două, când, brusc, am privit în jos şi Shan nu mai era acolo. Lesa fusese tăiată…

Lady Hoggin interveni:

— Dacă ai fi acordat atenţia necesară îndatoririlor tale, nimeni nu s-ar fi strecurat să taie lesa.

Domnişoara Carnaby părea gata să izbucnească în lacrimi. Poirot zise grăbit:

— Şi ce s-a întâmplat în continuare?

— Ei bine, normal că m-am uitat peste tot. Şi am strigat! L-am întrebat pe gardianul din parc dacă a văzut un om cu un câine pechinez, dar nu observase nimic de genul ăsta. Nu am ştiut ce să fac, aşa că am continuat să caut, dar în cele din urmă, evident, a trebuit să vin acasă.

Domnişoara Carnaby se opri brusc. Poirot îşi putea imagina foarte bine scena care urmase.

— Şi apoi aţi primit scrisoarea? Întrebă el.

— A doua zi dimineaţa, cu prima poştă. Spunea că, dacă vreau să-l mai văd pe Shan Tung în viaţă, trebuia să trimit 200 de lire în bancnote de o liră într-un pachet neînregistrat adresat unui căpitan Curtis. În Bloomsbury Road Square nr. 38. Mai spunea că, dacă banii erau marcaţi sau dacă anunţam poliţia, atunci… Atunci urechile şi coada lui Shan Tung aveau să fie… Tăiate!

Domnişoara Carnaby începu să suspine.

— Ce groaznic, murmură ea. Cum pot oamenii să fie asemenea diavoli!

Lady Hoggin continuă:

— Spunea că, dacă trimit banii neîntârziat, Shan Tung va fi înapoiat în aceeaşi seară viu şi nevătămat, dar că, dacă după aceea mă duc la poliţie, Shan Tung o să fie cel care va avea de suferit…

Domnişoara Carnaby murmură cu ochii în lacrimi:

— Oh, Doamne, mi-e atât de teamă că şi acum… Desigur, domnul Poirot nu este chiar de la poliţie…

Lady Hoggin interveni nerăbdătoare:

— Deci vedeţi, domnule Poirot, că trebuie să fiţi foarte atent. Hercule Poirot se grăbi să-i risipească neliniştea.

— Dar eu nu sunt de la poliţie. Investigaţia mea va fi condusă foarte discret, foarte liniştit. Puteţi fi figură, Lady Hoggin, că Shan Tung va fi în perfectă siguranţă. Asta vă garantez.

Amândouă doamnele părură uşurate de cuvântul magic. Poirot continuă:

— Aveţi aici scrisoarea? Lady Hoggin clătină din cap.

— Nu, mi s-a spus să o pun împreună cu banii.

— Şi aşa aţi făcut?

— Da.

— Hm, păcat!

Domnişoara Carnaby zise veselă:

— Dar mai avem lesa câinelui. Să o aduc?

Ieşi din încăpere. Hercule Poirot profită de absenţa ei ca să pună câteva întrebări pertinente.

— Amy Carnaby? Oh! E de treabă. Un suflet bun, deşi cam naiv, desigur. Am mai avut câteva doamne de companie şi toate erau proaste de-a binelea, desigur. Dar Amy îi este devotată lui Shan Tung şi a fost teribil de supărată de toată povestea – aşa cum era şi normal, după ce a căscat gura pe lângă cărucioare şi mi l-a neglijat pe micuţul meu iubit! Cameristele astea bătrâne sunt toate la fel, leşinate după copii! Nu, sunt destul de sigură că nu a avut nimic de-a face cu asta.

— Nici nu pare genul, fii de acord Poirot. Dar cum câinele a dispărut când era în grija ei, trebuie să ne asigurăm de cinstea ei. De când lucrează pentru dumneavoastră?

— De aproape un an. Am primit recomandări excelente pentru ea. A lucrat pentru bătrâna Lady Hartingfield până la moartea acesteia – cred că vreo zece ani. După aceea a avut grijă o vreme de o soră invalidă. Este cu adevărat o persoană deosebită – dar proastă, aşa cum v-am spus.

Amy Carnaby se întoarse în acel moment, cu răsuflarea şi mai tăiată, şi scoase la iveală lesa câinelui pe care i-o dădu lui Poirot cu mare solemnitate, privindu-l cu speranţă.

Poirot o cercetă atent.

— Mais oui, zise el. Fără îndoială, a fost tăiată.

Cele două femei aşteptară răbdătoare.

— O să păstrez asta, spuse Poirot.

Solemn, o puse în buzunar. Cele două femei oftară uşurate, în mod evident, făcuse ceea ce ele se aşteptau.

III

Era obiceiul lui Hercule Poirot să nu lase nimic necercetat.

Deşi la prima vedere părea puţin probabil ca domnişoara Carnaby să fie altceva decât femeia prostuţă şi cam aiurită care părea să fie, Poirot reuşi să stea de vorbă cu o doamnă cu o înfăţişare oarecum ameninţătoare, care era nepoata răposatei Lady Hartingfield.

— Amy Carnaby? Făcu domnişoara Maltravers. Desigur, mi-o amintesc perfect. Avea un suflet bun şi se potrivea mănuşă cu mătuşa Julia. Era devotată câinilor şi citea nemaipomenit cu glas tare. Era şi foarte plină de tact – niciodată nu contrazicea un om invalid. Ce s-a întâmplat cu ea? Sper că nu are necazuri. Acum vreun an, i-am dat nişte referinţe pentru o femeie… Numele ei începe cu H…

Poirot îi explică succint că domnişoara Carnaby încă lucra acolo. Fusese o mică problemă cu pierderea unui câine.

— Amy Carnaby este devotată câinilor. Mătuşa mea a avut un pechinez pe care i l-a lăsat după moarte domnişoarei Carnaby, iar aceasta îl iubea foarte mult. Cred că a suferit foarte mult când a murit. Da, este un suflet tare bun. Desigur, nu este tocmai intelectuală.

Hercule Poirot fu de acord că probabil domnişoara Carnaby nu putea fi descrisă ca intelectuală.

În continuarea anchetei, află fără multe probleme cine era gardianul din parc cu care domnişoara Carnaby vorbise în acea după-amiază fatidică. Bărbatul îşi aminti incidentul în chestiune.

— O doamnă între două vârste, destul de corpolentă, cam agitată, şi-a pierdut pechinezul. O ştiam bine din vedere – îşi aduce câinele aproape în fiecare după-amiază. Am văzut-o venind cu el. Era într-o stare teribilă când l-a pierdut. A venit în fugă la mine, întrebându-mă dacă nu am văzut pe cineva cu un câine pechinez! Bună întrebare! Grădinile sunt pline de câini, de toate rasele – terieri, pechinezi, şoricari, chiar şi ogari – avem de toate. Nu e probabil că aş remarca un pechinez mai mult decât pe altul.

Hercule Poirot aprobă dând gânditor din cap. Apoi se duse în Bloomsbury Road Square nr. 38.

Numerele 38, 39 şi 40 formau împreună hotelul Balaclava. Poirot urcă scările şi deschise uşa. Fu întâmpinat de semiobscuritate şi de miros de mâncare de varză, cu nişte reminiscenţe de la peştele afumat de la micul dejun. În stânga se găsea o masă de mahon pe care era o crizantemă

tristă. Deasupra mesei, era agăţat un suport îmbrăcat în postav, în care erau ţinute scrisorile pentru oaspeţi. Poirot privi câteva minute gânditor tăblia, apoi deschise uşa din dreapta. Aceasta dădea într-un fel de salon cu măsuţe şi câteva aşa-zise fotolii, acoperite cu creton cu un model deprimant. Trei doamne bătrâne şi un gentleman în vârstă cu aspect fioros îşi ridicară capul şi îl priviră pe intrus cu o ură ucigătoare. Hercule Poirot roşi şi se retrase.

Merse mai departe pe coridor şi dădu de o scară. În dreapta, un culoar se bifurca în unghi drept spre ceea ce evident era sala de mese.

Puţin mai departe pe acest culoar, se afla o uşă inscripţionată „BIROU”.

Poirot ciocăni şi, neprimind nici un răspuns, deschise uşa şi aruncă o privire înăuntru. Văzu un birou mare, acoperit de hârtii, însă nu se zărea nimeni. Se retrase, închizând din nou uşa. Intră în sala de mese.

O fată cu înfăţişare tristă şi şorţ murdar îşi târşâia picioarele cărând un coşuleţ plin de cuţite şi furculiţe pe care le aşeza pe mese.

Hercule Poirot rosti pe un ton de scuză:

— Scuzaţi-mă, unde o pot găsi pe doamna directoare? Fata se uită la el cu o privire goală.

— Nu ştiu, sunt sigură de asta. Hercule Poirot continuă:

— Nu e nimeni în birou.

— Nu ştiu unde ar putea fi, sunt sigură de asta.

— Poate, zise Hercule Poirot răbdător şi insistent, aţi putea afla?

Fata oftă. Oricât de îngrozitoare era rutina ei zilnica, acum era şi mai apăsătoare din cauza noii sarcini care i se încredinţase.

— Bine, să văd ce pot să fac, rosti ea tristă.

Poirot îi mulţumi şi ieşi iarăşi pe hol, neîndrăznind să înfrunte privirile furioase ale ocupanţilor salonaşului. Se uita la suportul acoperit cu postav când un fâsâit şi un iz

puternic de violete de Devonshire anunţă sosirea directoarei.

Doamna Harţe era plină de amabilitate.

— Îmi pare foarte rău că nu eram în birou! Exclamă ea. Doreaţi o cameră?

— Nu chiar, murmură Hercule Poirot. Mă întrebam dacă a stat aici, în ultima vreme, un prieten de-al meu. Un căpitan Curtis.

— Curtis! Exclamă doamna Harţe. Căpitanul Curtis? Oare unde am mai auzit numele ăsta?

Poirot nu putea să-i fie de ajutor. Ea clătină nedumerită din cap.

— Aşadar, nu aţi avut aici un căpitan Curtis, zise el.

— Ei bine, nu de curând, asta-i sigur. Şi totuşi, numele îmi este familiar cu siguranţă. Puteţi să mi-l descrieţi pe prietenul dumneavoastră?

— Asta ar fi cam dificil, răspunse el. Bănuiesc că uneori se întâmplă să sosească scrisori pentru persoane care, de fapt, nu stau aici.

— Se mai întâmplă, desigur.

— Ce faceţi cu aceste scrisori?

— Păi, le ţinem un timp. Asta probabil înseamnă că persoana în cauză va sosi în scurt timp. Desigur, dacă scrisorile sau pachetele rămân aici multă vreme şi nimeni nu le cere, sunt returnate la poştă.

Hercule Poirot dădu gânditor din cap şi spuse:

— Înţeleg. Apoi adăugă: Lucrurile stau în felul următor: i-am scris o scrisoare prietenului meu aici.

Chipul doamnei Harţe se lumină.

— Asta explică lucrurile. Trebuie să fi observat numele pe un plic. Însă avem atât de mulţi domni foşti militari care stau sau care au trecut pe aici… Daţi-mi voie să verific.

Se uită la suport. Hercule Poirot zise:

— Nu e acolo acum.

— Bănuiesc că trebuie să fi fost returnată poştaşului. Îmi pare atât de rău. Sper că nu era nimic important.

— Nu, nu avea importanţă.

Se îndreptă spre uşă, urmat de doamna Harţe, învăluită în mirosul ei puternic de violete.

— Dacă apare prietenul dumneavoastră…

— Este puţin probabil. Probabil că m-am înşelat…

— Tarifele noastre sunt foarte moderate, zise doamna Harţe. Cafeaua după masă este gratuită. Dacă vă interesează să vedeţi vreuna dintre camerele noastre…

Cu mare greutate, Hercule Poirot evadă.

IV

Salonul doamnei Samuelson era mai mare, mai bogat mobilat şi se bucura chiar şi de mai multă căldură sufocantă de la – calorifere decât cel al lui Lady Hoggin. Ameţit, Hercule Poirot îşi croi drum printre mese aurite şi un masiv grup statuar.

Doamna Samuelson era mai înaltă decât Lady Hoggin şi avea părul decolorat cu peroxid. Pechinezul ei se numea Nanki Poo. Ochii ei exoftalmici îl cercetară cu aroganţă pe Hercule Poirot. Domnişoara Keble, doamna de companie a lui Lady Samuelson, era slabă şi uscăţivă, pe cât era domnişoara Carnaby de durdulie, dar era şi ea volubilă şi uşor agitată. Şi ea fusese învinovăţită pentru dispariţia lui Nanki Poo.

— Dar, serios, domnule Poirot, a fost cel mai uimitor lucru. Totul s-a petrecut într-o secundă. Eram lângă Harrods. O doică m-a întrebat cât e ceasul…

Poirot o întrerupse:

— O doică?

— Da. Şi avea un copilaş atât de dulce! Un micuţ drăgălaş. Avea nişte obrăjori rozalii încântători. Se spune că în Londra copiii nu par sănătoşi, însă sunt sigură…

— Ellen, rosti doamna Samuelson. Domnişoara Keble roşi, se bâlbâi şi apoi tăcu. Doamna Samuelson spuse cu ironie usturătoare:

— Şi în timp ce domnişoara Keble se apleca asupra unui cărucior cu care nu avea nimic de-a face, acest ticălos

obraznic a tăiat lesa lui Nanki Poo şi a dispărut cu el.

Domnişoara Keble murmură cu ochii în lacrimi:

— S-a întâmplat într-o secundă. M-am uitat şi drăgălaşul dispăruse – în mână îmi rămăsese numai lesa tăiată. Poate doriţi să o vedeţi, domnule Poirot?

— În nici un caz, replică Poirot grăbit. Nu dorea să facă o colecţie de lese tăiate. Înţeleg, continuă el, că la scurt timp după aceea aţi primit o scrisoare?

Povestea urmă exact acelaşi curs: scrisoarea, ameninţări cu violenţe asupra urechilor şi cozii lui Nanki Poo. Numai două lucruri difereau – suma cerută (300 de lire) şi adresa la care să fie trimisă (de data asta era un comandant Blackleigh, hotel Harrington, Clonmel Gardens 76, Kensington).

Doamna Samuelson continuă:

— Când l-am primit în siguranţă înapoi pe Nanki Poo, m-am dus eu însămi la acel hotel, domnule Poirot. La urma urmelor, trei sute de lire sunt trei sute de lire.

— Adevărat.

— Primul lucru pe care l-am văzut a fost scrisoarea mea cu banii într-un fel de suport din hol. În timp ce o aşteptam pe proprietăreasă, am pus plicul în buzunar. Din păcate…

— Din păcate, când l-aţi deschis, conţinea numai o foaie albă de hârtie, interveni Poirot.

— Cum de aţi ştiut? Doamna Samuelson se întoarse spre el plină de admiraţie.

Poirot ridică din umeri.

— Evident, chère Madame, hoţul a avut grijă să recupereze banii înainte să înapoieze câinele. Apoi a înlocuit banii cu o hârtie goală şi a pus înapoi în suport scrisoarea, în caz că absenţa ei ar fi fost observată.

— Nici un comandant Blackleigh nu a stat vreodată acolo.

Poirot zâmbi.

— Şi, evident, soţul meu a fost extrem de enervat de toată povestea. De fapt, a fost livid – absolut livid!

Poirot murmură prudent:

— Nu l-aţi… hm… Consultat înainte să trimiteţi banii?

— Sigur că nu! Replică doamna Samuelson cu hotărâre.

Poirot o privi interogativ şi doamna îi explică:

— Nu aş fi riscat nici o clipă. Bărbaţii sunt atât de ciudaţi când vine vorba de bani! Jacob ar fi insistat să mergem la poliţie. Nu puteam să risc asta. Bietul meu Nanki Poo! Orice putea să i se întâmple! Desigur, a trebuit să-i spun soţului meu după aceea, deoarece a trebuit să-i explic de ce am scos banii din bancă.

— Înţeleg, înţeleg, murmură Poirot.

— Şi niciodată nu l-am văzut atât de furios. Bărbaţii, murmură doamna Samuelson aranjându-şi frumoasa brăţară cu diamante şi răsucindu-şi inelele pe degete, nu se gândesc la nimic decât la bani.

V

Hercule Poirot luă liftul spre biroul lui Sir Joseph Hoggin, îşi trimise cartea de vizită şi i se spuse că pe moment Sir Joseph era ocupat, dar că îl va primi imediat. În cele din urmă, o blondă arogantă ieşi din biroul lui Sir Joseph ţinând în mâini un teanc de hârtii. În trecere, îi aruncă micuţului detectiv caraghios o privire dispreţuitoare.

Sir Joseph stătea la biroul lui imens de mahon. Pe bărbie avea o urmă de ruj.

— Ei bine, domnule Poirot? Luaţi loc. Aveţi ceva veşti pentru mine?

— Întreaga afacere este extrem de simplă. În fiecare caz, banii au fost trimişi la una dintre acele pensiuni sau hoteluri particulare unde nu există portar sau valet şi unde un mare număr de oaspeţi vin şi pleacă încontinuu, printre ei fiind şi foarte mulţi foşti militari. Nimic mai simplu pentru cineva să intre, să scoată scrisoarea din suportul pentru corespondenţă, fie s-o ia cu totul, fie să ia banii şi să-i înlocuiască cu o foaie albă de hârtie. Prin urmare, în fiecare din cazuri, urma se sfârşeşte brusc într-o fundătură.

— Adică, nu aveţi idee cine e individul ăsta?

— Am anumite idei. Va dura câteva zile să le lămuresc. Sir Joseph îl privi curios.

— Bună treabă. Atunci, când veţi avea ceva de raportat…

— Vă voi căuta acasă.

— Dacă daţi de capăt acestei afaceri, va fi o treabă grozavă, afirmă Sir Joseph.

— Nu se pune problema să nu reuşesc. Hercule Poirot reuşeşte întotdeauna.

Sir Joseph Hoggin îl privi pe detectiv şi rânji.

— Sunteţi destul de sigur pe dumneavoastră, nu-i aşa? Întrebă el.

— Am toate motivele.

— Ei bine, vedeţi dumneavoastră, Sir Joseph se lăsă pe spătarul scaunului, trufia merge înaintea căderii.

VI

Stând în faţa caloriferului electric – modelul lui geometric oferindu-i o mulţumire liniştită – Hercule Poirot dădea indicaţii valetului şi totodată omului său bun la toate.

— Ai înţeles, Georges?

— Perfect, sir.

— Cel mai probabil, un apartament sau o garsonieră. În mod sigur se află într-o anumită zonă: la sud de parc, la est de biserica Kensington, la vest de Knightsbridge Barracks şi la nord de Fulham Road.

— Înţeleg perfect, sir.

— Un caz curios, murmură Poirot. S-a dat dovadă aici de un talent clar pentru organizare. Şi mai este, desigur, invizibilitatea surprinzătoare a actorului principal – Leul din Nemeea însuşi, dacă îl pot boteza astfel. Da, un mic caz interesant. Aş fi vrut să-mi placă mai mult de clientul meu – dar, din nefericire, seamănă cu un fabricant de săpunuri din Liège, care şi-a otrăvit soţia ca să se însoare cu secretara lui blondă. Unul dintre succesele mele de început.

Georges clătină din cap şi rosti grav:

— Blondele astea, sir, sunt vinovate pentru o mulţime de necazuri.

VII

Trei zile mai târziu, nepreţuitul Georges zise:

— Aceasta este adresa, sir.

Hercule Poirot luă bucăţica de hârtie care îi era înmânată.

— Excelent, bunul meu Georges. Şi în ce zi a săptămânii?

— Joia, sir.

— Joia. Şi astăzi, din fericire, este joi. Deci să nu mai zăbovim.

Douăzeci de minute mai târziu, Hercule Poirot urca scările unui obscur bloc de apartamente, ascuns pe o micuţă stradă laterală care se ramifica dintr-una mai elegantă. Numărul 10 din clădirea Rosholm se afla la etajul trei şi ultimul, şi blocul nu avea lift. Poirot se chinui să urce scara îngustă şi răsucită ca un tirbuşon.

Se opri ca să-şi tragă sufletul pe palierul de la ultimul etaj şi din spatele uşii cu numărul 10 un sunet nou sparse tăcerea – lătratul ascuţit al unui câine.

Hercule Poirot dădu din cap cu un zâmbet uşor pe buze. Apăsă pe butonul soneriei de la numărul 10.

Lătratul se înteţi – paşi se apropiară de uşă, aceasta se deschise…

Domnişoara Amy Carnaby se dădu înapoi şi îşi duse mâna spre pieptul generos.

— Îmi daţi voie să intru? Întrebă Hercule Poirot şi pătrunse în încăpere fără să mai aştepte un răspuns.

În dreapta, era o uşă care dădea spre un salon şi Hercule Poirot intră. În spatele lui, domnişoara Carnaby îl urma ca în vis.

Camera era foarte mică şi înghesuită. Printre mulţimea de mobile se zărea o persoană – o femeie în vârstă întinsă pe o sofa în apropierea unui foc de gaz. Când Poirot intră, un pechinez sări de pe canapea şi se apropie scoţând câteva lătrături ascuţite şi bănuitoare.

— Aha, făcu Poirot. Actorul principal! Te salut, micuţule prieten!

Se aplecă, întinzând mâna. Câinele o adulmecă, ţinându-şi aţintiţi ochii inteligenţi asupra detectivului. Domnişoara Carnaby murmură slab:

— Deci ştiţi?

Hercule Poirot confirmă cu o înclinare a capului.

— Da, ştiu. O privi pe femeia de pe canapea. Sora dumitale, bănuiesc.

Domnişoara Carnaby rosti mecanic:

— Da, Emily, acesta… Acesta este domnul Poirot. Emily Carnaby scoase o mică exclamaţie:

— Oh!

Amy Carnaby zise: -Augustus…

Câinele pechinez o privi, dădu din coadă şi îşi reluă cercetarea mâinii lui Poirot. Din nou, coada i se mişcă uşor. Poirot ridică blând câinele şi se aşează cu el pe genunchi.

— Aşadar, am capturat Leul din Nemeea, spuse el. Misiunea mea a luat sfârşit.

Amy Carnaby rosti cu o voce aspră şi uscată:

— Chiar ştiţi totul?

Poirot înclină din cap afirmativ.

— Cred că da. Aţi organizat această afacere – iar Augustus vă ajută. Aţi luat câinele stăpânei dumneavoastră pentru plimbarea obişnuită, l-aţi adus aici şi aţi mers în parc cu Augustus. Gardianul de acolo v-a văzut cu un pechinez, ca de obicei. Dădaca, dacă am fi găsit-o vreodată, ar fi confirmat că aveaţi un pechinez când aţi vorbit cu ea. Apoi, în timp ce stăteaţi de vorbă, aţi tăiat lesa şi Augustus, dresat de dumneavoastră, a şters-o de îndată şi a venit direct acasă. Câteva minute mai târziu, aţi dat alarma că a fost furat câinele.

Se aşternu o pauză. Apoi domnişoara Carnaby se îndreptă de spate cu o oarecare demnitate patetică.

— Da, afirmă ea. Totul este adevărat. Nu… Nu am nimic de spus.

Femeia invalidă de pe canapea începu să plângă uşor.

— Chiar nimic, mademoiselle? Întrebă Poirot. Domnişoara Carnaby răspunse:

— Nimic. Am fost hoaţă – şi acum am fost dată în vileag.

— Nu aveţi nimic de spus… În apărarea dumneavoastră? Murmură Poirot.

Pe obrajii albi ai lui Amy Carnaby apărură brusc pete roşii.

— Nu… Nu regret ce am făcut, afirmă ea. Cred că sunteţi un om bun, domnule Poirot, şi că este posibil să înţelegeţi. Vedeţi, mi-a fost atât de groaznic de frică!

— Frică?

— Da, bănuiesc că este dificil pentru un gentleman să înţeleagă. Dar vedeţi, eu nu sunt deloc o femeie deşteaptă, nu am pregătire şi îmbătrânesc – şi sunt atât de îngrozită de viitor. Nu am fost în stare să economisesc nimic – cum am putea eu şi Emily să subzistăm?

— Şi, pe măsură ce îmbătrânesc şi devin tot mai neputincioasă, nu mă va mai vrea nimeni. Vor dori pe cineva tânăr şi energic. Am cunoscut atâţia oameni ca mine – nimeni nu te vrea şi trăieşti într-o singură cameră; nu te poţi bucura nici măcar de căldura focului şi nu ai prea multe de mâncare, iar în cele din urmă nu-ţi mai poţi plăti nici măcar chiria pentru cameră… Există aziluri, desigur, dar nu este foarte simplu să ajungi acolo dacă nu ai nişte prieteni influenţi, şi eu nu am. Mai sunt atâtea femei ca mine – doamne de companie sărace – femei fără pregătire, inutile, care nu au nimic de aşteptat decât o frică de moarte…

Vocea i se frânse. Apoi continuă:

— Aşa că… Unele dintre noi ne-am adunat şi… Şi ne-am gândit la asta. Augustus a fost cel care ne-a dat ideea. Vedeţi, majoritatea oamenilor nu pot deosebi un pechinez de altul. (La fel cum facem cu chinezii.) Desigur, e ridicol. Nimeni care se pricepe nu ar putea să-l confunde pe Augustus cu Nanki Poo sau cu Shan Tung, sau cu orice alt pechinez. În primul rând, el este mult mai inteligent şi mult mai frumos, dar, aşa cum am spus, pentru cei mai mulţi

oameni un pechinez este doar un pechinez. Augustus mi-a dat ideea – asta, combinat cu faptul că atât de multe femei bogate au pechinezi.

Poirot spuse cu un zâmbet slab:

— Trebuie să fi fost foarte profitabil – estorcare! Câte sunteţi în… Bandă? Sau poate mai bine aş întreba câte operaţiuni au fost duse la bun sfârşit?

Domnişoara Carnaby răspunse simplu:

— Shan Tung a fost al şaisprezecelea. Hercule Poirot ridică mirat din sprâncene.

— Felicitări! Organizarea dumneavoastră trebuie să fi fost într-adevăr excelentă.

Emily Carnaby interveni:

— Amy a fost mereu bună la organizare. Tată nostru – a fost vicar de Kellington în Essex – spunea mereu că Amy era de-a dreptul genială la planificare. Ea făcea mereu toate aranjamentele pentru evenimentele sociale, bazare şi lucruri de soiul ăsta.

Poirot se înclină uşor şi spuse:

— Sunt de acord. Ca infractor, mademoiselle, sunteţi de prim rang.

— Infractor! Exclamă Amy Carnaby. Oh, Doamne, bănuiesc că asta şi sunt. Dar… Dar nu m-am simţit astfel niciodată.

— Cum v-aţi simţit?

— Desigur, aveţi dreptate. Am încălcat legea. Dar vedeţi… Cum să vă explic? Aproape toate aceste femei care ne angajează sunt atât de nepoliticoase şi de rele! De pildă, lui Lady Hoggin nici că-i pasă ce îmi spune. Ieri mi-a spus că tonicul ei are un gust neplăcut şi practic m-a acuzat că i-am făcut ceva. Lucruri de felul ăsta… Domnişoara Carnaby se înroşi. Este foarte neplăcut. Şi să nu poţi să spui ceva sau să dai vreo replică doare şi mai tare, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise Hercule Poirot.

— Apoi, să vezi cum banii sunt aruncaţi cu atâta uşurinţă – este întristător. Uneori, Sir Joseph obişnuia să vorbească

despre vreo lovitură pe care a dat-o în City – ceva care uneori mi se părea (desigur, eu am doar un creier de femeie şi nu înţeleg chestiunile financiare) de-a dreptul necinstit. Vedeţi, domnule Poirot, toate astea m-au tulburat şi m-au făcut să simt că a lua ceva bani de la aceşti oameni care sigur nu le vor simţi lipsa şi care nu au avut prea multe scrupule când i-au căpătat… Ei bine, nu părea deloc ceva greşit.

— Un Robin Hood modern, murmură Poirot. Spuneţi-mi, domnişoară Carnaby, aţi fost vreodată nevoite să puneţi în practică ameninţările din scrisorile dumneavoastră?

— Ameninţări?

— Aţi fost vreodată nevoite să mutilaţi animalele aşa cum desenaţi?

Domnişoara Carnaby îl privi îngrozită.

— Desigur, nici prin cap nu mi-ar fi trecut să fac una ca asta! A fost doar… Doar o undă de dramatism.

— Foarte dramatic! Chiar a funcţionat.

— Ei bine, ştiam că aşa se va întâmpla. Ştiam cum m-aş fi simţit eu în legătură cu Augustus şi, desigur, trebuia să mă asigur că aceste femei nu spuneau nimic soţilor lor decât după aceea. Planul a funcţionat minunat de fiecare dată. În nouă cazuri din zece, doamna de companie a primit scrisoarea cu banii ca să o pună la poştă. De obicei o deschideam cu ajutorul aburilor, luam banii şi îi înlocuiam cu hârtie. O dată sau de două ori, femeia respectivă a pus chiar ea scrisoarea la poştă. Atunci, desigur, doamna de companie trebuia să se ducă la hotel şi să ia scrisoarea din suport. Dar şi asta era destul de simplu.

— Şi partea cu dădaca? Era mereu o dădacă?

— Ei bine, domnule Poirot, se ştie că fetele bătrâne sunt cunoscute ca fiind prostesc de sentimentale când vine vorba de bebeluşi. Aşa că era ceva absolut normal să fie total absorbite de un bebeluş şi să nu observe nimic.

Hercule Poirot oftă şi spuse:

— Psihologia dumneavoastră e excelentă, organizarea este de primă clasă şi sunteţi o actriţă grozavă. Jocul dumneavoastră actoricesc de zilele trecute, când am stat de vorbă cu Lady Hoggin a fost ireproşabil. Să nu vă gândiţi cu desconsideraţie la propria persoană, domnişoară Carnaby. Poate că sunteţi ceea ce este considerat o femeie fără pregătire, însă creierul sau curajul dumneavoastră este fără reproş.

Domnişoara Carnaby spuse cu un zâmbet slab:

— Şi totuşi, am fost descoperită, domnule Poirot.

— Numai de mine. Asta era inevitabil! Când am stat de vorbă cu doamna Samuelson, mi-am dat seama că răpirea lui Shan Tung făcea parte dintr-o serie. Deja aflasem că vi se lăsase moştenire un pechinez şi că aveaţi o soră invalidă. Nu a trebuit decât să-i cer nepreţuitului meu servitor să caute un mic apartament pe o anumită rază, locuit de o doamnă invalidă care are un câine pechinez şi o soră care o vizitează o dată pe săptămână, în ziua ei liberă. A fost simplu.

Amy Carnaby se ridică.

— Aţi fost foarte amabil, spuse ea. Asta îmi dă curaj să vă cer o favoare. Ştiu că nu pot să scap de pedeapsă pentru ceea ce am făcut. Bănuiesc că voi fi trimisă la închisoare. Dar dacă aţi putea, domnule Poirot, să evitaţi oarecum publicitatea… Este atât de supărător pentru Emily – şi pentru cei câţiva care ne-au cunoscut din vremurile de altădată. Presupun că nu pot merge la închisoare sub un nume fals? Sau ceea ce vă cer este ceva foarte greşit?

— Cred că pot face mai mult decât atât, zise Hercule Poirot. Dar mai întâi de toate trebuie să lămurim foarte bine un lucru. Pungăşia asta trebuie să înceteze. Gata cu câinii care dispar! Toate asta s-au terminat!

— Da! Sigur că da!

— Şi banii luaţi de la Lady Hoggin trebuie înapoiaţi. Amy Carnaby traversă camera, deschise sertarul unui birou şi se

întoarse cu un teanc de bancnote pe care i-l înmâna lui Poirot.

— Aveam de gând să-i pun astăzi la fondul comun. Poirot luă banii şi îi numără, apoi se ridică.

— Domnişoară Carnaby, cred că s-ar putea să reuşesc să-l conving pe Sir Joseph să nu depună plângere.

— Oh, domnule Poirot!

Amy Carnaby îşi împreună mâinile. Emily scoase un strigăt de bucurie. Augustus latră şi dădu din coadă.

— Cât despre tine, mon ami, i se adresă Poirot, este ceva ce mi-aş dori să-mi poţi da. Am nevoie de mantia ta de invizibilitate. În toate aceste cazuri, nimeni nu a bănuit nici măcar pentru o clipă că mai era implicat un al doilea câine. Augustus are pielea invizibilă de leu.

— Desigur, domnule Poirot, conform legendelor, pechinezii chiar erau odinioară lei. Şi încă au o inimă de leu!

— Bănuiesc că Augustus este câinele pe care vi l-a lăsat Lady Hartingfield şi despre care se ştie că a murit? Nu v-a fost niciodată teamă să-l lăsaţi să vină singur acasă printre maşini?

— Oh, nu, domnule Poirot, Augustus este foarte atent la trafic. L-am dresat cu mare atenţie. A înţeles chiar şi regula străzilor cu sens unic!

— În cazul ăsta, este mai deştept decât mulţi oameni!

VIII

Sir Joseph îl primi pe Hercule Poirot în biroul lui.

— Ei bine, domnule Poirot, spuse el. V-aţi ţinut de promisiune?

— Daţi-mi voie să vă pun mai întâi o întrebare, zise Poirot aşezându-se. Ştiu cine este infractorul şi cred că pot să aduc suficiente dovezi ca această persoană să fie condamnată. Dar în acest caz mă îndoiesc că vă veţi recupera vreodată banii.

— Să nu capăt înapoi banii mei? Sir Joseph se făcu stacojiu la faţă.

Hercule Poirot continuă:

— Dar eu nu sunt poliţist. Acţionez în acest caz numai şi numai în interesul dumneavoastră. Cred că pot să vă recuperez toţi banii, dacă nu sunt luate măsuri legale.

— Hm! Făcu Sir Joseph. Trebuie să mă gândesc puţin la asta.

— Este decizia dumneavoastră. Corect vorbind, cred că ar trebui ca, în interesul public, să urmaţi procedurile legale. Majoritatea oamenilor aşa ar spune.

— Nu mă îndoiesc că aşa ar face, zise Sir Joseph tăios. Nu ar fi banii lor cei care s-ar duce pe apa sâmbetei. Dacă urăsc ceva este să fiu păcălit. Nimeni nu m-a păcălit pe mine ca apoi să scape.

— Aşadar, ce hotărâţi?

Sir Joseph lovi masa cu pumnul.

— O să iau banii! Nimeni nu o să poată spune că a şters-o cu două sute de lire din banii mei.

Hercule Poirot se ridică, se duse la o măsuţă, scrise un cec pentru două sute de lire şi i-l înmâna lui Sir Joseph. Acesta spuse cu o voce slabă:

— Ei, să fiu al naibii! Cine este tipul ăsta? Poirot clătină din cap.

— Dacă acceptaţi banii, nu trebuie să puneţi întrebări. Sir Joseph îndoi cecul şi îl puse în buzunar.

— Păcat! Dar banii contează. Cât vă datorez, domnule Poirot?

— Onorariul meu nu va fi mare. Aceasta a fost, aşa cum am mai spus, o chestiune foarte neimportantă. Făcu o pauză, apoi adăugă: în ziua de azi, aproape toate cazurile mele sunt cazuri de crimă…

Sir Joseph tresări uşor.

— Trebuie să fie interesant, comentă el.

— Uneori. Destul de ciudat, dumneavoastră mi-aţi adus aminte de unul dintre primele mele cazuri din Belgia, cu mulţi ani în urmă – protagonistul semăna foarte mult cu dumneavoastră la înfăţişare. Era un fabricant bogat de

săpun. Şi-a otrăvit nevasta ca să fie liber să se însoare cu secretara… Da, asemănarea este remarcabilă…

Un sunet slab scăpă printre buzele lui Sir Joseph care căpătaseră o ciudată culoare albastră. Nuanţa roşcovană din obrajii lui dispăruse cu totul. Ochii, care parcă îi ieşeau din orbite, îl priveau ţintă pe Poirot. Alunecă uşor în scaun.

Apoi, cu o mână tremurătoare, scotoci în buzunar. Scoase cecul şi îl rupse bucăţele.

— Gata, s-a dus! Consideraţi-l onorariul dumneavoastră.

— Oh, dar Sir Joseph, onorariul meu nu ar fi fost deloc atât de mare.

— E în regulă. Păstraţi-l.

— O să-l trimit la o asociaţie de caritate.

— Trimiteţi-l unde naiba poftiţi! Poirot se aplecă în faţă şi spuse:

— Cred că nu are rost să subliniez, Sir Joseph, că, în locul dumneavoastră, aş face bine să fiu extrem de atent.

Cu o voce aproape inaudibilă, Sir Joseph răspunse:

— Nu vă faceţi griji. O să fiu foarte atent.

Hercule Poirot părăsi clădirea, spunând ca pentru sine în timp ce cobora treptele:

— Deci am avut dreptate.

IX

Lady Hoggin îi spuse soţului ei:

— Ce ciudat, tonicul ăsta are alt gust – nu mai este aşa de amar. Mă întreb de ce oare?

— Farmaciştii, mârâi Sir Joseph. Nişte indivizi neglijenţi. De fiecare dată fac lucrurile diferit.

Lady Hoggin rosti cu îndoială:

— Bănuiesc că asta trebuie să fie.

— Sigur că asta este. Ce altceva ar putea fi?

— Omul acela a descoperit ceva legat de Shan Tung?

— Da. Mi-am recuperat banii.

— Cine era făptaşul?

— Nu a spus. Un tip foarte închis acest Hercule Poirot. Dar nu trebuie să-ţi faci griji.

— E un omuleţ ciudat, nu-i aşa?

Sir Joseph se cutremură uşor şi aruncă o privire furişă în sus, de parcă ar fi simţit prezenţa invizibilă a lui Hercule Poirot în spatele lui. Avea impresia că o să simtă mereu asta.

— E un diavol al naibii de deştept! Zise şi în sinea lui gândi: „Greta poate să se ducă la naiba! Nu o să-mi risc eu gâtul pentru vreo afurisită de blondă platinată!”

X

— Oh! Amy Carnaby privi neîncrezătoare la cecul de două sute de lire şi strigă: Emily! Emily! Ascultă aici!

Dragă domnişoară Carnaby, Permiteţi-mi să aduc şi eu o contribuţie la Fondul dvs. Meritoriu înainte de închiderea acestuia. Al dumneavoastră sincer, Hercule Poirot

— Amy, rosti Emily Carnaby, ai avut un noroc incredibil. Gândeşte-te unde ai putea fi acum.

— Wormwood Scrubs – sau oare Holloway? Murmură Amy Carnaby. Însă acum totul s-a terminat, nu-i aşa, Augustus? Gata cu plimbările în parc cu mămica sau cu prietenele ei şi cu o pereche de foarfece. O nostalgie îndepărtată îi apăru în privire şi oftă. Dragul de Augustus! Ce păcat! Este atât de deştept… Poate fi învăţat orice…

Capitolul 2

HIDRA DIN LERNA

Hercule Poirot îl privi încurajator pe bărbatul aşezat în faţa lui.

Doctorul Charles Oldfield avea în jur de patruzeci de ani. Era blond, uşor cărunt la tâmple, iar în ochii albaştri se citea o expresie îngrijorată. Era vag adus de spate şi atitudinea lui era uşor ezitantă. Mai mult, părea să-i fie greu să treacă la subiect.

Bâlbâindu-se uşor, spuse:

— Am venit la dumneavoastră, domnule Poirot, cu o cerere cam ciudată. Iar acum, că sunt aici, îmi vine să dau bir cu fugiţii. Fiindcă, aşa cum îmi dau seama foarte bine acum,

este genul de lucru în legătură cu care nimeni nu poate să facă absolut nimic.

— Lăsaţi-mă pe mine să apreciez, murmură Hercule Poirot.

— Nu ştiu de ce am crezut că s-ar putea… Mormăi Oldfield şi se întrerupse.

Hercule Poirot termină fraza:

— Că s-ar putea să vă ajut? Eh bien, poate că sunt în stare. Spuneţi-mi care este problema dumneavoastră.

Oldfield se îndreptă de spate. Poirot remarcă încă o dată cât de speriat şi de istovit arăta. Oldfield continuă, cu o notă de disperare în voce:

— Vedeţi, nu are rost nici să merg la poliţie. Nu pot să facă nimic. Şi totuşi… În fiecare zi e din ce în ce mai rău. Eu… Nu ştiu ce să fac.

— Ce anume devine din ce în ce mai rău?

— Zvonurile… Oh, este destul de simplu, domnule Poirot. Cu puţin peste un an în urmă, soţia mea a murit. Era invalidă de câţiva ani. Toată lumea spune că eu am omorât-o! Că am otrăvit-o!

— Aha! Şi aţi otrăvit-o?

— Domnule Poirot!

Doctorul Oldfield sări în picioare.

— Calmaţi-vă, spuse Hercule Poirot. Şi luaţi loc. Vom spune deci că nu v-aţi otrăvit soţia. Îmi închipui că aveţi cabinetul într-un târg de provincie…

— Da. Market Loughborough… În Berkshire. Întotdeauna am fost conştient că este genul de loc unde oamenii bârfesc mult, însă nu mi-am închipuit niciodată că ar putea ajunge la asemenea proporţii. Îşi trase scaunul puţin mai aproape. Domnule Poirot, nu aveţi idee prin ce am trecut. La început, nu am ştiut ce se întâmplă. Am observat, într-adevăr, că oamenii erau mai puţin prietenoşi, că aveau tendinţa să mă evite, dar am pus-o pe seama… Recentei mele pierderi. Apoi a devenit mai evident. Oamenii pur şi simplu traversează strada ca să evite să stea de vorbă cu mine.

Cabinetul meu se duce de râpă. Oriunde mă duc, sunt conştient de vocile scăzute, de privirile neprietenoase care mă urmăresc în timp ce limbile răutăcioase îşi împrăştie otrava prin şoapte. Am primit chiar şi două, trei scrisori – nişte lucruri abjecte. Făcu o pauză, apoi continuă: Şi… Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu cum să mă lupt contra acestei… Acestei reţele dezgustătoare de minciuni şi suspiciuni. Cum poate cineva contrazice ceea ce nu este niciodată spus deschis în faţă? Sunt neputincios – prins în capcană – şi sunt distrus încet şi fără milă.

Poirot dădu gânditor din cap.

— Da. Zvonul este într-adevăr Hidra cu nouă capete din Lerna şi nu poate fi exterminată, căci de îndată ce un cap îi este tăiat, îi cresc două în loc.

— Aşa este, fu de acord doctorul Oldfield. Nu pot să fac nimic – nimic! Am apelat la dumneavoastră în ultimă instanţă, dar nu cred nici o clipă că puteţi face ceva.

Hercule Poirot rămase tăcut pentru câteva minute, apoi spuse:

— Nu aş fi atât de sigur. Problema dumneavoastră mă interesează, doctore Oldfield. Mi-ar plăcea să-mi încerc norocul să distrug acest monstru cu multe capete. Mai întâi, spuneţi-mi ceva mai multe despre împrejurările care au dat naştere acestor bârfe răutăcioase. Spuneţi că soţia dumneavoastră a murit cu puţin peste an în urmă. Care a fost cauza morţii?

— Ulcer gastric.

— A existat o autopsie?

— Nu. Suferea din cauza problemelor gastrice de o perioadă de timp considerabilă.

Poirot dădu înţelegător din cap.

— Iar simptomele de inflamaţie gastrică şi de otrăvire cu arsenic sunt foarte asemănătoare – un fapt ştiut de toată lumea azi. În ultimii zece ani, au existat cel puţin patru cazuri de crimă senzaţionale, în care victima a fost îngropată fără nici un fel de bănuieli cu diagnosticul de

gastrită scris pe certificatul de deces. Soţia dumneavoastră era mai tânără sau mai în vârstă?
— Era cu cinci ani mai mare.
— Câţi ani aţi fost căsătoriţi?
— Cincisprezece ani.
— A lăsat vreo moştenire?
— Da. Era o femeie destul de bogată. A lăsat, în mare, vreo treizeci de mii de lire.
— O sumă foarte utilă. V-a fost lăsată dumneavoastră?
— Da.
— Vă înţelegeaţi bine cu soţia?
— Da, sigur.
— Fără certuri? Fără scene?
— Ei bine… Charles Oldfield ezită. Soţia mea putea fi considerată o femeie dificilă. Era invalidă şi foarte preocupată de sănătatea ei, prin urmare, înclinată să fie irascibilă şi greu de mulţumit. Erau zile când nimic din ce făceam nu era bine.
Poirot dădu din cap şi spuse:
— A, da, ştiu genul. Se plângea, probabil, că era neglijată, neapreciată, că soţul ei se plictisise de ea şi că va fi fericit când ea va muri.
Chipul lui Oldfield sugeră că supoziţia lui Poirot era adevărată. Rosti cu un zâmbet crispat:
— Aţi nimerit-o exact!
— Avea o soră medicală care s-o îngrijească? Sau o doamnă de companie? O servitoare devotată?
— O soră-însoţitoare. O femeie foarte competentă şi cu picioarele pe pământ. Nu cred că ea ar fi vorbit.
— Chiar şi celor competente şi cu picioarele pe pământ le bon Dieu le-a dat limbă – şi nu întotdeauna o folosesc cu înţelepciune. Nu am nici o îndoială că sora a vorbit, servitorii au vorbit, că toată lumea a vorbit! Aveţi aici toate elementele pentru a începe un foarte plăcut scandal sătesc. Acum o să vă mai întreb ceva. Cine este doamna?
— Nu înţeleg.

Doctorul Oldfield se înroşi, furios. Poirot rosti cu blândeţe:

— Ba cred că ştiţi. Vă întreb cine este doamna cu care numele dumneavoastră a fost asociat.

Doctorul Oldfield se ridică în picioare. Chipul îi era ţeapăn şi rece.

— Nu există nici o doamnă în cauză, spuse el. Îmi pare rău, domnule Poirot, că v-am răpit atât de mult din timpul dumneavoastră.

Oldfield se îndreptă spre uşă.

— Şi mie îmi pare rău, replică Hercule Poirot. Cazul dumneavoastră chiar mă interesa. Mi-ar fi plăcut să vă ajut. Însă nu pot să fac nimic dacă nu mi se spune întregul adevăr.

— V-am spus întregul adevăr.

— Nu…

Doctorul Oldfield se opri şi se răsuci pé călcâie.

— De ce insistaţi că este o femeie implicată în asta?

— Mon cher docteur! Nu credeţi că eu cunosc mentalitatea femeilor? Bârfele din sat se bazează mereu, dar mereu, pe relaţiile dintre sexe. Dacă un bărbat îşi otrăveşte nevasta ca să meargă la Polul Nord sau ca să se bucure de liniştea existenţei de burlac, asta nu ar interesa nici o clipă pe ceilalţi consăteni. Doar din cauză că ei sunt convinşi că această crimă a fost comisă pentru ca bărbatul să se însoare cu altă femeie, zvonurile se răspândesc şi se dezvoltă. Este o psihologie elementară.

Oldfield replică iritat:

— Nu sunt vinovat pentru ce gândesc o haită de bârfitori afurisiţi!

— Sigur că nu. Poirot continuă: Deci acum puteţi să vă întoarceţi, să vă aşezaţi şi să-mi răspundeţi la întrebarea pe care v-am pus-o.

Încet, aproape fără tragere de inimă, Oldfield se întoarse şi îşi reluă locul pe scaun. Înroşindu-se până în vârful urechilor, spuse:

— Bănuiesc că este posibil să spună diverse lucruri despre domnişoara Moncrieffe. Jean Moncrieffe este farmacista mea – o fată foarte drăguţă, într-adevăr.

— De cât timp lucrează pentru dumneavoastră?

— De trei ani.

— Soţia dumneavoastră o plăcea?

— Păi… Nu, nu chiar.

— Era geloasă?

— E absurd!

Poirot zâmbi şi spuse:

— Gelozia soţiilor e proverbială. Însă o să vă spun ceva. Din experienţa mea, gelozia, oricât de extravagantă şi de exagerată ar putea părea, aproape întotdeauna se bazează pe realitate. Există o vorbă, nu-i aşa, cum că clientul are întotdeauna dreptate. Ei bine, acelaşi lucru este valabil şi în cazul soţiei sau al soţului gelos. Oricât de puţine dovezi concrete ar avea, la bază ei au întotdeauna dreptate.

Doctorul Oldfield zise cu înflăcărare:

— Prostii! Nu i-am spus niciodată vreun cuvânt lui Jean Moncriefie pe care soţia mea să nu-l fi putut auzi.

— Da, se poate. Dar asta nu schimbă adevărul celor spuse. Hercule Poirot se aplecă înainte. Vocea lui era stăruitoare, convingătoare. Doctore Oldfield, o să fac tot posibilul în acest caz. Dar trebuie să beneficiez din partea dumneavoastră de cea mai deplină sinceritate, indiferent de aparenţele convenţionale sau de propriile sentimente. Este adevărat, nu-i aşa, că aţi încetat să mai simţiţi afecţiune pentru soţia dumneavoastră cu ceva timp înainte de moartea ei?

Oldfield rămase tăcut pentru câteva clipe, apoi spuse:

— Chestia asta mă omoară. Trebuie să-mi păstrez speranţa, într-un fel, simt că veţi putea face ceva pentru mine. O să fiu cinstit cu dumneavoastră, domnule Poirot. Nu am ţinut foarte mult la soţia mea. Cred că am fost un soţ bun, dar nu am fost niciodată îndrăgostit de ea.

— Şi fata asta, Jean?

Fruntea doctorului se acoperi cu o peliculă fină de transpiraţie.

— Aş fi cerut-o de soţie până acum dacă nu ar fi fost toată această bârfa şi tot scandalul ăsta, spuse el.

Poirot se lăsă pe speteaza scaunului.

— Este treaba dumneavoastră! Dar nu uitaţi – adevărul este cel pe care îl caut!

Oldfield răspunse cu amărăciune:

— Nu adevărul este cel care o să mă rănească! Ezită şi adăugă: Ştiţi, am contemplat posibilitatea unei acţiuni injustiţie pentru calomnie! Dacă aş putea acuza clar pe cineva anume – atunci sigur aş fi răzbunat. Cel puţin, uneori aşa cred… Alteori cred că doar aş înrăutăţi lucrurile, aş face şi mai multă publicitate la toată afacerea asta şi oamenii ar spune: „Poate că nu s-a dovedit nimic, dar nu iese fum fără foc”. Îl privi pe Poirot. Spuneţi-mi cinstit, există vreo ieşire din coşmarul ăsta?

— Întotdeauna există o soluţie, răspunse Hercule Poirot.

II

— Mergem la ţară, Georges, îi spuse Hercule Poirot valetului său.

— Într-adevăr, sir? Replică imperturbabilul George.

— Şi scopul acestei călătorii este să distrugem un monstru cu nouă capete.

— Serios, sir? Ceva de genul Monstrului din Loch Ness?

— Mai puţin tangibil decât acesta. Nu mă refer la un animal în carne şi oase, Georges.

— V-am înţeles greşit, sir.

— Ar fi mai simplu dacă ar fi vorba de aşa ceva. Nu e nimic atât de intangibil, de greu de descoperit ca sursa unui zvon.

— Ah, da, într-adevăr, domnule. Uneori este dificil de ştiut cum începe un anumit lucru.

— Exact.

Hercule Poirot nu se duse să stea acasă la doctorul Oldfield, ci la un han local. În dimineaţa de după sosire, avu prima întâlnire cu Jean Moncrieffe.

Era o tânără înaltă, cu păr arămiu şi ochi albaştri. Avea un aer prudent, de parcă stătea în gardă.

— Deci doctorul Oldfield a ajuns la dumneavoastră, spuse ea. Ştiam că se gândea s-o facă.

Tonul ei era lipsit de entuziasm.

— Nu aţi fost de acord? Întrebă Poirot.

Privirea ei o întâlni pe a lui şi tânăra replică pe un ton rece:

— Ce aţi putea să faceţi?

— S-ar putea să existe un mod de a rezolva situaţia, răspunse el liniştit.

— Ce mod? Aruncă ea cuvintele cu dispreţ. Adică să mergeţi la toate babele bârfitoare să le spuneţi: „Acum, serios, trebuie să încetaţi să vorbiţi în felul ăsta. Nu-i face bine bietului doctor Oldfield”. Iar ele v-ar răspunde: „Desigur, eu nu am crezut niciodată povestea asta!” Asta e cel mai rău – nu spun niciodată: „Draga mea, ţi-a trecut vreodată prin cap că poate moartea doamnei Oldfield nu a fost chiar ceea ce părea?” Nu, ele spun: „Draga mea, desigur că nu cred povestea aceea despre doctorul Oldfield şi soţia lui, şi sunt sigură că nu ar face aşa ceva, deşi e adevărat că probabil cam a neglijat-o şi nu cred, zău, că este înţelept să aibă o tânără pe post de farmacistă – desigur, nu spun nici o clipă că a fost ceva greşit între ei. Oh, nu, sunt sigură că totul era chiar în regulă…” Se opri. Chipul îi era împurpurat şi respiraţia – accelerată.

— Păreţi să ştiţi foarte bine ce se vorbeşte, spuse Hercule Poirot.

Tânăra strânse din buze, apoi răspunse cu amărăciune:

— Ştiu foarte bine!

— Şi care este soluţia dumneavoastră?

— Cel mai bun lucru pentru el e să-şi vândă cabinetul şi să înceapă din nou în altă parte, afirmă ea.

— Nu credeţi că s-ar putea ca povestea să-l urmeze? Jean Moncrieffe ridică din umeri.

— Trebuie să-şi asume riscul.

Poirot rămase tăcut câteva clipe, apoi întrebă:

— O să vă căsătoriţi cu doctorul Oldfield, domnişoară Moncrieffe?

Femeia nu arătă nici un fel de surprindere la auzul întrebării, ci răspunse scurt:

— Nu m-a cerut de nevastă.

— De ce?

Ochii ei albaştri îi întâlniră o secundă privirea, apoi zise:

— Fiindcă i-am tăiat eu orice elan.

— Ah, ce fericire să întâlneşti pe cineva care poate fi sincer!

— Voi fi cât de sinceră doriţi. Când mi-am dat seama că oamenii spun că Charles a scăpat de soţia lui ca să se însoare cu mine, am considerat că, dacă m-aş fi măritat cu el, asta chiar ar fi pus capac la toate. Am sperat că, dacă se dovedea că nu se punea problema unei căsătorii între noi, scandalul ăsta prostesc s-ar fi stins de la sine.

— Dar nu s-a întâmplat aşa?

— Nu.

— Însă asta nu e un pic cam ciudat? Întrebă Hercule Poirot.

— Nu au prea multe cu care să se distreze pe aici, replică Jean cu amărăciune.

— Dar vreţi să vă căsătoriţi cu Charles Oldfield? Tânăra replică rece:

— Da, vreau. Am vrut aproape imediat ce l-am cunoscut.

— Atunci moartea soţiei lui este foarte convenabilă pentru dumneavoastră.

— Doamna Oldfield era o femeie deosebit de neplăcută. Sincer, am fost încântată când a murit, afirmă Jean Moncrieffe.

— Da, chiar că sunteţi sinceră, remarcă Poirot. Tânăra zâmbi batjocoritor.

— Am o propunere, spuse Poirot.

— Da?

— Aici sunt necesare măsuri drastice. Sugerez să scrie cineva – posibil dumneavoastră – o scrisoare către Ministerul de Interne.

— Ce Dumnezeu vreţi să spuneţi cu asta?

— Vreau să spun că modalitatea cea mai bună de a scăpa o dată pentru totdeauna de povestea asta este să se deshumeze cadavrul şi să se efectueze o autopsie.

Jean Moncrieffe făcu un pas în spate. Deschise gura, apoi o închise din nou. Poirot o privea.

— Ei bine, mademoiselle? Întrebă el în cele din urmă. Jean Moncrieffe răspunse încet:

— Nu sunt de acord cu dumneavoastră.

— Dar de ce nu? În mod sigur un verdict de moarte naturală ar pune capăt tuturor bârfelor.

— Dacă se obţine acel verdict, da.

— Ştiţi ce sugeraţi, mademoiselle? Jean Moncrieffe spuse nerăbdătoare:

— Ştiu ce spun. Vă gândiţi la otrăvire cu arsenic – puteţi dovedi că nu a fost otrăvită cu arsenic. Dar mai sunt alte otrăvuri – alcaloizii vegetali. După un an, mă îndoiesc că veţi găsi vreo urmă, chiar dacă au fost folosiţi. Şi ştiu eu cum sunt specialiştii ăştia. Ar putea să dea un verdict lipsit de angajamente, spunând că nu există nimic care să arate ce a cauzat moartea – şi atunci bârfele o să circule chiar şi mai repede!

Hercule Poirot rămase tăcut câteva clipe.

— În opinia dumneavoastră, cine este cel mai aprig bârfitor din sat? Se interesă el.

Tânăra se gândi şi în cele din urmă zise:

— Cred că bătrâna domnişoară Leatheran este cea mai rea dintre toate.

— Ah! Ar fi posibil să mă prezentaţi domnişoarei Leatheran – într-un mod neoficial, dacă se poate?

— Nimic mai simplu. La ora asta, toate babele dau târcoale făcându-şi cumpărăturile. Nu trebuie decât se ne plimbăm pe strada principală.

După cum spusese Jean, nu fu deloc dificil să facă tot ce-şi propuseseră. În faţa poştei, Jean se opri şi intră în vorbă cu o femeie înaltă, slabă, de vârstă medie, cu un nas lung şi ochi cercetători.

— Bună dimineaţa, domnişoară Leatheran.

— Bună dimineaţa, Jean. Ce zi minunată, nu-i aşa? Privirea cercetătoare îl măsură iscoditoare pe însoţitorul lui Jean Moncrieffe.

— Daţi-mi voie să vi-l prezint pe domnul Poirot, care se află aici pentru câteva zile, rosti Jean.

III

Ciugulind delicat dintr-un biscuite şi ţinând în echilibru pe genunchi o ceaşcă de ceai, Hercule Poirot începu să-şi facă tot felul de confidenţe cu gazda sa. Domnişoara Leatheran fusese atât de amabilă încât să-l invite la ceai, după care îşi pusese în minte să afle cu exactitate ce căuta acest străin exotic în mijlocul lor.

Pentru o vreme, Poirot pară atacurile ei cu dexteritate – şi prin asta îi spori apetitul. Apoi, când consideră că este momentul potrivit, Poirot se aplecă în faţă.

— Ah, domnişoară Leatheran, începu el, văd că sunteţi prea deşteaptă pentru mine! Mi-aţi ghicit secretul. Mă aflu aici la cererea Ministerului de Interne. Dar, vă rog – Poirot îşi coborî vocea -păstraţi informaţia asta pentru dumneavoastră!

— Desigur, desigur! Domnişoara Leatheran era agitată, complet tulburată. Ministerul de Interne… Doar nu vreţi să spuneţi… Nu biata doamnă Oldfield?

Încet, Poirot dădu afirmativ din cap de câteva ori.

— Vai! Domnişoara Leatheran transpuse în acel singur cuvânt o întreagă gamă de emoţii plăcute.

— Este o chestiune delicată, înţelegeţi. Mi s-a ordonat să raportez dacă există sau nu suficiente dovezi pentru exhumare.

— O să o dezgropaţi pe biata mieluşea! Exclamă domnişoara Leatheran. Ce îngrozitor!

Dacă ar fi spus „ce minunat” în loc de „ce îngrozitor”, cuvintele s-ar fi potrivit mai bine cu tonul vocii ei.

— Ce părere aveţi, domnişoară Leatheran?

— Desigur, domnule Poirot, au fost o mulţime de vorbe. Dar eu nu ascult niciodată vorbele. Întotdeauna există atâtea bârfe. Nu există îndoială că doctorul Oldfield s-a purtat foarte ciudat de când s-a întâmplat, dar, aşa cum am spus în repetate rânduri, nu trebuie să punem asta pe seama unei conştiinţe vinovate. Ar putea fi doar durere sufletească. Desigur, asta nu înseamnă că el şi nevasta erau foarte apropiaţi afectiv. Asta chiar o ştiu – şi de la o sursă de primă mână. Sora Harrison, care a stat cu doamna Oldfield timp de trei sau patru ani până la moartea doamnei Oldfield, a recunoscut acest lucru. Iar eu mereu am avut impresia, ştiţi, că sora Harrison avea bănuielile ei – nu că ar fi spus vreodată ceva, dar îţi poţi da seama, nu-i aşa, din atitudinea unei persoane. Poirot rosti cu tristeţe:

— Sunt atât de puţine lucruri concrete…

— Da, ştiu, dar, desigur, domnule Poirot, o să ştiţi dacă deshumaţi cadavrul.

— Da, fu de acord Poirot, atunci o să ştim.

— Desigur, au mai existat astfel de cazuri şi înainte, continuă domnişoara Leatheran, cu nările fremătându-i de plăcere. De exemplu, Armstrong, şi individul celălalt – nu-mi amintesc numele lui – şi, desigur, Crippen. Întotdeauna m-am întrebat dacă Ethel Le Neve a fost implicată şi ea sau nu. Desigur, Jean Moncrieffe este o tânără foarte drăguţă, sunt convinsă… Nu aş vrea să spun că l-a dus de nas, dar bărbaţii îşi cam pierd minţile după fete, nu-i aşa? Şi, desigur, petreceau mult timp împreună!

Poirot nu scoase o vorbă. O privea cu o nevinovată expresie întrebătoare, menită să întreţină conversaţia. În sinea lui, se distra numărând dăţile când apărea cuvântul „desigur”.

— Şi, desigur, cu un verdict post-mortem, o mulţime de lucruri o să iasă la iveală, nu-i aşa? Servitorii şi toate cele.

Servitorii ştiu atât de multe, nu-i aşa? Şi, desigur, este aproape imposibil să-i împiedici să bârfească, nu-i aşa? Beatrice a fost dată afară de la familia Oldfield aproape imediat după înmormântare, iar mie chestia asta mi s-a părut ciudată, mai ales gândindu-ne cât de greu este în ziua de azi să faci rost de o servitoare. Se pare că doctorului Oldfield îi era teamă că s-ar putea să ştie ceva.

— În mod cert par să fi existat motive pentru o anchetă, afirmă Poirot cu solemnitate.

Domnişoara Leatheran fii scuturată de un fior de dezgust.

— Oamenii urăsc ideea asta, zise ea. Dragul nostru orăşel liniştit – târât în felul ăsta prin ziare… Şi toată publicitatea aia!

— Vă îngrozeşte gândul?

— Puţin, da. Ştiţi, eu sunt de modă veche.

— Şi, după cum spuneaţi, nu sunt altceva decât bârfe!

— Ei bine… Nu aş putea spune asta cu mâna pe inimă. Vedeţi, eu chiar cred că e adevărat ce se spune – nu iese fum fără foc.

— Şi eu mă gândeam exact la acelaşi lucru, afirmă Poirot şi se ridică. Pot să contez pe discreţia dumneavoastră, mademoiselle?

— Oh, desigur! Nu o să suflu o vorbă nimănui! Poirot zâmbi şi îşi luă rămas-bun.

În prag, îi spuse micuţei servitoare care îi înmâna pălăria şi haina:

— Mă aflu aici ca să investighez împrejurările morţii doamnei Oldfield, dar ţi-aş fi recunoscător dacă ai ţine această informaţie pentru dumneata.

Gladys, servitoarea domnişoarei Leatheran, aproape că se prăbuşi de mirare peste suportul de umbrele.

— Oh, domnule, doctorul chiar a omorât-o? Zise ea cu răsuflarea tăiată.

— Asta credeai, nu-i aşa?

— Păi, domnule, nu eu. Beatrice. Era acolo când doamna Oldfield a murit.

— Şi a crezut că a fost – Poirot alese deliberat cuvintele melodramatice – ceva necurat la mijloc?

Gladys dădu agitată din cap.

— Da, aşa e. Şi a zis că şi sora care era acolo, sora Harrison, credea la fel. Era atât de ataşată de doamna Oldfield şi atât de afectată când a murit, şi Beatrice zicea mereu cum sora Harrison ştia ceva despre asta fiindcă s-a întors imediat după aceea împotriva doctorului şi nu ar fi făcut-o dacă nu era ceva în neregulă, nu-i aşa?

— Unde se află acum sora Harrison?

— Are grijă de bătrâna domnişoară Bristow – e la capătul satului. Nu aveţi cum să rataţi casa – are nişte coloane şi verandă.

IV

La scurtă vreme după aceea, Hercule Poirot se găsea în faţa femeii care în mod sigur trebuia să ştie mai multe despre împrejurările ce dăduseră naştere zvonurilor decât oricare alta.

Sora Harrison era încă o femeie frumoasă, de aproape 40 de ani. Avea trăsăturile calme şi senine ale unei Madone cu ochi întunecaţi, mari şi blânzi. Îl ascultă pe Poirot cu răbdare şi atenţie, apoi rosti încet:

— Da, ştiu că circulă poveştile astea neplăcute. Am făcut tot ce-am putut să le opresc, dar totul e în zadar. Ştiţi, oamenilor le place agitaţia.

— Dar trebuie să fi existat ceva care să dea naştere acestor zvonuri? Zise Poirot.

Detectivul observă că expresia de preocupare de pe chipul ei se adânceşte. Dar femeia doar clătină din cap nedumerită.

— Poate, sugeră Poirot, doctorul Oldfield şi soţia lui nu se înţelegeau foarte bine şi asta a dat naştere la zvonuri?

Sora Harrison negă din cap, hotărâtă.

— A, nu, doctorul Oldfield era extrem de bun şi de răbdător cu soţia lui.

— Şi chiar ţinea foarte mult la ea?

Sora Harrison ezită.

— Nu… Nu aş putea spune una ca asta. Doamna Oldfield era o femeie foarte dificilă, nu era uşor să-i faci pe plac şi solicita în permanenţă compătimire şi atenţie care nu erau întotdeauna justificate.

— Vreţi să spuneţi că îşi exagera boala? Întrebă Poirot.

Sora confirmă cu o înclinare din cap.

— Da – sănătatea ei precară era în mare parte rodul imaginaţiei ei.

— Şi totuşi, a murit, rosti Poirot cu gravitate.

— Oh, ştiu, ştiu…

Poirot o privi câteva clipe – nedumerirea ei preocupată, nesiguranţa aproape palpabilă.

— Cred – sunt sigur – că ştiţi ceea ce a stat la baza acestor poveşti.

Sora Harrison se înroşi.

— Ei bine… Pot să fac o presupunere. Cred că a fost servitoarea, Beatrice, cea care a răspândit toate zvonurile astea şi cred că ştiu ce anume i le-a băgat în cap.

— Da?

Sora Harrison rosti oarecum incoerent:

— Vedeţi, s-a întâmplat să aud ceva… O frântură de discuţie între doctorul Oldfield şi domnişoara Moncrieffe… Şi sunt destul de sigură că şi Beatrice a auzit-o, numai că nu cred că va recunoaşte asta vreodată.

— Despre ce era vorba în discuţia asta?

Sora Harrison făcu o pauză, de parcă voia să-şi testeze acurateţea propriei memorii, apoi spuse:

— S-a întâmplat cam cu trei săptămâni înainte de ultimul atac care a ucis-o pe doamna Oldfield. Se aflau în sufragerie. Eu coboram scările când am auzit-o pe Jean Moncrieffe zicând: „Cât o să mai dureze? Nu mai pot aştepta”. Iar doctorul i-a răspuns: „Nu mult, draga mea, îţi jur”. Şi ea a continuat: „Nu mai suport aşteptarea asta. Crezi că o să fie totul în regulă, nu-i aşa?” El a spus: „Sigur. Nimic nu poate da greş. Anul viitor pe vremea asta vom fi

căsătoriţi”. Făcu o pauză. Acesta a fost primul indiciu pe care l-am avut, domnule Poirot, că se petrecea ceva între doctor şi domnişoara Moncrieffe. Desigur, ştiam că o admiră şi că erau foarte buni prieteni, dar nimic mai mult. Am urcat din nou scările – fusesem de-a dreptul şocată – dar am observat că uşa de la bucătărie era deschisă şi am dedus de aici că Beatrice trebuie să fi ascultat. Şi vă daţi seama, nu-i aşa, că modul în care vorbeau putea fi interpretat în două moduri? Putea să însemne că doctorul ştia că soţia lui era foarte bolnavă şi că nu putea să o ducă prea mult – şi nu am nici o îndoială că la asta se referea – dar pentru cineva ca Beatrice ar fi putut să sune diferit – ca şi cum doctorul şi Jean Moncrieffe erau… Ei bine, plănuiau să o omoare pe doamna Oldfield.

— Dar dumneavoastră nu credeţi una ca asta, nu?

— Nu, nu, sigur că nu… Poirot o privi cercetător.

— Soră Harrison, zise el, mai ştiţi şi altceva? Ceva ce nu mi-aţi spus?

Femeia roşi şi răspunse cu aprindere:

— Nu, nu, în mod sigur. Ce ar mai putea să fie?

— Nu ştiu. Dar am avut impresia că ar mai putea să fie… Ceva.

Sora clătină din cap. Vechea expresie de preocupare revenise pe chipul ei.

— Este posibil ca Ministerul de Interne să ordone exhumarea trupului doamnei Oldfield, afirmă Poirot.

— O, nu! Sora Harrison era îngrozită. Ce lucru oribil!

— Credeţi că ar fi păcat?

— Cred că ar fi îngrozitor! Gândiţi-vă la vorbele care ar ieşi! Ar fi groaznic – chiar groaznic pentru doctorul Oldfield.

— Nu credeţi că ar fi, de fapt, un lucru bun pentru el?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Dacă este nevinovat, nevinovăţia lui va fi dovedită.

Se întrerupse. Urmări cum gândul prinde rădăcini în mintea sorei Harrison, văzu încruntarea ei nedumerită, apoi cum i se înseninează fruntea.

Femeia inspiră adânc şi îl privi.

— Nu m-am gândit la asta, zise ea cu simplitate. Sigur, este singurul lucru care poate fi făcut.

De la etaj se auziră o serie de bocănituri. Sora Harrison sări în picioare.

— E bătrâna, domnişoara Bristow. S-a trezit. Trebuie să mă duc să o pregătesc înainte să i se aducă ceaiul şi să plec la plimbare. Da, domnule Poirot, cred că aveţi dreptate. O autopsie va lămuri lucrurile o dată pentru totdeauna. Va pune capăt întregii poveşti şi toate aceste zvonuri îngrozitoare despre doctorul Oldfield vor dispărea.

Îşi dădură mâna şi sora Harrison ieşi grăbită din încăpere.

V

Hercule Poirot o luă pe jos până la poştă şi dădu un telefon la Londra.

Vocea de la celălalt capăt al firului era iritată.

— Chiar trebuie să-ţi bagi tu nasul în toate, dragul meu Poirot? Eşti sigur că este un caz pentru noi? Doar ştii ce rezultă de obicei de pe urma acestor bârfe de ţară – de obicei nimic.

— Acesta, zise Hercule Poirot, este un caz special.

— Oh, bine – dacă spui tu. Ai un obicei atât de obositor să ai dreptate. Dar dacă umbli după potcoave de cai morţi, nu o să fim foarte încântaţi, să ştii.

Hercule Poirot zâmbi şi murmură:

— Nu, eu o să fiu cel încântat.

— Ce spui? Nu te aud prea bine.

— Nimic, nimic.

Închise. Intrând apoi în clădirea oficiului poştal, se aplecă peste tejghea şi spuse pe cel mai cuceritor ton al său:

— Aţi putea să-mi spuneţi, doamnă, unde stă acum fosta servitoare a doctorului Oldfield – Beatrice o cheamă?

— Beatrice King? A fost în două locuri de atunci. Acum e la doamna Marley de la bancă.

Poirot îi mulţumi, cumpără două vederi, mai multe timbre şi o piesă de olărie locală. În timpul acestor achiziţii, reuşi

să aducă în discuţie moartea răposatei doamne Oldfield. Observă rapid expresia ciudată, furişă, care trecu rapid pe chipul dirigintei de poştă.

— Foarte brusc, nu-i aşa? Zise ea. A dat naştere la multe vorbe, după cum se poate să fi auzit. O sclipire de interes îi apăru în ochi când întrebă: De asta doriţi s-o vedeţi pe Beatrice King? Tuturor ni s-a părut ciudat modul cum a plecat de acolo, dintr-odată. S-ar putea crede că ştia ceva – şi poate chiar ştia. A aruncat nişte insinuări destul de clare.

Beatrice King era o fată care vorbea pe nas, scundă şi cu o înfăţişare destul de şireată. Afişa o placiditate prostească, însă ochii îi erau mai inteligenţi decât lăsa să se întrevadă atitudinea ei. Totuşi, se părea că nu se putea scoate nimic de la ea. Repeta încontinuu:

— Nu ştiu nimic… Nu e treaba mea să spun ce se întâmpla acolo… Nu ştiu ce vreţi să spuneţi cum că aş fi auzit vreo discuţie între domnul doctor şi domnişoara Moncrieffe. Nu sunt eu aia care să asculte pe la uşi, nu aveţi nici un drept să spuneţi una ca asta. Nu ştiu nimic.

— Ai auzit de otrăvirea cu arsenic? O întrebă Poirot.

O urmă de interes tainic trecu rapid pe chipul morocănos al fetei.

— Deci asta era în sticluţa de medicamente? Spuse ea.

— Ce sticluţă cu medicamente?

— Una dintre sticluţele pe care domnişoara Moncrieffe le-a preparat pentru coniţă. Sora a fost foarte supărată – mi-am dat seama de asta. A gustat-o, a mirosit-o, apoi a turnat-o la chiuvetă şi a umplut sticluţa cu apă de la robinet. Era oricum un medicament caré semăna cu apa. Şi odată, când domnişoara Moncrieffe i-a dus coniţei un vas cu ceai, sora l-a luat şi i-a făcut altul proaspăt – a zis că nu a fost făcut cu apă fiartă, dar asta a fost o minciună cusută cu aţă albă. Am crezut că e doar agitaţia tipică surorilor medicale – dar nu ştiu, poate că a fost mai mult de-atât.

Poirot înclină aprobator din cap şi întrebă:

— O plăceai pe domnişoara Moncrieffe, Beatrice?

— Nu mă deranja… Era un pic cam înţepată. Sigur, am ştiut mereu că are o slăbiciune pentru doctor. Numai s-o fi văzut cum se uita la el.

Din nou Poirot înclină din cap. După aceea se întoarse la han.

Acolo, dădu anumite instrucţiuni lui George.

VI

Doctorul Alan Garcia, analistul de la Ministerul de Interne, îşi frecă mâinile şi clipi către Hercule Poirot.

— Ei bine, bănuiesc că asta vă convine, domnule Poirot, spuse el. Omul care are întotdeauna dreptate.

— Sunteţi prea amabil, replică Poirot.

— Ce v-a determinat interesul? Bârfele?

— După cum se spune – Intră zvonul, pe îmbrăcămintea căruia sunt pictate nenumărate limbi4.

A doua zi, Poirot luă din nou trenul spre Market Loughborough.

În Market Loughborough era agitaţie ca într-un stup. Agitaţia începuse încă din timpul procedurilor de exhumare. Acum că rezultatele autopsiei se aflaseră, freamătul dăduse în clocot.

Poirot era la han de vreo oră şi tocmai terminase un prânz copios, alcătuit din friptură şi plăcintă cu rinichi, totul dat pe gât cu bere, când i se aduse la cunoştinţă că era aşteptat de o doamnă.

Era sora Harrison. Chipul ei era alb şi istovit. Veni drept spre Poirot.

— Este adevărat? Chiar este adevărat, domnule Poirot? Detectivul o ajută cu blândeţe să se aşeze pe un scaun.

— Da. A fost găsit arsenic mai mult decât suficient ca să provoace moartea.

Sora Harrison exclamă:

— Nu m-am gândit niciodată… Nu mi-a trecut niciodată prin minte…!

Şi izbucni în lacrimi. Poirot rosti cu blândeţe:

— Adevărul a ieşit la iveală.

Femeia suspină.

— O să-l spânzure?

— Mai sunt multe de dovedit, rosti Poirot. Ocazia, accesul la otravă, modul cum a fost administrată.

— Dar să presupunem, domnule Poirot, că el nu a avut nimic de-a face cu asta… Absolut nimic.

— În acest caz – Poirot ridică din umeri – va fi achitat. Sora Harrison rosti încet:

— Este ceva, ceva care, cred, ar fi trebuit să vă spun până acum, dar n-am crezut că există vreo fărâmă de adevăr în asta. Era doar straniu.

— Ştiam că era ceva, zise Poirot. Ar fi bine să-mi spuneţi acum.

— Nu e prea mult. Doar că într-o zi când m-am dus la dispensar să iau ceva, Jean Moncrieffe făcea ceva cam… Ciudat.

— Da?

— Pare o prostie. Doar că îşi umplea pudriera – una roz, de email…

— Da?

— Dar nu o umplea cu pudră – vreau să spun cu pudră de faţă. Vărsa în ea ceva din flacoanele din dulapul cu otrăvuri. Când m-a zărit, a închis pudriera şi a strecurat-o în geantă, apoi a pus repede flaconul în dulap, aşa că nu am putu să văd ce era. Aş fi vrut să spun că nu a fost nimic… Dar acum că ştiu că doamna Oldfield a fost într-adevăr otrăvită…

Se întrerupse.

— Mă scuzaţi, vă rog, spuse Poirot.

Ieşi şi îi telefonă sergentului Grey de la Poliţia din Berkshire.

Hercule Poirot intră în încăpere şi el şi sora Harrison rămaseră în tăcere.

Poirot vedea chipul unei tinere cu păr roşcat şi auzea o voce clară şi fermă spunând: „Nu sunt de acord”. Jean Moncrieffe nu dorise să se facă o autopsie. Dăduse o explicaţie destul de plauzibilă, dar faptul rămăsese. O

tânără competentă, eficientă, hotărâtă. Îndrăgostită de un bărbat sătul de o nevastă infirmă şi permanent nemulţumită, care ar fi putut cu uşurinţă să mai trăiască ani buni, întrucât, după spusele sorei Harrison, boala era mai mult imaginară. Hercule Poirot oftă.

— La ce vă gândiţi? Întrebă sora Harrison.

— Cum se întâmplă lucrurile… Răspunse Poirot.

— Nu cred nici o clipă că el a ştiut ceva despre asta, afirmă sora Harrison.

— Nu, sunt sigur că nu a ştiut, fu de acord Poirot.

Uşa se deschise şi sergentul Grey intră, ţinând în mână ceva învelit într-o batistă de mătase. Desfăcu obiectul şi îl aşeză cu grijă pe masă. Era o pudriera de email de un roz strălucitor.

— Pe asta am văzut-o, rosti sora Harrison.

— Am găsit-o ascunsă în fundul sertarului de la biroul domnişoarei Moncrieffe, învelită într-o batistă. Din câte îmi dau seama, nu sunt amprente pe ea, dar voi proceda cu atenţie.

Ţinând-o cu batista, apăsă arcul de deschidere. Pudriera se deschise.

— Chestia asta nu e pudră de faţă, afirmă Grey. Îşi înmuie un deget în substanţă şi o gustă atent cu vârful limbii. Nu are un gust anume.

— Arsenicul alb este insipid, spuse Poirot.

— Va fi analizată de îndată, zise Grey. Se uită la sora Harrison. Puteţi să juraţi că e aceeaşi pudriera?

— Da, sunt sigură. Aceasta este pudriera pe care am văzut-o la domnişoara Moncrieffe la dispensar cu circa o săptămână înaintea morţii doamnei Oldfield.

Sergentul Grey oftă. Se uită spre Poirot şi dădu din cap. Acesta sună din clopoţel.

— Trimite-l, te rog, aici pe servitorul meu.

George, valetul perfect, discret, modest intră şi îl privi întrebător pe stăpânul său.

— Domnişoară Harrison, aţi identificat această pudriera ca aceea aflată în posesia domnişoarei Moncrieffe cu mai mult de un an în urmă. V-ar surprinde să aflaţi că această pudriera a fost vândută de domnii Woolworth doar cu câteva săptămâni în urmă şi, mai mult, că are un model şi o culoare care au fost fabricate numai în ultimele trei luni?

Sora Harrison rămase cu gura căscată, privindu-l pe Poirot, cu ochii ei mari şi întunecaţi.

— Ai mai văzut această pudriera, Georges? Întrebă Poirot.

— Da, domnule. Am observat această persoană, pe sora Harrison, cumpărând-o de la Woolworth vineri, în data de 18. Ca urmare a instrucţiunilor pe care mi le-aţi dat, am urmărit-o pe această doamnă pretutindeni. În ziua despre care v-am spus, a luat autobuzul până la Darnington şi a cumpărat această pudriera şi a dus-o acasă. Mai târziu, în aceeaşi zi, s-a dus la locuinţa unde stă domnişoara Moncrieffe. Conform instrucţiunilor dumneavoastră, eu mă aflam deja în casă. Am văzut-o cum a intrat în dormitorul domnişoarei Moncrieffe şi a ascuns obiectul în fundul unui sertar pe care îl vedeam foarte bine prin crăpătura uşii. Apoi a plecat, crezându-se neobservată. Pot să adaug că nimeni de aici nu-şi încuie uşa de la intrare şi era pe înserate.

Poirot se adresă sorei Harrison, cu un glas dur şi crud:

— Puteţi explica aceste fapte, soră Harrison? Cred că nu. Nu exista arsenic în acea cutie când a ieşit de la domnii Woolworth, însă era când a ieşit din casa domnişoarei Bristow. Adăugă încet: Nu a fost prea înţelept să păstraţi asupra dumneavoastră o rezervă de arsenic.

Sora Harrison îşi îngropă faţa în mâini şi rosti cu o voce scăzută, monotonă:

— E adevărat… Totul e adevărat… Am omorât-o. Şi toate astea în zadar… În zadar… Am fost nebună.

VII

Jean Moncrieffe spuse:

— Trebuie să vă cer iertare, domnule Poirot. Am fost atât de furioasă pe dumneavoastră – atât de furioasă! Mi se părea că doar înrăutăţiţi lucrurile.

Poirot răspunse zâmbind:

— Aşa s-a şi întâmplat la început. E ca vechea legendă a Hidrei din Lerna. De fiecare dată când un cap era tăiat, alte două creşteau în loc. Aşa că, la început, zvonurile au crescut şi s-au înmulţit. Dar, vedeţi, sarcina mea, ca aceea a tizului meu Hercule, era să ajung la început – la capul original. Cine a început să răspândească acest zvon? Şi nu mi-a luat mult să descopăr că povestea pornise de la sora Harrison. M-am dus să o văd. Părea o femeie foarte drăguţă – inteligentă şi plină de înţelegere. Dar aproape imediat a făcut o greşeală gravă – mi-a repetat o conversaţie pe care o auzise, purtată între dumneavoastră şi doctor, şi acea conversaţie era cu totul greşită. Era foarte improbabilă din punct de vedere psihologic. Dacă dumneavoastră şi doctorul aţi fi conspirat s-o ucideţi pe doamna Oldfield, amândoi sunteţi mult prea inteligenţi şi cu picioarele pe pământ ca să aveţi o asemenea discuţie într-o cameră cu uşa deschisă, de unde putea fi auzită cu uşurinţă de cineva aflat pe scări sau în bucătărie. Mai mult, cuvintele care v-au fost atribuite nu se potriveau deloc cu structura dumneavoastră mentală. Erau cuvintele unei femei mult mai în vârstă şi una de un gen foarte diferit. Erau cuvintele pe care sora Harrison şi-ar imagina că le-ar fi folosit ea însăşi în asemenea împrejurări.

Până atunci privisem întreaga chestiune ca pe una destul de simplă. Mi-am dat seama că sora Harrison era o femeie destul de tânără şi încă destul de frumoasă, care se aflase în preajma doctorului Oldfield timp de aproape trei ani. Doctorul fusese foarte apropiat de ea şi îi fusese recunoscător pentru tactul şi simpatia ei. Ea rămăsese cu impresia că, dacă doamna Oldfield murea, doctorul o va cere probabil de nevastă. În loc de asta, după moartea doctorului Oldfield, află că acesta este îndrăgostit de

dumneavoastră. Imediat, mânată de furie şi de gelozie, începe să răspândească zvonul că doctorul Oldfield şi-a otrăvit soţia.

Astfel am văzut la început situaţia. Era vorba de o femeie geloasă şi de un zvon mincinos. Dar vechea expresie atât de comună „nu iese fum fără foc” a început să-mi tot revină în minte, căpătând semnificaţie. Am început să mă întreb dacă nu cumva sora Harrison făcuse mai mult decât să răspândească un zvon. Îmi spusese că boala doamnei Oldfield era în mare parte imaginară – că în realitate nu avea mari dureri. Dar însuşi doctorul nu se îndoia de adevărul suferinţei soţiei sale. El nu fusese surprins de moartea ei. Chemase un alt doctor cu puţin timp înainte de moartea soţiei şi acesta îşi dăduse seama de gravitatea bolii ei. Într-o doară, am adus în discuţie ideea exhumării… Sora Harrison a fost la început îngrozită de această idee. Apoi, aproape imediat, gelozia şi ura au pus stăpânire pe ea. Lasă-i să găsească arsenicul – asupra ei nu va plana nici o bănuială. Doctorul şi Jean Moncrieffe aveau să fie cei care vor suferi.

Apoi a mai rămas doar o speranţă. Să o fac pe sora Harrison să întreacă măsura. Dacă exista vreo şansă ca Jean Moncrieffe să scape, mi-am imaginat că sora Harrison se va strădui din răsputeri ca să o implice în crimă. I-am dat instrucţiuni credinciosului meu Georges – cel mai discret om, pe care ea nu-l cunoştea din vedere. El a urmărit-o îndeaproape. Şi astfel, totul s-a terminat cu bine.

— Aţi fost minunat, zise Jean Moncrieffe. Doctorul Oldfield interveni în discuţie:

— Da, aşa este. Nu o să vă pot mulţumi niciodată îndeajuns. Ce orb am fost!

Poirot întrebă curios:

— Şi dumneavoastră aţi fost la fel, mademoiselle? Jean Moncrieffe răspunse încet:

— Am fost teribil de îngrijorată. Vedeţi, arsenicul din dulapul cu otrăvuri nu ieşea la socoteală…

— Jean, doar nu ai crezut…?! Exclamă Oldfield.

— Nu, nu era vorba de tine. Însă am crezut că, într-un fel sau altul, doamna Oldfield a pus mâna pe el, că lua ca să se îmbolnăvească şi să capete mai multă atenţie, şi din greşeală a luat prea mult. Dar mi-era teamă că, dacă avea loc o autopsie şi se descoperea arsenicul, această teorie nu avea să fie luată în consideraţie şi se va ajunge la concluzia că tu ai făcut-o. De aceea nu am spus nimic despre arsenicul care lipsea. Am şi falsificat registrul de otrăvuri! Însă ultima persoană pe care aş fi bănuit-o era sora Harrison.

— Şi eu la fel, recunoscu Oldfield. Era o femeie atât de blândă! Ca o Madonă.

Poirot rosti cu tristeţe:

— Da, probabil ar fi fost o soţie şi o mamă bună… Numai că emoţiile au fost puţin cam prea puternice pentru ea. Oftă şi murmură: Cum se întâmplă lucrurile…

Apoi, zâmbindu-le bărbatului între două vârste cu chipul fericit şi tinerei nerăbdătoare din faţa lui, spuse pentru sine:

— Aceştia doi au ieşit din întuneric spre lumină… Iar eu am îndeplinit a doua Muncă a lui Hercule.

Capitolul 3
CĂPRIORUL DIN ARCADIA

Hercule Poirot bătu din picioare, încercând să şi le încălzească, apoi suflă în pumni. Fulgi de zăpadă i se topeau şi se scurgeau de pe vârfurile mustăţii.

Se auzi un ciocănit la uşă şi o cameristă îşi făcu apariţia. Era o fată masivă, cu respiraţie greoaie, care îl privi cu mare curiozitate pe Hercule Poirot. Era foarte posibil să nu fi văzut niciodată un om asemănător.

— Aţi sunat? Întrebă ea.

— Da. Eşti bună să aprinzi focul?

Fata ieşi şi se întoarse imediat cu hârtie şi surcele. Îngenunche în faţa şemineului mare, victorian, şi începu să pregătească focul.

Hercule Poirot continuă să bocănească din picioare, să-şi mişte braţele şi să sufle în pumni.

Era enervat. Automobilul lui – un Messarro Gratz foarte scump – nu demonstrase acea perfecţiune mecanică aşteptată din partea unei maşini. Şoferul lui, un tânăr care beneficia de un salariu frumuşel, nu reuşise să rezolve problema. Maşina refuzase să meargă mai departe, oprindu-se pe un drum secundar la doi kilometri depărtare de orice localitate, în mijlocul ninsorii care tocmai începuse. Hercule Poirot, încălţat cu obişnuiţii săi pantofi din piele eleganţi făcuţi la comandă, fusese nevoit să străbată pe jos acei doi kilometri până la un sat aflat pe malul unui râu – Hartly Dene, un sat care, deşi animat în timpul verii, era de-a dreptul sinistru iarna. La hanul Black Swan, sosirea unui oaspete provocase consternare. Proprietarul fusese foarte elocvent în a sublinia că garajul din localitate putea să îi pună la dispoziţie lui Poirot o maşină cu care domnul să-şi continue călătoria.

Hercule Poirot respinsese propunerea. Spiritul lui de economie fusese jignit – să închirieze o maşină? Deja avea o maşină – una mare, scumpă. Numai în acea maşină – şi nu în alta!

— Avea de gând să-şi continue călătoria spre oraş. Şi, în orice caz, chiar dacă reparaţiile se puteau face rapid, el nu voia să-şi continue drumul prin ninsoarea aceea până a doua zi dimineaţa. Ceru o cameră, un foc şi o masă. Oftând, proprietarul îi arătă camera, trimise camerista să facă focul, apoi se retrase pentru a discuta cu nevasta problema mesei.

O oră mai târziu, cu picioarele întinse către căldura plăcută, Hercule Poirot reflectă ceva mai îngăduitor la cina care tocmai îi fusese servită. Adevărat, friptura fusese şi tare, şi plină de zgârciuri, varza de Bruxelles fusese cam mare, decolorată şi apoasă, iar cartofii erau necopţi la mijloc. Nici despre budinca de mere care urmase nu se puteau spune prea multe lucruri bune, iar brânza fusese

tare şi biscuiţii, moi. Cu toate acestea, îşi zise Hercule Poirot, privind mulţumit flăcările jucăuşe şi sorbind delicat din cana cu lichid nămolos numit eufemistic cafea, era mai bine să fii cu burta plină decât goală şi, după ce ai tropăit pe drumurile acoperite cu zăpadă în pantofii de piele făcuţi la comandă, să stai în faţa unui foc era un adevărat paradis!

Se auzi un ciocănit la uşă şi camerista îşi făcu apariţia.

— Domnule, omul de la garaj se află aici şi ar vrea să vă vadă.

Hercule Poirot răspunse amabil:

— Lasă-l să urce.

Fata chicoti şi se retrase. Poirot reflectă binevoitor că modul în care o să fie descris de această tânără prietenilor ei va fi prilej de distracţie pentru multe zile de iarnă ce aveau să vină.

Se auzi un alt ciocănit – de data asta diferit – şi Poirot strigă:

— Intră.

Ridică o privire aprobatoare spre tânărul care stătea stânjenit, răsucindu-şi şapca în mâini.

„Iată, gândi Poirot, unul dintre cele mai frumoase specimene ale omenirii pe care îl văzuse vreodată – un tânăr simplu, cu o înfăţişare izbitoare de zeu grec.”

Tânărul spuse cu o voce joasă, răguşită:

— E vorba despre maşină, domnule. Am adus-o şi am găsit care era problema. Durează vreo oră să o reparăm.

— Ce are? Îl întrebă Poirot.

Tânărul se avântă entuziasmat în descrierea detaliilor tehnice. Poirot dădea blând din cap, dar nu îl asculta. Era un mare admirator al fizicului perfect. După părerea lui, existau prea mulţi oameni urâţi înjur. Rosti aprobator, ca pentru sine:

— Da, un zeu grec – un tânăr păstor din Arcadia.

Tânărul se opri brusc din vorbă. În acel moment, sprâncenele lui Hercule Poirot se încruntară pentru o clipă.

Prima lui reacţie fusese estetică, a doua – mentală. Ridicând privirea, ochii lui se îngustară, curioşi.

— Înţeleg, spuse el. Da, înţeleg. Făcu o pauză, apoi adăugă: Şoferul meu mi-a explicat ceea ce mi-ai spus.

Îl văzu pe celălalt roşind, observă cum degetele strâng şapca pline de nervozitate.

Tânărul răspunse bâlbâindu-se;

— Da… Ăăă… Da, domnule. Ştiu. Hercule Poirot continuă cu blândeţe:

— Dar te-ai gândit să vii şi să-mi spui asta personal?

— Păi… Da, domnule, m-am gândit că ar fi bine.

— Foarte conştiincios din partea dumitale, mulţumesc, spuse Poirot.

Din ultimele cuvinte răzbătea o notă subtilă, dar clară de concediere, însă nu se aştepta ca tânărul să plece şi nu se înşelă. Bărbatul nu se mişcă.

Degetele i se mişcau convulsiv, strivind şapca de tweed, apoi tânărul zise cu o voce joasă, încurcată:

— Ăăă, scuzaţi-mă, domnule, dar e adevărat, nu-i aşa, că sunteţi domnul detectiv… Sunteţi Hercules Pwarrit?

Rosti numele cu mare grijă.

— Aşa este, admise Poirot.

Roşeaţa se ridică în obrajii tânărului.

— Am citit un articol despre dumneavoastră în ziar, spuse el.

— Da?

Chipul băiatului era purpuriu acum. În ochii lui se citea suferinţă – suferinţă şi rugăminte. Hercule Poirot îi veni în ajutor, rostind cu blândeţe:

— Da? Ce doreşti să-mi ceri? Vorbele izbucniră grăbite:

— Mă tem că o să mă credeţi teribil de obraznic, domnule, însă cum aţi venit aici din întâmplare… Ei bine, era o ocazie prea bună ca să o ratez. Am citit despre dumneavoastră şi lucrurile deştepte pe care le-aţi făcut. Oricum, mi-am zis că, la urma urmelor, pot să vă întreb. Nu strică o întrebare, nu-i aşa?

Hercule Poirot clătină din cap.

— Ai nevoie de ajutorul meu?

Celălalt dădu aprobator din cap şi spuse cu o voce răguşită şi ruşinată:

— Este vorba... De o tânără doamnă. Dacă o puteţi găsi pentru mine.

— S-o găsesc? Deci a dispărut?

— Aşa e, domnule.

Hercule Poirot se îndreptă pe scaun şi rosti cu asprime:

— Poate te-aş putea ajuta. Dar ar trebui să mergi la poliţie. E treaba lor şi au mult mai multe resurse la dispoziţie decât am eu.

Tânărul se foi de pe un picior pe altul şi spuse stânjenit:

— Nu pot să fac asta, domnule. Nu e vorba de aşa ceva. E ceva mai special, ca să zic aşa.

Hercule Poirot îl privi cu atenţie, apoi îi arătă un scaun.

— Eh bien, atunci ia loc. Cum te cheamă?

— Williamson, domnule, Ted Williamson.

— Ia loc, Ted. Şi povesteşte-mi tot.

— Mulţumesc, domnule.

Îşi trase scaunul mai aproape şi se aşeză cu grijă pe marginea lui. În ochi avea încă aceeaşi expresie rugătoare de câine. Hercule Poirot îl îndemnă cu blândeţe:

— Povesteşte-mi.

Ted Williamson inspiră adânc.

— Vedeţi, domnule, s-a petrecut aşa. Nu am văzut-o decât o singură dată. Şi nu îi ştiu numele sau altceva. Însă toată povestea e ciudată, şi felul cum scrisoarea îmi tot vine înapoi.

— Începe cu începutul, îl întrerupse Hercule Poirot. Nu te grăbi. Spune-mi tot, aşa cum s-a întâmplat.

— Da, domnule. Ei bine, poate că ştiţi Grasslawn, domnule, casa aceea mare de lângă râu, după pod?

— Nu ştiu absolut nimic.

— Îi aparţine lui Sir George Sanderfield. O foloseşte vara pentru weekenduri şi petreceri – de obicei vine acolo o

gaşcă de petrecăreţi. Actriţe şi oameni de genul ăsta. Ei bine, era iunie trecut – şi radioul nu mergea, aşa că m-au trimis pe mine să văd despre ce era vorba.

Poirot dădu din cap.

— Aşa că m-am dus. Domnul era pe râu cu musafirii lui, bucătăreasa era plecată, iar valetul se dusese să servească băuturile şi toate cele pentru masa de prânz. În casă nu mai era decât o fată – camerista uneia dintre invitate. Ea mi-a dat drumul înăuntru şi mi-a arătat unde era aparatul, apoi a rămas cu mine cât am lucrat la el. Aşa că am început să vorbim… O chema Nita, aşa mi-a spus, şi era camerista unei dansatoare rusoaice care era invitată acolo.

— Ce naţionalitate avea, era englezoaică?

— Nu, domnule, cred că era franţuzoaică. Avea un accent ciudat, dar vorbea bine engleza. Era… Prietenoasă şi după o vreme am întrebat-o dacă nu vrea să iasă în oraş în seara aia şi să mergem la film, însă mi-a zis că doamna va avea nevoie de ea. Dar apoi a spus cum ar putea ea să plece ceva mai devreme după-amiaza fiindcă invitaţii nu aveau să se întoarcă de la râu până mai târziu. Deci, ca să n-o mai lungesc, mi-am luat liber după-amiaza fără să spun cuiva (şi aproape că am fost dat afară pentru asta!) şi ne-am dus să ne plimbăm pe malul râului.

Făcu o pauză. Pe buze îi zăbovea un zâmbet şi avea o privire visătoare. Poirot rosti blând:

— Era foarte drăguţă, nu?

— Era cea mai încântătoare fiinţă de pe lume. Părul ei era ca aurul – i se ridica de-o parte şi de alta a capului ca nişte aripi – şi avea un fel sprinţar de a merge. Eu… Ei bine, m-am îndrăgostit pe loc. Nu vreau să zic că nu-i aşa.

Poirot dădu înţelegător din cap. Tânărul continuă:

— Mi-a zis că doamna ei avea să se întoarcă acolo peste două săptămâni şi ne-am înţeles să ne întâlnim din nou atunci. Făcu o pauză. Dar nu a mai venit. Am aşteptat-o la locul stabilit, dar nici urmă de ea. Aşa că mi-am luat inima-n dinţi şi m-am dus acasă să întreb de ea. Doamna rusoaică

era acolo, şi mi-au spus că era şi camerista ei. Au trimis după ea, însă când a venit, nu era deloc Nita! Doar o fată brunetă, cu o figură vicleană – o obrăznicătură cum nu s-a pomenit! Marie o chema. „Ai vrut să mă vezi?” m-a întrebat ea, fandosită.

Trebuie să fi observat că am fost şocat. Am întrebat-o dacă ea era camerista doamnei rusoaice şi că nu era ea cea pe care am văzut-o, iar ea a râs şi a zis că fosta cameristă a fost dată afară brusc. „Dată afară? Am zis. De ce?” Iar ea a ridicat din umeri şi şi-a depărtat mâinile a mirare. „Cum să ştiu? Doar n-am fost de faţă.”

Ei bine, domnule, asta m-a lăsat cu gura căscată. Pe moment, n-am găsit nimic ce să spun. Dar după aceea, mi-am adunat curajul şi m-am dus din nou să o văd pe această Marie şi i-am cerut să-mi dea adresa Niţei. Nu i-am dat de înţeles că nici măcar nu ştiam numele de familie al Niţei. I-am promis un cadou dacă îmi dădea ce-i ceream – era genul care nu făcea nimic pe gratis. Ei bine, mi-a adus ce voiam – o adresă din nordul Londrei, şi i-am scris Niţei acolo. Dar scrisoarea s-a întors în scurtă vreme – pe plic era scris „Nu mai locuieşte la această adresă”.

Ted Williamson se opri. Ochii lui, ochii aceia hotărâţi, de un albastru-închis, îl priviră pe Poirot.

— Înţelegeţi cum stau lucrurile, domnule? Zise el. Nu este un caz pentru poliţie. Dar aş dori să o găsiţi. Şi nu ştiu cum să mă achit. Dacă… Dacă o găsiţi. Roşeaţa din obraji i se accentua. Eu… Am ceva pus deoparte. Aş putea să vă dau cinci lire… Sau chiar zece.

Poirot îi răspunse cu blândeţe:

— Nu trebuie să discutăm acum chestiunile financiare. Mai întâi, gândeşte-te la un aspect: fata asta, această Nita – ştia cum te numeşti şi unde lucrezi?

— A, da, domnule.

— Ar fi putut să ia legătura cu tine dacă ar fi dorit? Ted răspunse mai încet:

— Da, domnule.

— Atunci nu crezi că… Poate… Ted Williamson îl întrerupse:

— Vreţi să spuneţi, domnule, că eu m-am îndrăgostit de ea, dar ea de mine, nu? Poate asta e adevărat într-un fel… Însă mă plăcea – chiar mă plăcea – şi nu a fost o simplă distracţie… Şi am stat şi m-am gândit, domnule, dacă ar putea exista un motiv pentru toate astea. Vedeţi, domnule, era într-un anturaj ciudat. E posibil să fi avut ceva probleme, dacă mă înţelegeţi ce vreau să spun…

— Vrei să spui că e posibil să aibă un copil? Copilul tău?

— Nu, nu al meu, domnule. Ted se înroşi. Nu s-a întâmplat nimic greşit între noi.

Poirot îl privi gânditor şi murmură:

— Şi dacă e adevărat ceea ce sugerezi… Tot mai vrei să o găseşti?

Culoarea se ridică şi mai mult în obrajii lui Ted Williamson.

— Da, vreau, nu încape îndoială! Vreau să mă căsătoresc cu ea, dacă şi ea va dori asta. Şi nu contează în ce necazuri s-a băgat! Dar o să mi-o găsiţi, domnule?

Hercule Poirot zâmbi şi murmură, ca pentru sine:

— Părul ca nişte aripi de aur… Da, cred că este cea de-a treia Muncă a lui Hercule… Dacă îmi aduc bine aminte, s-a întâmplat în Arcadia…

II

Hercule Poirot se uită gânditor la foaia de hârtie pe care Ted Williamson scrisese cu multă grijă numele şi adresa. „Domnişoara Valetta, Upper Renfrew Lane nr. 17, N 15” Se întrebă dacă avea să afle ceva de la acea adresă. Cumva, îşi imagina că nu. Dar fusese singurul ajutor pe care i-l putuse da Ted.

Upper Renfrew Lane nr. 17 era o străduţă părăginită, dar respectabilă. O femeie vânjoasă cu ochi spălăciţi deschise uşa când Poirot ciocăni.

— Domnişoara Valetta?

— A plecat de multă vreme.

Poirot făcu un pas în uşă, tocmai când aceasta se închidea.

— Îmi puteţi da, vă rog, adresa ei?
— Nu, n-aş putea s-o fac. Nu mi-a lăsat una.
— Când a plecat?
— Vara trecută.
— Îmi puteţi spune exact când?
Un clinchet uşor se auzi dinspre mâna dreaptă a lui Poirot când două monede de jumătate de coroană se ciocniră una de alta ademenitor.
Femeia cu ochi spălăciţi se înmuie ca prin farmec şi deveni amabilitatea întruchipată.
— Păi, sigur că aş vrea să vă ajut, domnule. Staţi să mă gândesc. August... Nu, înainte de asta... Da, trebuie să fi fost iulie. Cam în prima săptămâna din iulie. A plecat în mare grabă. S-a întors în Italia, cred.
— Deci era italiancă?
— Da, domnule.
— Şi a fost la un moment dat camerista unei dansatoare rusoaice, nu-i aşa?
— Aşa e. Madame Semoulina sau aşa ceva. Dansa la Thespian, în music-hallul ăsta după care toată lumea e înnebunită. Era una dintre vedete.
— Ştiţi de ce şi-a părăsit postul domnişoara Valetta?
Femeia ezită o clipă înainte să răspundă:
— Nu pot să ştiu asta.
— A fost dată afară, nu-i aşa?
— Păi... Cred că a avut loc o ceartă. Dar să ştiţi că domnişoara Valetta nu a vrut să spună nimic despre asta. Nu era genul care să vorbească în stânga şi-n dreapta. Însă părea înfuriată. Avea un temperament teribil – de-a dreptul italian – ochii negri îi aruncau văpăi şi părea gata să înfigă cuţitu-n cineva. Nu aş fi îndrăznit s-o supăr când avea starea asta!
— Şi sunteţi foarte sigură că nu ştiţi adresa actuală a domnişoarei Valetta?
Jumătăţile de coroană zăngăniră din nou încurajator. Răspunsul părea să fie adevărat.

— Aş fi vrut s-o fi ştiut, domnule. M-aş fi bucurat să v-o pot spune. Dar… A plecat în mare grabă şi asta a fost tot!

Poirot îşi zise gânditor:

— Da, şi asta a fost tot…

III

Ambrose Vandel, întrerupt din descrierea entuziasmată a decorului pe care îl crea pentru viitorul balet, oferi informaţiile destul de uşor.

— Sanderfield? George Sanderfield? Nesuferit om! Se scaldă în bani, dar se aude că e un escroc. Un bandit! O aventură amoroasă cu o dansatoare? Da, desigur, Doamne – a avut o aventură cu Katrina. Katrina Samuşenka. Trebuie s-o fi văzut! O, Doamne – e minunată! Are o tehnică încântătoare. Lebăda din Tuolela – trebuie s-o fi văzut! Eu am creat decorul. Şi cealaltă chestie de Debussy… Sau era La Biche au Bois de Mannine? A dansat cu Michael Novgin. E atât de minunat, nu-i aşa?

— Şi era prietenă cu Sir George Sanderfield?

— Da, obişnuia să-şi petreacă weekendurile la casa lui de lângă râu. Am auzit că el dădea nişte petreceri fabuloase.

— Este posibil, mon cher, să mă prezinţi lui mademoiselle Samuşenka?

— Dar, dragul meu, ea nu mai e aici. A plecat brusc la Paris sau nu ştiu unde. Ştii, umblă vorba că era spion bolşevic sau ceva – nu că eu aş crede una ca asta – dar ştii cum le place oamenilor să vorbească. Katrina a susţinut mereu că este de viţă nobilă – tatăl ei a fost prinţ sau mare duce – chestiile obişnuite! Vandel făcu o pauză şi reveni la subiectul care-l preocupa cel mai mult – el însuşi. După cum spuneam, dacă vrei să surprinzi spiritul Bathshebei, trebuie să abordezi tradiţia semitică. O să-l exprim prin…

Şi continuă fericit să vorbească.

IV

Întrevederea pe care Hercule Poirot reuşi s-o aranjeze cu Sir George Sanderfield nu începu sub auspicii prea bune. Banditul, după cum îl calificase Ambrose Vandel, era

oarecum stânjenit. Sir George era un bărbat scund şi pătrăţos, cu un păr negru, aspru, şi un colac de grăsime la ceafă.

— Ei bine, domnule Poirot, ce pot să fac pentru dumneata? Începu el. Noi… Ăăă… Nu ne-am cunoscut, nu?

— Nu, într-adevăr.

— Deci despre ce este vorba? Mărturisesc că sunt curios.

— A, este foarte simplu – doar o mică informaţie. Celălalt râse neliniştit.

— Aha, deci vrei să îţi dau un pont. Nu ştiam că te interesează finanţele.

— Nu este o chestiune de les affaires. Este vorba de o anumită doamnă.

— Aha, o femeie. Sir George Sanderfield se lăsă pe speteaza fotoliului şi păru să se relaxeze. Vocea lui părea uşurată.

— Cred că o cunoaşteţi pe mademoiselle Katrina Samuşenka? Întrebă Poirot.

Sanderfield râse.

— Da. O fiinţă încântătoare. Păcat că a plecat din Londra.

— De ce a plecat?

— Dragă prietene, eu nu ştiu. Am auzit că s-a certat cu conducerea. Era temperamentală – foarte rusoaică în dispoziţie, îmi pare rău că nu pot să te ajut, dar n-am nici cea mai mică idee unde se află. Nu am păstrat deloc legătura cu ea.

Tonul lui părea să-l expedieze pe Poirot, în timp ce se ridica în picioare.

— Însă nu lui mademoiselle Samuşenka vreau eu să-i dau de urmă, replică Poirot.

— Nu?

— Nu, este vorba de camerista ei.

— De camerista ei? Sanderfield îl privi uimit.

— Poate vă aduceţi aminte de ea? Zise Poirot. Neliniştea îl cuprinse iarăşi pe Sanderfield.

— Doamne Sfinte, cum aş putea? Rosti el stânjenit. Normal, îmi amintesc că avea una… Cam de soi rău, aş zice. Genul de fată iscoditoare şi băgăcioasă. În locul dumitale, nu aş crede o iotă din ce spune. E genul de mincinoasă înnăscută.

— Aşadar, v-o amintiţi destul de bine, murmură Poirot.

Sanderfield răspunse grăbit:

— E doar o impresie, asta-i tot… Nici măcar nu mai ţin minte cum o cheamă. Stai să mă gândesc, Marie sau ceva de genul ăsta. Nu, mi-e teamă că nu te pot ajuta să dai de ea. Îmi pare rău.

Poirot rosti cu blândeţe:

— Deja am aflat numele lui Marie Hellin de la Teatrul Thespian – şi adresa ei. Însă eu vorbesc, Sir George, de camerista care era cu mademoiselle Samuşenka înaintea lui Marie Hellin. Vorbesc de Nita Valetta.

Sanderfield îl privi fix pe Poirot şi spuse:

— Nu-mi amintesc deloc de ea. Eu îmi aduc aminte numai de Marie. O tânără brunetă, cu o privire răutăcioasă.

— Fata de care vorbesc a fost la reşedinţa dumitale Grasslawn în iunie trecut, preciza Poirot.

Sanderfield răspunse morocănos:

— Ei bine, tot ce pot să spun e că nu mi-o amintesc. Eu nu cred că avea o cameristă cu ea. Cred că vă înşelaţi.

Hercule Poirot clătină din cap. Nu era de părere că se înşela.

V

Marie Hellin îl măsură rapid pe Poirot cu ochii ei mici şi inteligenţi, apoi, la fel de rapid, îşi feri privirea. Tonul ei era calm şi măsurat când rosti:

— Dar îmi amintesc perfect, monsieur. Am fost angajată de madame Samuşenka în ultima săptămână din iunie. Fosta ei cameristă plecase în mare grabă.

— Ai aflat de ce a plecat?

— A plecat… Brusc, asta-i tot ce ştiu. Se poate să se fi îmbolnăvit, ceva de genul ăsta. Madame nu a precizat.

— Ţi s-a părut că stăpâna era o persoană cu care te puteai înţelege cu uşurinţă?

Tânăra ridică din umeri.

— Avea toane. Ba râdea, ba plângea. Uneori era atât de deprimată, că nu voia să vorbească sau să mănânce. Alteori era de-o veselie nebună. Aşa sunt de obicei dansatoarele astea. E vorba de temperament.

— Şi Sir George?

Tânăra ridică privirea, devenind brusc atentă. O sclipire dezagreabilă i se ivi în ochi.

— Ah, Sir George Sanderfield? Vreţi să aflaţi ceva despre el? Poate chiar asta urmăriţi să aflaţi. Celălalt subiect a fost numai o scuză, nu? Ah, Sir George, v-aş putea spune Unele lucruri ciudate despre el, da, aş putea…

Poirot o întrerupse:

— Nu este necesar.

Ea îl privi cu gura căscată. În privire i se citea o dezamăgire furioasă.

VI

— Mereu spun că dumneata ştii tot, Alexis Pavlovici. Hercule Poirot murmură cuvintele cu cea mai măgulitoare intonaţie.

Îşi spunea că această a treia Muncă a lui Hercule necesita mai multe călătorii şi întâlniri decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Această mică afacere a dispariţiei cameristei unei doamne se dovedea una dintre cele mai lungi şi dificile probleme cu care se confruntase vreodată. Orice indiciu, atunci când era cercetat atent, nu ducea nicăieri.

În acea seară ajunsese la restaurantul Samovarul din Paris al cărui proprietar, contele Alexis Pavlovici, se mândrea că ştia tot ce se petrecea în lumea artistică.

Acesta dădu din cap cu îngâmfare.

— Da, da, prietene, eu ştiu – eu întotdeauna ştiu. Mă întrebi unde s-a dus – micuţa Samuşenka, minunata dansatoare? Ah! Era o profesionistă, micuţa aceea. Îşi sărută vârful degetelor. Ce foc – ce pasiune! A ajuns

departe, a ajuns primă balerină în epoca ei, apoi brusc totul s-a sfârşit. S-a ascuns la capătul lumii şi curând, ah, curând toţi o să o uite.

— Aşadar, unde se află? Întrebă Poirot.

— În Elveţia. La Vagray les Alpes. Acolo se duc toţi cei care suferă de tuse uscată şi slăbesc din ce în ce mai mult. O să moară, da, asta-i sigur! Are o fire fatalistă. Sigur o să moară.

Poirot tuşi discret ca să împrăştie vraja tragică. Avea nevoie de informaţii.

— Nu îţi aminteşti, din întâmplare, de o cameristă pe care a avut-o? O chema Nita Valetta.

— Valetta? Valetta? Îmi amintesc că odată am văzut o cameristă – la gară, când am condus-o pe Katrina la trenul spre Londra. Era o italiancă din Pisa, nu? Da, sunt sigur că era o italiancă venită din Pisa.

Hercule Poirot gemu.

— În acest caz, acum trebuie să fac o călătorie la Pisa.

VII

Hercule Poirot se afla la Campo Santo la Pisa şi privea un mormânt.

Deci aici se încheia călătoria lui – aici, lângă această umilă movilă de pământ. Dedesubt zăcea fiinţa veselă care înflăcărase inima şi imaginaţia unui modest mecanic englez.

Era oare acesta cel mai potrivit sfârşit pentru acea bruscă şi ciudată poveste de dragoste? Acum fata va rămâne de-a pururea tânără în amintirea bărbatului, aşa cum o văzuse în acele câteva ore magice dintr-o după-amiază de iunie. Neînţelegerile provocate de naţionalităţi diferite, de standarde diferite, durerea deziluziei, toate acestea erau acum dispărute pentru totdeauna.

Hercule Poirot clătină trist din cap. Gândurile îi reveniră la conversaţia avută cu familia Valetta. Mama, cu faţa ei mare de ţărancă, tatăl mândru, copleşit de durere, sora cu chip întunecat şi buzele strânse.

— S-a întâmplat brusc, signor, foarte brusc. Deşi mulţi ani a avut dureri, care veneau şi treceau… Doctorul nu ne-a dat nici o şansă – a zis că trebuie operată urgent de apendicită. Apoi a dus-o la spital şi acolo… Şi, şi, a murit sub anestezie. Nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa.

Mama se smiorcăi şi murmură:

— Bianca a fost întotdeauna o fată atât de deşteaptă. Este îngrozitor că a murit atât de tânără…

Hercule Poirot murmură pentru sine:

— A murit tânără…

Acesta era mesajul pe care trebuia să-l ducă tânărului care îi ceruse ajutorul cu atât de multă încredere: „Nu e pentru tine, prietene. A murit tânără”.

Căutarea lui luase sfârşit – aici, unde turnul înclinat se profda pe cer şi primele flori de primăvară apăruseră, timide, vestind viaţa şi bucuria ce aveau să izbucnească.

Oare fiorul primăverii îl făcea să simtă dorinţa rebelă de a refuza acest verdict final? Ceva din străfundurile minţii îl sâcâia – oare un cuvânt, o frază, un nume? Oare nu se încheia totul mult prea convenabil? Nu se îmbinau toate prea evident?

Hercule Poirot oftă. Trebuia să mai facă un dram pentru a se convinge că nu mai exista nici urmă de îndoială în această chestiune. Trebuia să meargă la Vagray les Alpes.

VIII

Aici, îşi zise, chiar era la capătul lumii. Toată această mare de zăpadă, toate aceste colibe şi căsuţe în care zăceau nemişcate fiinţe umane care se luptau cu moartea perfidă.

Ajunsese deci în cele din urmă la Katrina Samuşenka. Când o văzu, zăcând în pat, cu obrajii supţi pe care se zărea câte o pată de un roşu viu şi cu mâinile lungi, subţiri şi emaciate întinse pe cuvertură, o amintire i se trezi în minte. Nu îşi amintise numele ei, dar o văzuse dansând. Fusese fermecat şi fascinat de arta supremă care te face să uiţi de toate.

Îşi aminti de Michael Novgin, Vânătorul, sărind şi făcând piruete în acea pădure fantastică care sfida orice canoane – pe care o imaginase mintea lui Ambrose Vandel. Şi şi-o aminti pe încântătoarea Căprioară, mereu urmărită, veşnic dorită – o creatură aurie, frumoasă, cu coarne pe cap şi picioare sclipind arămii. Îşi aminti prăbuşirea finală, după ce e împuşcată şi rănită, şi pe Michael Novgin stând uluit, cu capul căprioarei ucise în braţe.

Katrina Samuşenka îl privea cu o urmă de curiozitate.

— Nu ne-am mai întâlnit niciodată, nu-i aşa? Ce doriţi de la mine?

Hercule Poirot se înclină uşor.

— Mai întâi, madame, vreau să vă mulţumesc… Pentru talentul dumneavoastră care mi-a oferit odată o seară plină de frumuseţe.

Ea zâmbi slab.

— Dar mă aflu aici şi cu un anumit interes. De multă vreme o caut, madame, pe o anumită cameristă de-a dumneavoastră. Numele ei era Nita.

— Nita? Femeia îl privi cu atenţie, cu ochi mari şi uimiţi. Ce ştiţi despre… Nita?

— O să vă spun.

Poirot îi povesti despre seara în care i se stricase maşina şi despre Ted Williamson, cum stătea răsucindu-şi şapca în mâini şi mărturisindu-şi cu glas întretăiat dragostea şi durerea. Dansatoarea îl ascultă cu mare atenţie. Când Poirot termină, ea spuse:

— Este emoţionant, da, este emoţionant… Hercule Poirot dădu aprobator din cap.

— Da, fu el de acord. Este povestea din Arcadia, nu-i aşa? Ce puteţi să-mi spuneţi, madame, despre această fată?

Katrina Samuşenka oftă.

— Am avut o cameristă – Juanita. Era încântătoare, într-adevăr – veselă, plină de voioşie. Ea a păţit ceea ce se întâmplă atât de des celor pe care zeii îi iubesc – a murit tânără.

Rostise exact cuvintele lui Poirot – cuvinte finale, irevocabile. Acum le auzea din nou – şi totuşi insistă:

— A murit? Întrebă el.

— Da, a murit.

Hercule Poirot rămase tăcut un timp, apoi rosti:

— E ceva ce nu înţeleg prea bine. L-am întrebat pe Sir George Sanderfield despre această cameristă a dumneavoastră şi mi s-a părut speriat. Oare de ce?

O uşoară expresie de dezgust apăru pe chipul dansatoarei.

— Aţi pomenit de o cameristă de-a mea. El s-a gândit că vă refereaţi la Marie – fata care a venit după plecarea Juanitei. Cred că a încercat să-l şantajeze în legătură cu ceva ce a descoperit în legătură cu el. Era o fată îngrozitoare – cercetătoare, mereu băgându-şi nasul prin scrisori şi sertare încuiate. Poirot murmură:

— Atunci asta e explicaţia. Tăcu o clipă, apoi continuă, încă insistent: Celălalt nume al Juanitei era Valetta şi a murit în urma unei operaţii de apendicită la Pisa. Aşa este?

Detectivul observă ezitarea, abia perceptibilă, dar neîndoielnic prezentă, înainte ca dansatoarea să încline din cap.

— Da, aşa este…

Poirot rosti gânditor:

— Şi totuşi, există o mică problemă. Ai ei îi spuneau nu Juanita, ci Bianca.

Katrina ridică din umerii ei slabi şi spuse:

— Bianca, Juanita, ce mai contează? Probabil că numele ei adevărat era Bianca, dar s-a gândit că Juanita e mai romantic, aşa că a preferat să-şi spună aşa.

— Da, aşa credeţi? Făcu o pauză, apoi, cu glas schimbat, continuă: După părerea mea, există o altă explicaţie.

— Care anume?

Poirot se aplecă în faţă şi spuse:

— Fata pe care a descris-o Ted Williamson avea părul ca nişte aripi de aur.

Se aplecă şi mai mult în faţă şi atinse cu degetul două şuviţe din părul Katrinei.

— Aripi de aur, coarne de aur? Depinde cum priveşti, dacă vezi un înger sau un demon! Sau poate nu sunt decât coarnele de aur ale unei căprioare rănite?

— O căprioară rănită… Murmură Katrina şi vocea ei era a unui om care-şi pierduse orice speranţă.

Poirot continuă:

— Întreaga descriere a lui Ted Williamson m-a îngrijorat. Mi-a amintit de ceva – acel ceva eraţi dumneavoastră, dansând cu picioarele arămii prin pădure. Să vă spun ce cred eu, mademoiselle? Cred că a fost o săptămână când nu aţi avut nici o cameristă, când v-aţi dus singură la Grasslawn, pentru că Bianca Valetta se întorsese în Italia şi încă nu vă angajaserăţi o altă cameristă. Deja simţeaţi boala care de atunci v-a cuprins cu totul şi aţi rămas acasă în ziua când ceilalţi s-au dus în excursia de pe râu. Aţi auzit soneria şi v-aţi dus să răspundeţi. Şi ce aţi văzut? Să vă spun eu ce aţi văzut? Aţi văzut un tânăr, cu simplitatea unui copil şi frumos ca un zeu. Şi atunci aţi inventat pentru el o fată – nu Juanita, ci Incognita, şi pentru câteva ore v-aţi plimbat cu el în Arcadia…

Se aşternu o tăcere prelungă. Apoi Katrina rosti cu o voce joasă, răguşită:

— Într-o privinţă măcar v-am spus adevărul. V-am dat adevăratul sfârşit al poveştii. Nita va muri tânără.

— Ah non!

Hercule Poirot se transformă deodată. Lovi cu palma în masă. Brusc, deveni prozaic, practic, cu picioarele pe pământ.

— Asta chiar nu e necesar! Nu trebuie să muriţi! Puteţi să vă luptaţi pentru propria viaţă, nu-i aşa, ca oricine altcineva!

Dansatoarea clătină din cap – tristă, lipsită de speranţă.

— Ce viaţă mă aşteaptă?

— Nu viaţa pe scenă, bien entendu! Dar gândiţi-vă, mai există şi altfel de viaţă. Haide, mademoiselle, fiţi cinstită, tatăl dumneavoastră chiar a fost prinţ sau mare duce, sau chiar general?

Katrina izbucni în râs şi răspunse:

— Era şofer de camion în Leningrad!

— Foarte bine! Atunci de ce să nu fiţi nevasta unui lucrător într-un atelier dintr-un sat? Şi să aveţi copii frumoşi ca nişte zei, cu picioare care, poate, vor dansa cum aţi dansat dumneavoastră odinioară? Katrinei i se tăie răsuflarea.

— Dar toată ideea asta e fantastică!

— Cu toate acestea, zise Hercule Poirot cu mare satisfacţie, cred că e pe cale să devină realitate!

Capitolul 4
MISTREŢUL DIN ERYMANTHOS

Cum ducerea la bun sfârşit a celei de-a treia Munci a lui Hercule îl adusese pe în Elveţia, Hercule Poirot se decise că, dacă tot se afla aici, putea să profite de acest lucru şi să viziteze anumite locuri care până atunci îi rămăseseră necunoscute.

Petrecu vreo câteva zile agreabile la Chamonix, zăbovi o zi sau două la Montreux şi apoi îşi continuă drumul spre Andermatt, un loc pe care diverşi prieteni îl lăudaseră cu mare entuziasm.

Însă Andermatt îl impresiona în mod neplăcut. Se afla la capătul unei văi, izolat de munţi înalţi, cu creste acoperite de zăpadă. Fără vreun motiv logic, lui Hercule Poirot i se părea că nu putea să respire.

„Este imposibil să rămân aici”, îşi zise Poirot. În acel moment zări trenuleţul de munte. „Nu încape îndoială că trebuie să urc.”

Descoperi că trenuleţul urca mai întâi până la Les Avinés, apoi la Caurouchet şi în cele din urmă la Rochers Neiges, la 3 000 de metri deasupra nivelului mării.

Poirot nu-şi propusese să urce atât de mult. „Les Avines, îşi spuse, va fi suficient pentru această aventură.”

Dar gândind astfel nu luase în calcul elementul întâmplător care joacă un rol atât de mare în viaţa oricui. Trenuleţul pornise deja când conductorul se apropie de Poirot şi îi ceru biletul. După ce îl cercetă şi îl composta cu un cleşte cu aspect fioros, acesta i-l returnă înclinându-se uşor. În acelaşi timp, Poirot simţi că un mic cocoloş de hârtie îi este îndesat în mână odată cu biletul.

Sprâncenele lui Poirot se înălţară puţin a mirare. Imediat, fără ostentaţie şi fără grabă, întinse ghemotocul de hârtie, care se dovedi a fi un bilet mâzgălit în grabă cu creionul.

Imposibil să confund acele mustăţi! Te salut, dragul meu coleg. Dacă doreşti, îmi poţi fi de mare ajutor. Fără îndoială, ai citit despre afacerea Salley. Se crede că ucigaşul – Marrascaud – are o întâlnire cu unii dintre membrii bandei lui la Rochers Neiges – aici, dintre toate locurile din lume! Desigur că totul poate fi o minciună – dar informatorul nostru este demn de încredere şi întotdeauna există cineva care nu-şi ţine gura, nu-i aşa? Aşadar, ţine-ţi ochii deschişi, prietene! Ia legătura cu inspectorul Drouet care e la faţa locului. Este un poliţist bun, dar nu poate aspira la inteligenţa sclipitoare a lui Hercule Poirot. Este important, prietene, ca Marrascaud să fie prins – şi prins în viaţă. Nu este om – este un mistreţ sălbatic, unul dintre cei mai periculoşi ucigaşi în viaţă din ziua de azi. Nu am riscat să-ţi vorbesc la Andermatt, căci aş fi putut fi observat, iar dumneata vei avea mână mai liberă dacă eşti considerat un simplu turist. Vânătoare plăcută!

Vechiul tău prieten, Lementeuil

Gânditor, Hercule Poirot îşi mângâie mustăţile. Da, într-adevăr, era imposibil să confunzi mustăţile lui Hercule Poirot. Deci despre ce era vorba? Citise în ziare amănuntele, Affaire Salley – uciderea cu sânge rece a unui bine-cunoscut agent de pariuri parizian. Identitatea criminalului era cunoscută. Marrascaud era membru al unei bande celebre la hipodrom. Fusese bănuit de multe alte crime – dar de data asta vinovăţia lui fusese clar

dovedită. Scăpase – fugise din Franţa, se credea – şi poliţia din fiecare ţară din Europa se afla în căutarea lui.

Aşadar, se bănuia că Marrascaud avea o întâlnire la Rochers Neiges…

Hercule Poirot clătină încet din cap. Era nedumerit. Pentru că Rochers Neiges se afla într-o zonă în care zăpada nu dispărea complet niciodată. Exista un hotel acolo, dar avea legătură cu lumea numai prin intermediul trenuleţului, aşezat fiind pe o limbă îngustă de piatră care atârna deasupra văii. Hotelul se deschidea în iunie, dar rareori mergea cineva acolo până în iulie sau august. Era un loc din care lipseau ieşirile şi intrările – dacă cineva era urmărit până acolo, era prins într-o capcană. Părea un loc total neobişnuit de întâlnire pentru o bandă de criminali.

Şi totuşi, dacă Lementeuil spunea că informaţia era demnă de încredere, atunci probabil că avea dreptate. Hercule Poirot îl respecta pe comisarul de poliţie elveţian. Ştia că e un om serios şi demn de încredere.

Un motiv necunoscut îl aducea pe Marrascaud în acest loc de întâlnire departe de civilizaţie.

Hercule Poirot oftă. Să urmărească un ucigaş nemilos nu era tocmai ideea lui despre o vacanţă plăcută. Activitatea cerebrală dintr-un fotoliu, reflectă el, se potrivea mai mult stilului său. Nu să prindă în capcană un mistreţ sălbatic pe o coastă de munte.

„Un mistreţ sălbatic” – acesta era termenul folosit de Lementeuil. Era, într-adevăr, o coincidenţă ciudată…

— A patra muncă a lui Hercule, murmură ca pentru sine. Mistreţul din Erymanthos?

Încet, fără ostentaţie, îi cercetă cu atenţie pe tovarăşii săi de drum. Pe scaunul din faţa lui stătea un turist american. Modelul hainelor, paltonul, valiza pe care o avea, până la maniera prietenoasă şi încântarea naivă cu care privea peisajul, chiar şi ghidul pe care îl ţinea în mână, toate îl dădeau de gol şi-l defineau ca un provincial american care vedea Europa pentru prima dată. „în vreo două minute, îşi

zise Poirot, o să intre în vorbă cu mine.” Expresia lui, de căţeluş melancolic, nu putea fi greşit interpretată.

De cealaltă parte a vagonului, un bărbat înalt, grizonant, cu înfăţişare distinsă şi un nas mare, acvilin, citea o carte în germană. Avea degete mobile şi puternice, de muzician sau de chirurg.

Ceva mai departe, se aflau trei bărbaţi de acelaşi gen. Bărbaţi cu picioare crăcănate, care sugerau fără tăgadă că-şi petreceau mult timp călare. Jucau cărţi. Probabil, în scurt timp, aveau să propună unui străin să participe la joc. La început, străinul avea să câştige. Apoi, norocul urma să-l părăsească.

Nu era nimic neobişnuit în privinţa celor trei bărbaţi. Singurul lucru ciudat era locul în care se aflau.

Ar fi fost posibil să fie văzuţi în orice tren. În drum spre o cursă de cai – sau pe un vas de linie nesemnificativ. Dar într-un tren de munte aproape gol – nu!

Mai exista un călător în vagon – o femeie. Era înaltă şi brunetă. Avea un chip frumos – un chip care ar fi putut exprima o întreagă gamă de emoţii, dar care, în schimb, era îngheţat într-o inexpresivitate ciudată. Nu se uita la nimeni, ci privea ţintă pe fereastră la valea de dedesubt.

Curând, aşa cum Poirot se şi aştepta, americanul începu să vorbească. Numele lui, spuse, era Schwartz. Era prima lui călătorie în Europa. Peisajul, mărturisi, era pur şi simplu grandios. Fusese profund impresionat de castelul Chillon. Parisul nu-i plăcuse cine ştie ce – era în mod clar supraevaluat – fusese la Folies Bergères, la Luvru şi la Notre Dame, şi observase că în niciunul dintre acele restaurante sau cafenele nu se cânta jazz cum trebuie. Champs Elysées nu era rea, şi îi plăcuseră fântânile, mai ales când erau luminate.

Nimeni nu coborî la Les Avinés sau la Caurouchet. Era evident că toţi cei din tren mergeau sus, la Rochers Neiges.

Domnul Schwartz îşi explică motivele. Întotdeauna îşi dorise, spuse el, să fie undeva sus, în munţii înzăpeziţi. Trei

mii de metri nu suna rău – auzise că atât de sus nu puteai nici măcar să fierbi un ou cum trebuie.

În prietenia inocentă a inimii sale, domnul Schwartz se aventură să-l atragă în discuţie pe bărbatul înalt, grizonant, aflat de cealaltă parte a vagonului, dar acesta îi aruncă doar o privire rece pe deasupra pince-nez-ului şi se întoarse la răsfoitul cărţii.

Domnul Schwartz se oferi apoi să schimbe locurile cu doamna brunetă – urma ca ea să aibă o perspectivă mai bună, explică el.

Era puţin probabil că femeia înţelegea engleza. Oricum, ea clătină uşor din cap şi îşi strânse mai bine gulerul de blană al paltonului.

Domnul Schwartz murmură către Poirot:

— Nu pare foarte în regulă ca o femeie să călătorească singură, fără cineva care să aibă grijă de ea. O femeie are nevoie de multă atenţie când călătoreşte.

Amintindu-şi de anumite americance pe care le întâlnise pe continent, Hercule Poirot nu putu decât să fie de acord.

Domnul Schwartz oftă. Lumea i se părea foarte neprietenoasă. Şi, evident, spuneau expresiv ochii lui căprui, în lume nu strică puţină prietenie, nu-i aşa?

II

Să fii întâmpinat de un director de hotel îmbrăcat cum se cuvine în redingotă şi pantofi de piele părea oarecum absurd în acest loc atât de departe de lume – sau, mai bine zis, un loc de deasupra lumii.

Directorul era un bărbat masiv, frumos, cu o atitudine plină de importanţă. Începu prin a-şi cere scuze.

Sezonul încă nu începuse… Apa caldă nu funcţiona… Lucrurile nu mergeau deloc cum trebuie… Încă nu avea personalul complet… Era destul de deconcertat de numărul neaşteptat de vizitatori.

Toate acestea fură rostite rapid, cu politeţe profesională, şi totuşi lui Poirot i se păru că sub faţada civilizată observă o urmă de nelinişte profundă. Cu toată atitudinea lui

degajată, omul acesta nu era în largul lui. Era îngrijorat de ceva.

Prânzul fu servit într-o încăpere prelungă, care dădea spre valea aflată dedesubt. Singurul chelner, pe nume Gustave, era îndemânatic şi capabil. Se agita de colo-colo, dând sfaturi în privinţa meniului, fluturând lista cu vinuri. Cei trei cowboy stăteau la o masă împreună. Râdeau şi vorbeau în franceză, pe un ton din ce în ce mai ridicat.

„Bătrânul Joseph! Dar ce mai face micuţa Denise, mon vieux? Îţi aminteşti de nenorocitul ăla de cal care ne-a lăsat pe toţi baltă la Auteuil?”

Toată discuţia era foarte cordială, în concordanţă cu firea lor – şi totuşi ridicol de nepotrivită!

Femeia cu chip frumos stătea singură la o masă în colţ, fără să privească pe nimeni.

După prânz, în timp ce Poirot stătea în holul hotelului, directorul se apropie şi începu să-i vorbească pe un ton confidenţial.

Domnul nu trebuie să judece prea aspru hotelul. Nu este încă sezon. Nimeni nu vine aici până la sfârşitul lui iulie. Acea doamnă, monsieur a observat-o, poate? Vine în fiecare an în această perioadă. Soţul ei a murit făcând alpinism în urmă cu trei ani. Era o situaţie foarte tristă. Fuseseră foarte devotaţi unul altuia. Ea vine mereu aici înainte de începerea sezonului – ca să fie linişte. E ca un pelerinaj sacru. Domnul mai în vârstă este un doctor faimos, doctorul Karl Lutz, din Viena. Spune că vine aici pentru linişte şi odihnă.

— E linişte, într-adevăr, fu de acord Hercule Poirot. Şi ces messieurs de acolo? Credeţi că tot pentru odihnă vin?

Directorul ridică din umeri. În ochi îi apăru din nou acea expresie îngrijorată. Spuse indecis:

— Ah, turiştii ăştia, mereu caută o experienţă nouă… Altitudinea – numai asta şi tot e o experienţă inedită.

„Nu era o senzaţie prea plăcută”, îşi zise Poirot. Îşi dădea seama că inima îi bătea cu putere. Prin minte îi treceau

versurile idioate ale unui cântecel pentru copii: „Deasupra lumii, aşa de sus/Ca un zmeu pierdut s-a dus”.

Schwartz intră în hol. Ochii i se luminată când îl zări pe Poirot şi se îndreptă pe dată spre el.

— Am stat de vorbă cu doctorul acela. Vorbeşte engleza într-o oarecare măsură. Este evreu – a fost expulzat din Austria de nazişti. Cred că oamenii ăia sunt de-a dreptul nebuni. Acest doctor Lutz era un om destul de important, bănuiesc – specialist în nervi – psihanaliză – genul ăsta de lucruri.

Ochii lui se îndreptară spre locul unde femeia înaltă privea pe fereastră munţii neîndurători. Îşi coborî vocea:

— Am aflat numele ei de la chelner. Este o doamnă Grandier. Soţul ei a murit când făcea alpinism. De aceea vine aici. Cumva simt că – nu ştiu – ar trebui să facem ceva în legătură cu asta, să o scoatem din gândurile ei.

Hercule Poirot îl atenţiona:

— În locul dumitale nu aş încerca aşa ceva.

Dar caracterul prietenos a domnului Schwartz era de neoprit.

Poirot văzu cum îşi susţine punctul de vedere şi modul nemilos cu care încercările lui fură respinse. Cei doi rămaseră împreună câteva clipe, profilaţi în lumina ce pătrundea pe geam. Femeia era mai înaltă decât Schwartz. Îşi ţinea fruntea sus, iar expresia ei era rece şi severă.

Poirot nu auzi schimbul de cuvinte, dar Schwartz veni înapoi părând total descurajat.

— Nu e nimic de făcut, zise el şi adăugă nostalgic: Dacă tot suntem toţi adunaţi aici, mi se pare că nu există nici un motiv să nu ne purtăm prieteneşte unii cu alţii. Nu credeţi, domnule… Ştiţi că nu vă cunosc numele?

— Mă numesc Poirier, zise Poirot şi adăugă: Mă ocup de comerţul cu mătase şi sunt din Lyons.

— Aş vrea să vă dau cartea mea de vizită, domnule Poirier şi, dacă ajungeţi vreodată în Fountain Springs, fiţi convins că sunteţi bine-venit.

Poirot acceptă cartea de vizită, îşi băgă mâna în buzunar şi murmură:

— Ah, nu am nici o carte de vizită în clipa asta…

În acea seară, când se duse la culcare, Poirot citi din nou cu atenţie scrisoarea lui Lementeuil, înainte să o pună, frumos împăturită, în portofel. În timp ce se băga în pat, îşi zise:

— Asta e ciudat. Mă întreb…

III

Gustave, chelnerul, îi aduse lui Hercule Poirot micul dejun – cafea şi cornuri – scuzându-se în privinţa cafelei.

— Monsieur înţelege, nu-i aşa, că la această altitudine este imposibil să servim o cafea cu adevărat fierbinte. Din păcate, a fiert prea repede.

Poirot murmură:

— Trebuie să acceptăm cu curaj aceste capricii ale naturii.

Gustave replică:

— Monsieur e filosof. Se duse la uşă, dar, în loc să părăsească încăperea, aruncă iute o privire afară, apoi închise uşa şi se întoarse lângă pat. Domnul Hercule Poirot? Sunt Drouet, inspector de poliţie.

— Ah, făcu Poirot, am bănuit asta. Drouet îşi coborî vocea.

— Domnule Poirot, s-a întâmplat ceva foarte grav. A avut loc un accident la tren.

— Un accident? Poirot se ridică în capul oaselor. Ce fel de accident?

— Nimeni nu a fost rănit. S-a întâmplat în timpul nopţii. Poate s-a petrecut din cauze naturale – o mică avalanşă care a antrenat stânci şi pietre. Dar este posibil să fie mâna cuiva la mijloc. Nu se ştie. În orice caz, rezultatul este că va dura multe zile să se facă reparaţiile şi, între timp, suntem izolaţi aici. Fiind la începutul sezonului, când zăpada este încă mare, este imposibil să comunicăm cu cei din vale.

Hercule Poirot se ridică şi spuse încet:

— Asta-i foarte interesant. Inspectorul dădu aprobator din cap.

— Da, zise el. Demonstrează că informaţiile comisarului nostru au fost corecte. Marrascaud are un rendez-vous aici şi s-a asigurat că întâlnirea lui nu va fi tulburată.

Hercule Poirot exclamă nerăbdător:

— Dar e fantastic!

— Sunt de acord. Inspectorul Drouet şi aruncă mâinile în lături. Nu are logică – dar iată că se întâmplă. Acest Marrascaud este o fiinţă nemaipomenită! Eu, personal, cred că e nebun, spuse el dând din cap.

— Un nebun şi un ucigaş! Zise Poirot.

— Nu e prea plăcut, sunt de acord, replică sec Drouet.

— Dar dacă are un rendez-vous aici, rosti Poirot încet, pe lespedea asta de zăpadă de la capătul lumii, asta înseamnă că Marrascaud însuşi se află deja aici, dacă toate comunicaţiile sunt întrerupte.

— Ştiu, făcu Drouet.

Ambii bărbaţi rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi Poirot întrebă:

— Doctorul Lutz? Poate fi el Marrascaud? Drouet clătină din cap.

— Nu cred. Există un doctor Lutz adevărat – i-am văzut poza în ziare – un om celebru şi distins. Acest bărbat seamănă foarte bine cu cel din fotografii.

Poirot murmură:

— Dacă Marrascaud este un maestru al deghizărilor, poate să joace rolul cu succes.

— Dar, dar este aşa? Nu am auzit niciodată că ar fi expert în deghizări. Nu are viclenia şi abilitatea unui şarpe. Este un mistreţ sălbatic, feroce, teribil, care se năpusteşte cu o furie oarbă.

— Cu toate acestea… Zise Poirot. Drouet fu repede de acord.

— A, da, se ascunde de justiţie. Prin urmare, este nevoit să disimuleze. Deci s-ar putea – de fapt, chiar este nevoit – să se deghizeze mai mult sau mai puţin.

— Aveţi o descriere a lui?

Celălalt ridică din umeri.

— Numai în mare. Fotografia oficială Bertillon5 şi măsurile pe care le avem urmau să-mi fie trimise astăzi. Ştiu doar că e un bărbat de treizeci şi ceva de ani, de înălţime puţin peste medie şi cu un ten închis la culoare. Nu are semne distinctive.

Poirot ridică din umeri.

— Asta poate fi valabil pentru oricine. Ce părere aveţi de american, Schwartz?

— Şi eu voiam să vă întreb acelaşi lucru. Aţi vorbit cu el şi aţi trăit multă vreme, am impresia, în compania englezilor şi a americanilor. La o primă vedere, pare să fie tipul obişnuit de turist american. Paşaportul lui este în regulă. Este poate ciudat că a ales să vină aici – dar americanii sunt imprevizibili atunci când pornesc în călătorii. Dumneavoastră ce părere aveţi?

Hercule Poirot clătină din cap, nedumerit.

— La prima vedere, cel puţin, pare să fie un tip inofensiv, uşor prea prietenos. Poate că e plicticos, dar îmi e greu să-l văd ca reprezentând un pericol. Dar mai sunt încă trei oaspeţi aici, continuă el.

Inspectorul aprobă din cap, chipul lui căpătând brusc o expresie de furie.

— Da, sunt exact genul pe care îl căutam. Pot să jur, domnule Poirot, că tipii ăştia trei sunt în orice caz membri ai bandei lui Marrascaud. Sunt bandiţi obişnuiţi ai hipodromurilor – dacă mă mai pricep eu la oameni!

— Şi unul dintre ei poate fi chiar Marrascaud însuşi.

Hercule Poirot căzu pe gânduri, amintindu-şi cele trei chipuri.

Unul era lătăreţ, cu o mustaţă stufoasă şi fălci grase – o faţă animalică, de porc. Unul era slab şi zvelt, cu un chip îngust şi ascuţit, şi ochi reci. Cel de-al treilea era un tip cu o faţă păstoasă şi un uşor aer de filfizon.

Da, unul dintre cei trei putea fi Marrascaud, dar, dacă era aşa, întrebarea care revenea cu insistenţă era „de ce”? De

ce Marrascaud şi doi membri ai bandei sale ar fi călătorit împreună şi ar fi venit în această adevărată cursă de şoareci de pe vârf de munte? În mod sigur ar fi putut fi aranjată o întâlnire într-un loc mult mai sigur şi mai puţin neobişnuit decât acesta – într-o cafenea, într-o staţie de tren, într-un cinematograf aglomerat, într-un parc – undeva unde să existe multe ieşiri, nu aici, la capătul lumii, în întinderea asta pustie de zăpadă.

Câteva dintre aceste idei încercă să le transmită inspectorului Drouet, iar acesta fu de acord fără prea multe obiecţii.

— Da, aşa e, e ceva fantastic, nu prea are sens.

— Dacă este vorba de o întâlnire, de ce să călătorească împreună? Nu, într-adevăr, nu are sens.

Drouet spuse, pe chip citindu-i-se îngrijorarea:

— În acest caz, trebuie să luăm în calcul o a doua supoziţie. Aceşti trei bărbaţi sunt membri ai bandei lui Marrascaud şi au venit aici să se întâlnească cu însuşi Marrascaud. Deci cine este Marrascaud?

Poirot replică:

— Ce e cu personalul de la hotel? Drouet ridică din umeri.

— Nu există vreun personal despre care să vorbim. Este o bătrână care găteşte, soţul ei în vârstă, Jacques – iar ei sunt aici de vreo cincizeci de ani, cred. Mai este chelnerul al cărui loc l-am luat eu şi asta-i tot.

— Desigur, directorul ştie cine sunteţi? Întrebă Poirot.

— Evident. Am avut nevoie de cooperarea lui.

— Vi s-a părut că arăta îngrijorat? Se interesă Poirot.

Remarca păru să-l şocheze pe Drouet care răspunse gânditor:

— Da, aşa e.

— Poate fi vorba doar de îngrijorarea de a fi implicat în anchete ale poliţiei.

— Dar credeţi că ar putea fi mai mult de atât? Credeţi că s-ar putea să… Ştie ceva?

— Mi-a trecut prin minte – asta-i tot. Drouet rosti serios:

— Şi eu mă întreb. Făcu o pauză apoi continuă: Credeţi că se pot afla mai multe de la el?

Poirot clătină din cap a îndoială.

— Cred că ar fi bine să nu îl lăsăm să observe bănuielile noastre. Ţineţi-l sub observaţie şi asta-i tot.

Drouet dădu aprobator din cap şi se întoarse către uşă.

— Nu aveţi nici o sugestie, domnule Poirot? Eu… Ştiu care vă este reputaţia. Am auzit de dumneavoastră aici, la noi în ţară.

Poirot replică încurcat:

— Deocamdată, nu pot să sugerez nimic. Nu pot să pricep motivul – motivul pentru care întâlnirea are loc în acest loc. De fapt, care este motivul acestei întâlniri în primul rând?

— Banii, replică Drouet sec.

— Prin urmare, acel amărât de Salley a fost şi jefuit, nu numai omorât?

— Da, avea o mare sumă de bani la el, care a dispărut.

— Şi credeţi că întâlnirea are ca scop împărţirea banilor?

— Este ideea cea mai evidentă. Poirot clătină din cap nemulţumit.

— Da, dar de ce aici? Apoi continuă încet: Cel mai nepotrivit loc pentru o întâlnire a unor criminali. Însă acesta este un loc unde cineva ar veni să întâlnească o femeie…

Drouet făcu un pas înainte, nerăbdător şi zise agitat:

— Credeţi că…?

— Cred că madame Grandier este o femeie foarte frumoasă, spuse Poirot. Cred că oricine ar putea urca trei mii de metri de dragul ei – adică, dacă ea ar fi propus aşa ceva.

— Ştiţi, făcu Drouet, asta e interesant. Nu m-am gândit niciodată că ea ar putea avea legătură cu cazul. La urma urmelor, vine de câţiva ani la rând aici.

Poirot spuse calm:

— Da – şi, prin urmare, prezenţa ei nu ar stârni nici un comentariu. Ar fi un motiv ca Rochers Neiges să fie locul

ales, nu-i aşa?

— Mi-aţi dat o idee, domnule Poirot, rosti agitat Drouet. O să analizez problema şi din acest unghi.

IV

Ziua trecu fără incidente. Din fericire, hotelul era bine aprovizionat. Directorul îi asigură că nu erau motive de îngrijorare. Aveau destule provizii.

Hercule Poirot se aventură să înceapă o discuţie cu doctorul Karl Lutz, dar fu repede respins. Doctorul îi dădu clar de înţeles că psihologia era preocuparea lui profesională şi că nu avea de gând să o discute cu amatori. Rămase într-un colţ, citind un tom uriaş în germană despre subconştient şi făcând numeroase note şi adnotări.

Hercule Poirot ieşi din încăpere şi se plimbă fără ţintă prin zona bucătăriei. Intră în vorbă cu bătrânul Jacques, un om morocănos şi suspicios. Nevasta lui, bucătăreasa, era mai deschisă. Din fericire, îi explică ea lui Poirot, exista o rezervă suficientă de conserve – dar ea, personal, nu avea o părere prea bună despre mâncarea la conservă. Era îngrozitor de scumpă şi cât de hrănitoare putea fi? Bunul Dumnezeu nu intenţionase ca omul să trăiască din mâncarea la cutie.

Conversaţia ajunse la subiectul legat de personalul hotelului. La începutul lui iulie, soseau cameristele şi chelnerii suplimentari, însă în următoarele trei săptămâni nu va fi nimeni sau aproape nimeni. Majoritatea oamenilor care veneau sus luau masa şi coborau iar în vale. Ea, Jacques şi un chelner puteau să se descurce uşor.

— Era deja un chelner aici înainte să vină Gustave, nu-i aşa? Întrebă Poirot.

— Da, aşa e, un chelner ca vai de capul lui. Fără talent, fără experienţă. Nu avea deloc clasă.

— Cât a stat aici înainte ca Gustave să-l înlocuiască?

— Numai câteva zile – până într-o săptămână. Evident, a fost dat afară. Era ceva inevitabil.

— Şi nu s-a plâns de asta? Murmură Poirot.

— A, nu, a plecat în linişte. La urma urmelor, la ce se putea aştepta? Acesta este un hotel de înaltă clasă. Oamenii trebuie să se bucure de servicii bune aici.

Poirot dădu din cap şi întrebă:

— Unde a plecat?

— Acel Robert, adică? Ridică din umeri. Fără îndoială, la cafeneaua obscură de unde a venit.

— A coborât cu trenuleţul? Femeia îl privi cu mirare.

— Evident, domnule. Cum altfel?

— L-a văzut cineva plecând? Amândoi îl priviră ţintă.

— Ah! Credeţi că era de aşteptat să-l conducă cineva pe un asemenea animal – să-şi ia rămas-bun cu onoruri? Omul are alte treburi de făcut.

— Aşa e, fu de acord Hercule Poirot.

Se îndepărtă încet, privind în sus la clădirea de lângă el. Era un hotel mare – în acel moment numai o aripă era deschisă. În celelalte aripi se găseau multe camere, încuiate şi cu obloanele trase, unde era puţin probabil să intre cineva…

Dădu colţul hotelului şi aproape că se ciocni de unul dintre cei trei jucători de cărţi. Era cel cu chipul păstos şi cu ochi spălăciţi, care îl privi pe Poirot fără nici o expresie. Numai buzele se curbară un pic scoţându-i la vedere dinţii, asemenea unui cal nărăvaş.

Poirot trecu pe lângă el şi îşi continuă drumul. În faţa lui zări o siluetă – figura înaltă şi graţioasă a lui madame Grandier.

Poirot grăbi puţin pasul şi o prinse din urmă.

— Accidentul de la tren este foarte neplăcut, începu el. Sper, madame, că nu vă deranjează foarte tare.

— Îmi este perfect indiferent, răspunse ea.

Avea o voce foarte profundă – un contralto plin. Nu îl privi pe Poirot. Se întoarse şi intră în hotel pe o mică uşă laterală.

V

Hercule Poirot se duse devreme la culcare, dar fu trezit la un moment dat, după miezul nopţii.

Cineva umbla la broasca uşii. Poirot se ridică în capul oaselor şi aprinse lumina. În acel moment, zăvorul cedă şi uşa se deschise. Trei bărbaţi stăteau în prag – cei trei jucători de cărţi. „Erau uşor ameţiţi de băutură, se gândi Poirot. Aveau nişte expresii prosteşti şi răuvoitoare.” Poirot văzu lucirea unei lame.

Bărbatul masiv înaintă şi spuse cu un mârâit:

— Porc de detectiv!

Şi se avântă într-un puhoi de invective. Cei trei înaintară hotărâţi spre omul lipsit de apărare din pat.

— O să-l găurim, băieţi. Ei, ce ziceţi? O să-l hăcuim pe domnul detectiv – şi nu va fi singurul din noaptea asta.

Se apropiară, hotărâţi, decişi – lamele sclipiră… Brusc, se auzi o voce, cu un accent american aspru, surprinzându-i pe toţi:

— Mâinile sus!

Bărbaţii se răsuciră. Schwartz, îmbrăcat într-o pijama în dungi în culori deosebit de vii, stătea în uşă. În mână ţinea un pistol automat.

— Mâinile sus, băieţi! Mă pricep destul de bine să ochesc. Apăsă pe trăgaci şi un glonţ trecu pe lângă urechea bărbatului masiv, îngropându-se în cadrul de lemn al ferestrei.

Trei perechi de mâini se ridicară rapid.

— Pot să vă deranjez, domnule Poirier? Întrebă Schwartz. Hercule Poirot se ridică într-o clipă din pat. Adună cuţitele sclipitoare şi îi controla pe cei trei ca să se asigure că nu sunt înarmaţi.

Schwartz spuse:

— Acum, luaţi-o din loc! Pe hol e un dulap mare, fără geamuri. Intraţi în el.

Îi obligă să intre în el şi încuie uşa în urma lor. Apoi se întoarse spre Poirot, cu vocea tremurându-i de plăcerea emoţiei:

— Ce-ar fi fost dacă nu eram pregătit? Ştiţi, domnule Poirier, unii oameni din Fountain Springs au râs când am zis că o să-mi iau cu mine un pistol în străinătate. „Unde te duci? M-au întrebat ei. În junglă?” Ei bine, domnule, se pare că cine râde la urmă râde mai bine. Aţi mai văzut vreodată o gaşcă de bandiţi mai nesuferită?

— Dragul meu domn Schwartz, aţi apărut exact la ţanc! Parcă eram într-o dramă la teatru. Vă sunt foarte îndatorat.

— Nici o problemă. Ce facem acum? Ar trebui să-i predăm pe băieţii ăştia la poliţie şi exact asta nu putem să facem! Suntem în impas. Poate ar fi bine să ne sfătuim cu directorul.

— A, directorul! Făcu Hercule Poirot. Cred că mai întâi o să vorbim cu chelnerul – Gustave – alias inspectorul Drouet. Da, aşa e – chelnerul Gustave este adevăratul detectiv.

Schwartz îl privi cu atenţie.

— Deci de asta au făcut-o!

— De asta a făcut cine ce?

— Gaşca asta de ticăloşi v-a pus al doilea pe listă. Deja l-au tăiat pe Gustave.

— Ce?

— Veniţi cu mine. Doctorul se ocupă chiar acum de el. Camera lui Drouet era o încăpere mică de la ultimul etaj.

Doctorul Lutz, în halat, era ocupat să bandajeze chipul rănit al unui bărbat.

La intrarea celor doi, doctorul întoarse capul.

— Ah! Dumneata eşti, domnule Schwartz? O afacere foarte urâtă! Ce măcelari! Ce monştri lipsiţi de inimă!

Drouet zăcea întins, gemând uşor.

— E în pericol? Întrebă Schwartz.

— Nu o să moară, dacă la asta te referi. Dar nu trebuie să vorbească – nu trebuie să aibă nici o emoţie. Am pansat rănile – nu există risc de septicemie.

Cei trei bărbaţi părăsiră împreună camera. Schwartz îi spuse lui Poirot:

— Spuneaţi că Gustave era poliţist?

Hercule Poirot aprobă cu o înclinare a capului.

— Dar ce făcea la Rochers Neiges?

— Urmărea un criminal deosebit de periculos, în câteva cuvinte, Poirot le explică situaţia.

— Marrascaud? Am citit despre cazul ăsta în ziar, afirmă doctorul Lutz. Mi-ar plăcea foarte mult să-l întâlnesc. Există o anormalitate serioasă aici! Aş vrea să cunosc amănunte din copilăria lui.

— În ceea ce mă priveşte, replică Poirot, aş vrea să ştiu unde se află exact în acest moment.

— Nu e unul dintre cei trei pe care i-am încuiat în dulap? Întrebă Schwartz.

Poirot răspunse nemulţumit:

— Este posibil, da, însă nu sunt foarte sigur… Am o idee… Se întrerupse, uitându-se atent la covor. Avea o culoare galben-închis, pe care se vedeau urme de un maroniu-roşcat. Hercule Poirot continuă:

— Urme de paşi – paşi care au călcat, cred, în sânge şi care vin dinspre aripa nefolosită a hotelului. Veniţi – trebuie să ne grăbim!

Ceilalţi doi îl urmară, printr-o uşă batantă, de-a lungul unui coridor întunecat, plin de praf. Dădură colţul, încă urmărind paşii de pe covor, până când urmele îi conduseră spre o uşă întredeschisă.

Poirot o deschise şi intră. Apoi scoase o exclamaţie ascuţită, îngrozită.

Camera în care se afla era un dormitor. Patul fusese folosit şi pe masă se găsea o tavă cu mâncare.

În mijlocul încăperii, pe podea, zăcea trupul unui bărbat. Avea cu puţin peste înălţimea medie şi fusese atacat cu sălbăticie şi cu o ferocitate de nedescris. Zeci de răni în brăzdau braţele şi pieptul, iar capul şi faţa erau carne vie.

Schwartz scoase o exclamaţie înăbuşită şi se întoarse, arătând de parcă avea să vomite.

Doctorul Lutz strigă îngrozit ceva în germană.

Schwartz întrebă slab:

— Cine e tipul ăsta? Ştie cineva?

— Bănuiesc că era cunoscut aici drept Robert, un chelner destul de nepriceput… Zise Poirot.

Lutz se apropiase, aplecându-se deasupra cadavrului. Arătă.cu degetul.

În pieptul mortului era prins cu un ac un bilet, pe care erau mâzgălite cu cerneală câteva cuvinte.

Marrascaud nu va mai omorî pe nimeni – nici nu-şi va mai jefui prietenii!

Schwartz exclamă:

— Marrascaud?! Deci acesta este Marrascaud! Dar ce l-a făcut să vină aici, în locul ăsta izolat? Şi de ce spuneţi că numele lui e Robert?

— Juca rol de chelner, răspunse Poirot. Şi, după câte se pare, era un chelner tare prost. Atât de prost că nimeni nu s-a mirat când a fost dat afară. Aşa că a plecat – aparent s-a întors la Andermatt. Însă nimeni nu l-a văzut plecând.

Lutz rosti cu o voce scăzută, hârâită:

— Deci, ce credeţi că s-a întâmplat?

Poirot replică:

— Cred avem aici explicaţia vinei anumite expresii de îngrijorare de pe faţa directorului. Marrascaud trebuie să-i fi oferit o mită destul de mare ca să-i permită să stea ascuns în zona nelocuită a hotelului… Adăugă gânditor: Dar directorul nu era foarte încântat de situaţia asta. A, nu era deloc încântat.

— Şi Marrascaud a continuat să locuiască în aripa asta nefolosită fără ca nimeni în afara directorului să ştie despre asta?

— Aşa se pare. Este foarte posibil.

— Dar de ce a fost omorât? Întrebă Lutz. Schwartz se grăbi să răspundă:

— Asta-i simplu. El urma să împartă banii cu banda sa. Nu a făcut-o. I-a tras în piept. A venit aici, în locul ăsta izolat, ca să stea la adăpost o vreme. S-a gândit că este ultimul loc din lume la care o să se gândească ceilalţi. S-a înşelat, într-

un fel sau altul, ei au aflat şi au venit după el. Atinse cadavrul cu vârful pantofului. Şi şi-au reglat conturile – în felul ăsta.

Hercule Poirot murmură:

— Da, nu a fost genul de rendez-vous la care ne-am gândit.

Doctor Lutz spuse pe un ton iritat:

— Poate că toate întrebările astea „de ce” şi „cum” sunt foarte interesante, dar eu sunt îngrijorat de situaţia noastră actuală. Aici avem un cadavru. Trebuie să mă ocup de un om rănit şi nu am decât o cantitate mică de medicamente. Şi suntem rupţi de lume! Pentru cât timp?

Schwartz adăugă:

— Şi avem trei criminali încuiaţi într-un dulap! Este ceea ce aş numi o situaţie interesantă.

— Ce facem acum? Întrebă doctorul Lutz.

— Mai întâi mergem la director, spuse Poirot. Nu e vreun infractor, e doar un om care s-a lăcomit la bani. Este şi laş pe deasupra. O să facă tot ce îi spunem. Bunul meu prieten Jacques sau soţia lui o să ne dea nişte sfoară. Cei trei ticăloşi trebuie puşi undeva unde să-i putem păzi până când sosesc ajutoarele. Cred că pistolul domnului Schwartz va fi eficient în îndeplinirea planurilor pe care ni le facem.

Doctor Lutz întrebă:

— Şi eu? Ce trebuie să fac?

— Dumneata, doctore, răspunse Poirot cu gravitate, o să faci tot ce poţi pentru pacientul dumitale. Noi, ceilalţi, o să veghem cu atenţie – şi o să aşteptăm. Nu putem face nimic altceva.

VI

Trei zile mai târziu, un mic grup de bărbaţi apăru în primele ore ale dimineţii în faţa hotelului.

Hercule Poirot fu cel care le deschise uşa, cu o reverenţă.

— Bine ai venit, mon vieux.

Domnul Lementeuil, comisar de poliţie, îl prinse pe Poirot de ambele braţe.

— Ah, prietene, cu câtă emoţie te întâmpin! Ce întâmplări uluitoare! Iar noi eram jos, în vale, plini de griji, de nelinişte, neştiind nimic şi temându-ne de ceea ce era mai rău. Fără telegraf, fără nici un mijloc de comunicare. Heliograful a fost într-adevăr o idee genială pe care ai avut-o.

— Nu, nu, încercă Poirot să pară modest. La urma urmelor, când invenţiile omului te lasă baltă, apelezi la natură. Soarele este mereu pe cer.

Micul grup intră în hotel.

— Nu suntem aşteptaţi? Se miră Lementeuil cu un zâmbet oarecum sumbru.

Poirot zâmbi la rândul lui şi răspunse:

— A, nu! Încă nu se ştie că trenul a fost repus în funcţiune.

Lementeuil rosti cu emoţie:

— Ah, este o zi măreaţă! Nu există nici o îndoială, nu? Este într-adevăr Marrascaud?

— Da, este într-adevăr Marrascaud. Veniţi cu mine. Urcară scările. O uşă se deschise şi Schwartz ieşi îmbrăcat în halat. Rămase cu privirea aţintită asupra celorlalţi bărbaţi.

— Am auzit voci, explică el. Ce este asta? Hercule Poirot anunţă bombastic:

— Au sosit ajutoare! Însoţiţi-ne, monsieur. Este o clipă măreaţă.

Începu să urce alt şir de trepte.

— Mergeţi la Drouet? Întrebă Schwartz. Apropo, cum se simte?

— Doctorul Lutz a zis că îi mergea bine azi-noapte.

Ajunseră la uşa camerei lui Drouet. Poirot o deschise şi anunţă:

— Iată-l pe mistreţul dumneavoastră sălbatic, domnilor. Prindeţi-l viu şi aveţi grijă să nu scape de ghilotină.

Bărbatul din pat, cu faţa încă bandajată, încercă să se ridice. Dar poliţiştii îl prinseră de braţe înainte să apuce să se mişte.

Schwartz strigă uluit:

— Dar acesta este Gustave, chelnerul – este inspectorul Drouet.

— Este Gustave, într-adevăr – dar nu este Drouet. Drouet era primul chelner, chelnerul Robert ţinut prizonier în aripa nelocuită a hotelului şi pe care Marrascaud l-a omorât în aceeaşi noapte în care a avut loc atacul asupra mea.

VII

La micul dejun, Poirot explică totul cu răbdare americanului nedumerit:

— Înţelegeţi, sunt anumite lucruri pe care cineva pur şi simplu le ştie – ştie cu certitudine datorită meseriei sale. De exemplu, ştie diferenţa dintre un detectiv şi un criminal! Gustave nu era chelner – asta am bănuit imediat – dar în egală măsură nu era nici poliţist. Am avut de-a face cu poliţişti toată viaţa şi ştiu. Poate trece drept detectiv în ochii unui neiniţiat – dar nu şi în ai unuia care este el însuşi poliţist.

Aşa că, imediat, mi-a trezit bănuielile. În acea seară nu mi-am băut cafeaua, ci am aruncat-o. Şi nu m-am înşelat. Târziu în acea noapte un bărbat a intrat în camera mea, cu acea degajare pe care o putea avea numai cineva care ştia că omul în a cărui cameră intrase era drogat. Mi-a căutat prin lucruri şi a descoperit scrisoarea din portofel – acolo unde o lăsasem ca să o găsească! A doua zi de dimineaţă, Gustave a venit să-mi aducă în cameră cafeaua. M-a salutat spunându-mi pe nume şi s-a purtat cu o siguranţă de sine deplină. Dar era neliniştit – îngrozitor de neliniştit – că, într-un fel sau altul, poliţia i-a dat de urmă! Aflaseră unde se găseşte şi asta era pentru el un adevărat dezastru. Îi strica toate planurile. Era prins aici ca un şoarece în cursă.

— Cel mai prostesc lucru a fost să vină aici! Exclamă Schwartz. De ce a făcut-o?

Poirot răspunse grav:

— Nu e un lucru atât de prostesc pe cât ai crede. Avea nevoie urgentă de un loc izolat, departe de lume, unde se

putea întâlni cu o anumită persoană şi unde un anumit eveniment putea să aibă loc.

— Ce persoană?

— Doctorul Lutz.

— Doctorul Lutz? Şi el este un escroc?

— Doctorul Lutz este chiar doctorul Lutz – dar nu este specialist în psihiatrie, nu este psihanalist. Este chirurg, prietene, specializat în chirurgie estetică. De aceea trebuia să se întâlnească aici cu Marrascaud. Acum e sărac, expulzat din ţară. I s-a oferit o sumă imensă ca să se întâlnească aici cu un om şi să-i schimbe înfăţişarea cu ajutorul chirurgiei estetice. Probabil a ghicit că respectivul era un criminal, dar, chiar şi aşa, a închis ochii. Gândiţi-vă că Marrascaud nu putea risca să se interneze într-un spital din străinătate. Nu, aici unde nimeni nu vine atât de devreme cu excepţia unor vizitatori ocazionali, unde directorul este un om care are nevoie de bani şi poate fi mituit – acesta este locul ideal.

Dar, cum am spus, lucrurile nu au mers cum trebuie. Marrascaud a fost trădat. Cei trei bărbaţi, bodyguarzii lui, care trebuiau să aibă grijă de el aici, încă nu sosiseră, dar Marrascaud a acţionat imediat. Poliţistul care se prefăcea că e chelner a fost răpit şi Marrascaud i-a luat locul. Banda aranjează ca trenul să fie defectat. Este o chestiune de timp. În seara următoare, Drouet este ucis şi pe cadavrul lui este prins un bilet. Se speră că, până la restabilirea comunicaţiilor, trupul lui Drouet va fi îngropat ca fiind cel al lui Marrascaud. Doctorul Lutz face operaţia imediat, însă există un om care trebuie redus la tăcere – Hercule Poirot. Aşa că banda este trimisă să mă atace. Însă datorită dumitale, prietene…

Hercule Poirot se înclină graţios spre Schwartz, care zise:

— Deci sunteţi într-adevăr Hercule Poirot?

— Exact.

— Şi de ce nu aţi spus asta? Hercule Poirot deveni brusc serios.

— Fiindcă am vrut să fiu foarte sigur că îl dau pe mâna poliţiei pe adevăratul Marrascaud.

Apoi murmură ca pentru sine:

— Să-l capturez viu pe mistreţul sălbatic din Erymanthos…

Capitolul 5
GRAJDURILE LUI AUGIAS

— Situaţia este extrem de delicată, domnule Poirot.

Un zâmbet uşor flutură rapid pe buzele lui Hercule Poirot, care fu cât pe ce să răspundă: „întotdeauna este aşa”.

În schimb, adoptă o mină serioasă care ar fi putut fi descrisă drept o combinaţie de înţelegere şi extremă discreţie.

Sir George Conway continuă cu mare seriozitate. Expresiile curgeau uşor de pe buzele sale: delicateţea extremă a poziţiei de guvernator… Interesul public… Solidaritatea partidului… Necesitatea prezentării unui front unit… Puterea presei… Bunăstarea ţării…

Totul suna cum nu se poate mai bine… Dar erau doar vorbe goale. Hercule Poirot sesiză încordarea atât de familiară a fălcilor, când simţi nevoia să căşti, dar politeţea te împiedică să faci asta. Mai simţise acest lucru când citea procesele-verbale ale dezbaterilor parlamentare. Însă în acele cazuri nu fusese nevoit să-şi ascundă căscatul.

Se pregăti sufleteşte să îndure totul cu răbdare. În acelaşi timp, îi era milă de Sir George Conway. Era evident că omul dorea să-i spună ceva – şi la fel de evident era că îşi pierduse talentul de a povesti simplu. Pentru el vorbele deveniseră un mijloc de ascundere a faptelor – nu de dezvăluire a lor. Era versat în arta folosirii expresiilor utile, adică a acelor fraze care sună frumos în ureche, dar care sunt total golite de înţeles.

Cuvintele se rostogoleau – bietul Sir George se înroşise de-a binelea la faţă. Îi aruncă o privire disperată bărbatului aflat la capătul mesei, iar celălalt interveni.

Edward Ferrier spuse:

— E-n regulă, George. Îi spun eu.

Hercule Poirot îşi mută privirea de la ministrul de Interne la prim-ministru. Simţi un interes real pentru Edward Ferrier, un interes născut de o frază întâmplătoare a unui bătrân de 82 de ani. După ce rezolvase o problemă ce ţinea de chimie, esenţială pentru condamnarea unui criminal, profesorul Fergus Macleod abordase o clipă chestiunile politice. La retragerea faimosului şi îndrăgitului John Hammett (în prezent Lord Cornworthy), ginerelui său, Edward Ferrier, i se ceruse să formeze cabinetul. După standardele politicienilor, era un om tânăr – nu împlinise cincizeci de ani. Profesorul Macleod spusese: „Ferrier mi-a fost student odată. Este un om de încredere”.

Asta fusese tot, dar pentru Hercule Poirot era suficient. Dacă Macleod spunea despre un om că este „de încredere”, asta reprezenta o mărturie a caracterului acestuia în comparaţie cu care entuziasmul popular sau al presei nu avea nici o valoare.

Aceasta coincisese, ce-i drept, şi cu părerea publicului. Edward Ferrier era considerat un om de încredere – atât, nu strălucit, nu măreţ, nu cărturar, nici măcar un orator cu prea multă elocinţă. Era doar un om de încredere, crescut în spiritul tradiţiei, căsătorit cu fiica lui John Hammett, care fusese mâna dreaptă a acestuia şi căruia i se putea încredinţa sarcina guvernării ţării în tradiţia lui John Hammett.

Pentru că John Hammett era un personaj deosebit de drag presei şi poporului din Anglia. Era întruchiparea tuturor calităţilor iubite de un englez. Oamenii spuneau despre el: „Se simte că Hammett e cinstit”. Circulau anecdote despre viaţa lui simplă, despre pasiunea pentru grădinărit. La fel de celebre ca pipa lui Baldwin6 şi umbrela lui Chamberlain7 era lodenul lui Hammett. Întotdeauna îl purta cu el – o piesă de îmbrăcăminte decolorată de vreme. Reprezenta un simbol – al climatului englez, al precauţiei prudente a rasei engleze, a ataşamentului lor pentru obiecte vechi. Mai mult, în felul său bolovănos, John

Hammett era un orator. Discursurile sale, rostite cu calm şi seriozitate, conţineau acele clişee simple şi sentimentale, atât de adânc înrădăcinate în inimile englezilor. Uneori străinii le critică, afirmând că sunt atât ipocrite, cât şi insuportabil de nobile. Pe John Hammet nu-l deranja deloc să fie nobil – într-o manieră cavalerească, de şcoală veche, uşor superioară.

Mai mult, era un om cu o prezenţă impresionantă – înalt, elegant, blond cu ochi foarte albaştri. Mama lui era daneză şi el însuşi fusese mulţi ani prim lord al amiralităţii8, ceea ce-i adusese porecla de „Vikingul”. Când, în cele din urmă, sănătatea precară îl obligase să predea frâiele funcţiei, o nelinişte profundă se instalase în ţară. Cine avea să-i urmeze? Strălucitul Lord Charles Delafield? (Prea strălucit – Anglia nu avea nevoie de strălucire.) Evan Whittler? (Deştept – dar poate puţin cam lipsit de scrupule.) John Potter? (Genul de om care se putea vedea în postura de dictator – şi noi nu doream nici un dictator în această ţară, mulţumim foarte mult.) Deci un oftat de uşurare se auzi atunci când liniştitul Edward Ferrier prelua funcţia.

Ferrier era în regulă. Fusese pregătit de Bătrân, se însurase cu fiica Bătrânului. Folosind o expresie clasic englezească, Ferrier avea să „continue”.

Hercule Poirot îl studie pe bărbatul calm, cu chip măsliniu şi voce plăcută. Zvelt şi brunet, şi cu o înfăţişare obosită.

Edward Ferrier spunea:

— Domnule Poirot, poate aţi auzit de un săptămânal numit X-ray News?

— Mi-am aruncat ochii pe el, recunoscu Poirot, roşind uşor. Prim-ministrul continuă:

— Atunci ştiţi mai mult sau mai puţin ce conţine. Chestii semicalomnioase. Articole acide care fac aluzii la vreo istorie secretă senzaţională. Unele sunt adevărate, altele sunt inofensive – dar toate servite într-o manieră picantă. Ocazional… Făcu o pauză, apoi continuă cu o voce uşor schimbată: Ocazional, este ceva mai mult.

Hercule Poirot păstră tăcerea. Ferrier reluă:

— Sunt două săptămâni de când se fac aluzii privind dezvăluiri iminente ale unui scandal de primă mână în „cele mai înalte cercuri politice”. „Dezvăluiri uluitoare de jaf şi corupţie.”

Hercule Poirot răspunse, ridicând din umeri:

— E o şmecherie veche. Când respectivele dezvăluiri chiar sunt făcute, de obicei îi dezamăgesc crunt pe amatorii de senzaţional.

— Acestea nu-i vor dezamăgi, replică Ferrier sec.

— Deci, ştiţi care vor fi aceste dezvăluiri? Întrebă Hercule Poirot.

— Cu o doză destul de mare de acurateţe.

Edward Ferrier rămase tăcut o vreme, apoi începu să vorbească. Atent, metodic, prezentă povestea.

Nu era o relatare edificatoare. Acuzaţii privind folosirea unor tertipuri neruşinate, jonglerii cu acţiuni, utilizare abuzivă a fondurilor partidului. Acuzaţiile erau îndreptate împotriva fostului prim-ministru, John Hammett. Îl arătau ca pe un ticălos necinstit, un şarlatan care înşela încrederea oamenilor, care îşi folosise poziţia ca să strângă pentru sine o avere uriaşă.

Vocea calmă a prim-ministrului se opri în cele din urmă. Ministrul de Interne gemu şi izbucni:

— Este monstruos – monstruos! Tipul ăsta, Perry, care scoate mizeria asta, ar trebui împuşcat!

— Aceste aşa-zise dezvăluiri urmează să apară în X-ray News?

— Da.

— Ce măsuri propuneţi să fie luate în acest caz?

— Toate astea reprezintă un atac direct la adresa lui John Hammett. Are posibilitatea să dea ziarul în judecată pentru calomnie, spuse Ferrier încet.

— Şi o să facă asta?

— Nu.

— De ce?

— Probabil că X-ray News abia aşteaptă asta. Publicitatea de care s-ar bucura ar fi enormă. În apărarea lor ar invoca libertatea de expresie şi faptul că a existat pretenţia că afirmaţiile sunt adevărate. Toată afacerea ar fi ţinută în mod exagerat în lumina reflectoarelor.

— Totuşi, dacă pierd procesul, şi pierderile lor ar fi extrem de mari.

Ferrier rosti încet:

— S-ar putea să nu-l piardă.

— De ce?

Sir George răspunse afectat:

— Eu totuşi consider că…

Dar Edward Ferrier deja începuse să vorbească:

— Fiindcă ceea ce au de gând să publice este… Adevărul.

Un geamăt izbucni din gâtlejul lui Sir George Conway, revoltat de o asemenea sinceritate total neparlamentară.

— Edward, prietene dragă! Exclamă el. Desigur că nu o să recunoaştem…

Umbra unui zâmbet trecu pe chipul obosit al lui Edward Ferrier.

— Din nefericire, George, sunt momente când adevărul gol-goluţ trebuie să fie spus. Acesta este unul dintre acele momente.

Sir George exclamă:

— Înţelegeţi, domnule Poirot, că totul este strict confidenţial. Nici un cuvânt…

Ferrier îl întrerupse:

— Domnul Poirot înţelege asta. Apoi continuă încet: Ceea ce s-ar putea să nu înţeleagă sunt următoarele: tot viitorul Partidului Popular este acum în joc. John Hammett, domnule Poirot, a fost Partidul Popular. A fost întruchiparea a ceea ce acesta reprezintă pentru poporul englez – întruchiparea Decenţei şi a Cinstei. Nimeni nu ne-a crezut vreodată străluciţi. Am făcut gafe şi încurcături. Dar am reprezentat tradiţia străduinţei de a face ce ne stă în puteri – şi am reprezentat, de asemenea, cinstea fundamentală.

Nenorocirea noastră este că acest… Acest om era simbolul nostru, Omul Cinstit al Poporului, par excellence – şi s-a dovedit a fi cel mai mare bandit al generaţiei sale.

Un alt geamăt se auzi dinspre Sir George.

— Dumneavoastră nu aţi ştiut nimic despre toate astea? Întrebă Poirot.

Din nou, un zâmbet străbătu rapid faţa obosită a lui Ferrier.

— S-ar putea să nu mă credeţi, dar, ca toţi ceilalţi, am fost complet indus în eroare. Nu am înţeles niciodată atitudinea ciudat de rezervată a soţiei mele faţă de tatăl ei. Acum o înţeleg. Ea îi cunoştea adevăratul caracter. Făcu o pauză, apoi continuă: Când adevărul a început să iasă la iveală, am fost îngrozit, nu mi-a venit să cred. Am insistat ca socrul meu să demisioneze din motive de sănătate şi ne-am apucat să… Să curăţăm mizeria. Sir George gemu.

— Grajdurile lui Augias! Poirot tresări.

— Mi-e teamă, spuse Ferrier, că se va dovedi o treabă prea herculeană pentru noi. Odată ce faptele devin publice, va exista un val de reacţii în întreaga ţară. Guvernul va cădea. Vor urma alegeri generale şi, după toate probabilităţile, Everhard şi partidul său se vor întoarce la putere. Ştiţi care e politica lui Everhard.

Sir George izbucni:

— E un tăciune aprins – un adevărat tăciune aprins.

Ferrier rosti cu gravitate:

— Everhard este capabil – dar este nesăbuit, agresiv şi total lipsit de tact. Susţinătorii lui sunt incapabili şi schimbători. Ar fi practic o dictatură.

Hercule Poirot dădu aprobator din cap. Sir George behăi:

— Ce bine dacă am putea muşamaliza torul…

Încet, premierul clătină din cap. Era o mişcare care sugera înfrângere.

— Am trimis după dumneavoastră, domnule Poirot, ca ultimă speranţă. După părerea mea, toată afacerea asta este prea mare, prea mulţi oameni ştiu despre ea, ca să

poată fi ascunsă cu succes. Singurele două metode care ne-au mai rămas sunt, ca s-o spun pe şleau, fie folosirea forţei, fie legalizarea mitei – şi nu cred că există reale şanse de succes. Ministrul de Interne a comparat necazurile noastre cu sarcina curăţării grajdurilor lui Augias. Este nevoie, domnule Poirot, de puterea unui potop, de dezlănţuirea celor mai mari forţe ale naturii – nimic altceva decât de un miracol.

— De fapt, este nevoie de un Hercule, zise Poirot, dând din cap cu o expresie încântată. Apoi adăugă: Nu uitaţi, numele meu este Hercules…

— Şi puteţi face miracole, domnule Poirot? Întrebă Edward Ferrier.

— Nu din acest motiv aţi trimis după mine? Fiindcă aţi crezut că pot să fac?

— E adevărat… Mi-am dat seama că, dacă mai există o salvare, ar putea veni numai prin intermediul unei sugestii fantastice şi complet neortodoxe. Se opri o clipă, apoi reluă: Dar poate, domnule Poirot, aveţi un punct de vedere etic asupra situaţiei? John Hammett a fost un escroc şi legenda lui John Hammett trebuie distrusă. Poate cineva să-şi construiască o casă cinstită pe o fundaţie necinstită? Nu ştiu. Dar ştiu că vreau să încerc. Zâmbi cu o amărăciune subită. Politicianul vrea să-şi păstreze scaunul – ca de obicei, din cele mai nobile motive.

Hercule Poirot se ridică şi spuse:

— Monsieur, poate că experienţa căpătată în cadrul poliţiei nu mi-a dat prilejul să am o părere foarte bună despre politicieni. Dacă John Hammet ar mai fi în funcţie, nu aş ridica un deget – nu, nici măcar un deget. Dar ştiu ceva despre dumneavoastră. Un om cu adevărat mare, unul dintre cei mai mari oameni de ştiinţă şi cărturari ai zilelor noastre, mi-a spus că sunteţi un om de încredere. Aşa că voi face tot ce-mi stă în puteri.

Se înclină şi părăsi încăperea. Sir George izbucni:

— Ei bine, ce mai neobrăzare…

Dar Edward Ferrier, încă zâmbind, replică:

— A fost un compliment.

II

În timp ce cobora, Hercule Poirot fu interceptat de o femeie înaltă, blondă, care îi spuse:

— V-aş ruga să veniţi în salonul meu, domnule Poirot.

Detectivul se înclină şi o urmă.

Femeia închise uşa, îi făcu semn să se aşeze pe un scaun şi îi oferi o ţigară. Ea se aşează în faţa lui şi rosti calm:

— Tocmai v-aţi văzut cu soţul meu şi v-a spus despre… Tatăl meu.

Poirot o privi cu atenţie. Văzu o femeie înaltă, încă frumoasă, cu un chip care vădea caracter şi inteligenţă. Doamna Ferrier era o figură foarte populară. Ca soţie a premierului, avea parte în mod firesc de atenţia publică. Ca fiică a tatălui său, popularitatea ei era încă şi mai mare. Dagmar Ferrier reprezenta idealul popular pentru femeia din Anglia.

Era o soţie devotată, o mamă afectuoasă şi împărtăşea dragostea soţului ei pentru viaţa la ţară. Era interesată tocmai de acele aspecte ale vieţii publice considerate în general a fi sferele potrivite pentru activităţile feminine. Se îmbrăca bine, dar niciodată cu o eleganţă ostentativă. Dedica mult din timpul şi preocupările ei activităţilor caritabile de amploare şi pusese în aplicare planuri speciale pentru ajutorarea femeilor ai căror soţi erau şomeri. Era admirată de întreaga naţiune şi reprezenta cel mai valoros bun al partidului.

— Probabil că sunteţi teribil de îngrijorată, madame, zise Poirot.

— Oh, aşa e – nici nu ştiţi cât de tare. Vreme de mulţi ani mi-a fost groază de… Ceva.

— Deci, nu aţi avut nici cea mai mică idee despre ceea ce se întâmpla? Întrebă Poirot.

Ea clătină din cap.

— Nu, absolut deloc. Ştiam doar că tatăl meu nu era… Nu era ceea ce credea toată lumea. Mi-am dat seama, încă de când eram copil, că era un… Impostor. Vocea ei era joasă şi amară. Numai pentru faptul că e căsătorit cu mine, Edward… Edward va pierde tot.

Poirot spuse cu o voce calmă:

— Aveţi vreun duşman, madame? Ea ridică privirea, surprinsă.

— Duşmani? Nu cred. Poirot zise gânditor:

— Eu cred că aveţi… Apoi continuă: Aveţi curaj, madame? S-a pus în mişcare o campanie de proporţii, împotriva soţului dumneavoastră… Şi împotriva dumneavoastră. Trebuie să fiţi pregătită să vă apăraţi.

— Dar nu eu contez. Numai Edward!

— Unul îl implică şi pe celălalt, replică Poirot. Nu uitaţi, madame, că sunteţi soţia Cezarului.

Văzu cum îi dispare culoarea din obraji. Doamna Ferrier se plecă în faţă şi spuse:

— Ce încercaţi să-mi spuneţi?

III

Percy Perry, editorul ziarului X-ray News, stătea la biroul său şi fuma. Era un om scund, cu o faţă de viezure. Spunea cu o voce moale, onctuoasă:

— O să-i facem praf! Minunat! Minunat! O, Doamne! Mâna lui dreaptă, un tânăr slab, cu ochelari, zise tulburat:

— Nu eşti îngrijorat?

— Să mă aştept la acţiuni de forţă? Nu e stilul lor. Nu au curaj. Oricum, nu le-ar servi la nimic. Nu, după cum am organizat totul – în ţara asta, pe continent şi în America.

— Probabil sunt destul de fierţi, afirmă celălalt. Nu o să facă nimic?

— O să trimită pe cineva să discute…

Se auzi un bâzâit. Percy Perry ridică receptorul.

— Cine zici că e? Bine, trimite-l sus. Închise telefonul şi rânji. L-au trimis pe copoiul ăla belgian să se ocupe. Vine

chiar acum să-şi facă numărul. Vrea să ştie dacă o să cooperăm.

Hercule Poirot intră în încăpere. Era îmbrăcat impecabil şi avea o camelie albă la butonieră.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Poirot, începu Percy Perry. Eraţi în drum spre hipodromul regal de la Ascot? Nu? Greşeala mea.

Hercule Poirot replică:

— Sunt flatat. Oricine speră să aibă o înfăţişare adecvată. E cu atât mai important – măsură inocent cu privirea chipul editorului şi îmbrăcămintea oarecum şleampătă – când persoana respectivă e destul de puţin înzestrată de la natură.

Perry i-o tăie scurt:

— De ce aţi dorit să mă vedeţi?

Poirot se aplecă în faţă, îl bătu uşor pe genunchi şi spuse eu un zâmbet radios:

— Şantaj.

— Ce naiba vreţi să spuneţi cu „şantaj”?

— Am auzit – o păsărică mi-a spus – că în diferite ocazii aţi fost pe punctul să publicaţi anumite afirmaţii foarte dăunătoare în ziarul dumneavoastră spirituel. Apoi, cu o micuţă şi foarte plăcută umflare a contului din bancă, acele afirmaţii n-au mai fost publicate până la urmă.

Poirot se lăsă pe spătar şi clătină din cap părând oarecum mulţumit.

— Vă daţi seama că ceea ce sugeraţi poate fi considerată calomnie?

Poirot zâmbi plin de încredere.

— Sunt sigur că nu o să vă supăraţi.

— Ba mă supăr! Cât despre şantaj, nu există vreo dovadă că aş fi şantajat vreodată pe cineva.

— Nu, nu, sunt sigur. M-aţi înţeles greşit. Nu vă ameninţam. Doar pregăteam terenul pentru o întrebare simplă. Cât?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, replică Percy Perry.

— Despre o chestiune de importanţă naţională, domnule Perry.

Schimbară o privire plină de înţelesuri.

— Eu sunt un reformist, domnule Poirot, zise Percy Perry. Vreau să văd că se face curăţenie în politică. Sunt împotriva corupţiei. Ştiţi care este starea politicii în ţara asta? Grajdurile lui Augias, nici mai mult, nici mai puţin.

— Tiens! Exclamă Hercule Poirot. Şi dumneavoastră aţi folosit expresia asta!

— Şi pentru a curăţa aceste grajduri, continuă editorul, este nevoie de marele potop purificator al Opiniei Publice.

Hercule Poirot se ridică în picioare şi zise:

— Aplaud aceste sentimente. Apoi adăugă: Păcat că nu aveţi nevoie de bani!

Percy Perry se grăbi să spună:

— Hei, staţi puţin! Nu am zis că… Dar Hercule Poirot deja ieşise pe uşă.

Motivaţia lui pentru evenimentele ulterioare este că nu suportă şantajiştii.

IV

Everitt Dashwood, tânărul vesel angajat la The Branch, îl bătu afectuos pe spate pe Hercule Poirot.

— Există mizerii şi mizerii, dragul meu, spuse el. Mizeriile mele sunt „curate”, asta-i tot.

— Nu voiam să spun că eşti la acelaşi nivel cu Percy Perry.

— Căpuşa aia nenorocită! E o pată pentru profesia noastră. Cu toţii l-am termina dacă am putea.

— În acest moment, se întâmplă să fiu implicat într-o mică afacere de curăţare a unui scandal politic, afirmă Hercule Poirot.

— Cureţi Grajdurile lui Augias, nu? Zise Dashwood. E cam prea mult şi pentru tine, prietene. Sper că trebuie numai să scoţi din matcă Tamisa şi să iei cu totul parlamentul.

— Eşti cam cinic, replică Hercule Poirot, clătinând din cap.

— Pur şi simplu cunosc lumea, asta-i tot.

— Cred că eşti exact omul pe care-l căutam. Ai o fire fără astâmpăr, eşti un tip corect şi îţi place tot ce iese de sub tipar.

— Şi asta înseamnă că…

— Am un mic plan pe care vreau să-l pun în practică. Dacă ideile mele sunt corecte, o să fie demascat un complot senzaţional. Şi asta, prietene, va fi o lovitură pentru ziarul tău.

— Se face, rosti Dashwood vesel.

— Este vorba de un complot obscen împotriva unei femei.

— Din ce în ce mai bine. Chestiile legate de sex se vând întotdeauna.

— Atunci stai jos şi ascultă.

V

Oamenii vorbeau.

La Goose and Feathers, în Little Wimplington.

— Ei bine, nu cred asta. John Hemmett a fost mereu un om cinstit. Nu ca unii dintre politicienii ăştia.

— Aşa s-a zis despre toţi şarlatanii înainte să fie demascaţi.

— Se zice că a făcut mii de lire din afacerea aia cu petrolul palestinian. N-a fost decât o şmecherie, asta-i tot.

— Toţi sunt o apă şi-un pământ. Nişte escroci, până la unu'.

— Ba pă Everhard nu o să-l vezi făcând una ca asta. El e unul dă şcoală veche.

— Io nu pot să cred că John Hemmett e din gaşca bandiţilor. Nu-ţi vine să crezi câte scriu ziarele în ziua de azi.

— Nevasta lui Ferrier e fiică-sa. Ai văzut ce se zice despre ea?

Se aplecară asupra unui exemplar citit şi răscitit din X-ray News.

— Nevasta lui Cezar? Am auzit că o anumită doamnă sus-pusă din politică a fost zărită deunăzi în nişte împrejurări foarte ciudate. Împreună cu gigoloul ei. Oh, Dagmar, Dagmar, cum ai putut să fii atât de nesăbuită?

— Doamna Ferrier nu e genul. Gigolo? Asta e un bagabont d-ăla macaronar?

O altă voce rosti:

— Nu poţi să ştii niciodat' cu muierile. Toate-s la fel, dacă mă întrebi pe mine.

VI

Oamenii vorbeau.

— Dar, dragă, cred că este absolut adevărat. Naomi a aflat de la Paul care a auzit de la Andy. E o adevărată depravată.

— Însă mereu a fost atât de teribil de demodată şi decentă, la deschiderea de bazaruri.

— E doar un camuflaj, dragă. Se spune că e o nimfomană. Ei bine, vreau să zic că totul e în X-ray News. A, nu se spune chiar direct, dar poţi citi printre rânduri. Nu ştiu cum află chestiile astea.

— Ce părere ai de tot scandalul ăsta politic? Se spune că tatăl ei a delapidat fondurile partidului.

VII

Oamenii vorbeau.

— Nu-mi place să mă gândesc la asta, cu asta basta, doamnă Rogers. Adică, întotdeauna am considerat că doamna Ferrier este o femeie cu adevărat drăguţă.

— Crezi că toate lucrurile astea îngrozitoare sunt adevărate?

— După cum am zis, nu-mi place să cred asta despre ea. Păi cum, de-abia a deschis un bazar în Pelchester în iunie trecut. Am fost aproape de ea cum sunt de canapeaua asta. Şi avea un zâmbet atât de plăcut!

— Dar ce spun eu este că nu există fum fără foc.

— Ei bine, sigur că este adevărat. Oh, Doamne, se pare că nu mai poţi avea încredere în nimeni!

VIII

Edward Ferrier, cu chipul alb şi încordat, îi spuse lui Poirot:

— Aceste atacuri la adresa soţiei mele! Sunt scabroase – absolut scabroase! O să-l dau în judecată pe mizerabilul

acela! Hercule Poirot replică:
— Nu v-aş sfătui să faceţi asta.
— Dar minciunile astea afurisite trebuie să înceteze.
— Sunteţi sigur că toate sunt minciuni?
— Naiba să te ia, da!
Poirot întrebă, înclinându-şi uşor capul într-o parte:
— Ce spune soţia dumneavoastră?
Pentru o clipă, Ferrier păru luat prin surprindere.
— Zice că cel mai bine ar fi să nu luăm în seamă… Dar nu pot să fac asta – toată lumea vorbeşte.
— Da, toată lumea vorbeşte, fu de acord Hercule Poirot.
IX
Apoi în toate ziarele apăru micul anunţ sec:
Doamna Ferrier a suferit o uşoară cădere nervoasă. Ea s-a dus în Scoţia pentru recuperare.
Conjuncturi, zvonuri… Informaţii sigure că doamna Ferrier nu se afla în Scoţia, că nu fusese niciodată în Scoţia.
Poveşti, poveşti scandaloase referitoare la locul unde doamna Ferrier se afla cu adevărat…
Şi iarăşi, lumea vorbea.
— Îţi spun eu, Andy a văzut-o. Şi încă în locul ăla îngrozitor! Era beată sau drogată şi cu un gigolo argentinian absolut îngrozitor – Ramon. Îţi dai seama!
Şi mai multe vorbe.
Doamna Ferrier fugise cu un dansator argentinian. Fusese văzută la Paris, drogată. Lua droguri de ani întregi. Bea ca un beţivan de ultima speţă.
Încet-încet, spiritul virtuos al locuitorilor Angliei, la început neîncrezător, se îndârjise împotriva doamnei Ferrier. Se părea că trebuia să existe ceva adevăr în asta! Ea nu era genul de femeie potrivită să fie soţia prim-ministrului. „O Jezebel, asta este, nimic mai mult decât o Jezebel!”
Apoi apăruseră pozele.
Doamna Perrier, fotografiată la Paris – întinsă lejer pe canapeaua unui club de noapte, cu braţul înconjurând

familiar umărul unui tânăr brunet, cu piele măslinie şi înfăţişare depravată.

Alte instantanee – pe jumătate dezbrăcată pe o plajă, cu capul sprijinit de umărul acelui pierde-vară.

Şi dedesubt: „Doamna Ferrier se distrează…”

Două zile mai târziu, ziarul X-ray News fu dat în judecată pentru calomnie.

X

Cazul fu prezentat din partea acuzării de Sir Mortimer Inglewood, K. C. Impunător şi plin de indignare, acesta susţinu că doamna Ferrier era victima unui complot infam – un complot care putea fi asemănat numai cu faimosul caz al Colierului reginei, familiar cititorilor lui Alexandre Dumas. Acel complot fusese pus la cale pentru a o denigra pe regina Maria Antoaneta în ochii poporului. La fel, şi acest complot fusese instrumentat pentru a discredita o femeie nobilă şi virtuoasă, aflată în ţara asta în poziţia soţiei lui Cezar.

Sir Mortimer vorbi, în continuare, cu dispreţ amar despre fasciştii şi comuniştii care căutau să submineze democraţia prin orice maşinaţie necinstită cunoscută. Apoi începu să cheme la bară martorii.

Primul pe listă fu episcopul de Northumbria.

Doctor Henderson, episcopul de Northumbria, era una dintre cele mai bine-cunoscute figuri din Biserica Anglicană, un om de mare cucernicie şi integritate de caracter. Era un om cu mintea deschisă, tolerant şi un predicator minunat. Era iubit şi respectat de toţi cei care îl cunoşteau.

Intră în boxă şi jură că, între datele menţionate, doamna Edward Ferrier stătuse la palat cu el şi cu soţia lui. Epuizată de activităţile de binefacere, i se recomandase o odihnă completă. Vizita ei fusese ţinută în secret, astfel încât să înlăture orice motiv de îngrijorare din partea presei.

Un doctor eminent îi urmă episcopului şi depuse mărturie că îi recomandase doamnei Ferrier odihnă şi lipsa totală a oricărei griji.

Un medic generalist local declară că o îngrijise pe doamna Ferrier la palat.

Următorul martor chemat fu Thelma Andersen.

Un fior străbătu curtea când femeia intră în boxa martorilor. Toată lumea îşi dădu seama de puternica asemănare a acesteia cu doamna Edward Ferrier.

— Numele dumneavoastră este Thelma Andersen?

— Da.

— Sunteţi cetăţean danez?

— Da. M-am născut la Copenhaga.

— Aţi lucrat anterior la o cafenea aici?

— Da, domnule.

— Vă rugăm să ne spuneţi cu cuvintele dumneavoastră ce s-a întâmplat pe 18 martie.

— Există un gentleman care venea la masa mea – un domn englez. Mi-a zis că lucrează pentru un ziar englezesc – X-ray News.

— Sunteţi sigură că a menţionat numele acesta – X-ray News?

— Da, sunt sigură, pentru că, vedeţi, la început am crezut că e o publicaţie medicală. Dar nu, se pare că nu este aşa.

Apoi mi-a zis că există o actriţă de film care doreşte să-şi găsească o dublură şi că eu sunt exact tipul potrivit. Eu nu ştiu multe despre filme şi nu am recunoscut numele pe care l-a zis, dar el mi-a spus că da, este foarte faimoasă, dar că nu se simte bine şi că vrea pe cineva să apară în public, iar pentru asta îmi va plăti mulţi bani.

— Ce sumă v-a oferit acest domn?

— Cinci sute de lire. La început, nu am crezut – am crezut că e vreo şmecherie, dar mi-a plătit imediat jumătate din sumă. Aşa că, atunci mi-am dat demisia de unde lucram.

Povestea continuă. Fusese dusă la Paris, i se dăduseră haine elegante, precum şi o „escortă". „Un domn argentinian foarte drăguţ – foarte respectuos, foarte politicos."

Era clar că femeia se distrase foarte bine. Zburase la Londra şi fusese dusă la anumite cluburi de noapte de către cavalerul ei cu piele măslinie. Fusese fotografiată la Paris cu el. Unele dintre locurile în care fusese nu erau -recunoscu ea – chiar foarte drăguţe... Într-adevăr, nu erau deloc respectabile! Iar unele dintre fotografiile făcute, nici acelea nu erau foarte drăguţe. Dar aceste lucruri, i se explicase, erau necesare pentru „reclamă" – iar senor Ramon fusese extrem de respectuos.

Răspunzând la întrebări, declarase că numele doamnei Ferrier nu fusese niciodată pomenit şi că nu avea idee că aceasta era doamna pe care se presupunea că o dubla. Nu voise să facă nici un rău. Identifică anumite fotografii care îi fuseseră arătate ca fiind făcute la Paris şi pe Riviera.

Exista un aer de deplină sinceritate la Thelma Andersen. Era în mod evident o femeie plăcută, dar uşor prostuţă. Profunda întristare pentru toate cele întâmplate – acum că înţelegea – era evidentă pentru toată lumea.

Apărarea fu neconvingătoare. O negare frenetică a faptului că se făcuse vreo înţelegere cu Andersen. Fotografiile în chestiune fuseseră aduse la biroul din Londra şi se crezuse că sunt autentice. Discursul de

încheiere al lui Sir Mortimer ridică sala în picioare. Descrise întreaga afacere ca pe un complot politic mişelesc, menit să-i discrediteze pe prim-ministru şi pe soţia lui. Toată simpatia avea să se îndrepte spre nefericita doamnă Ferrier.

Verdictul – o concluzie previzibilă – fu dat în mijlocul unor scene fără precedent. Prejudiciile fură evaluate la o sumă enormă. Când doamna Ferrier şi soţul ei părăsiră tribunalul, mulţimea imensă îi întâmpină cu urale apreciative şi entuziaste.

XI

Edward Ferrier prinse cu căldură braţul lui Poirot şi spuse:

— Mulţumesc, domnule Poirot. Asta o să desfiinţeze X-ray News, Nenorociţii! Sunt complet terminaţi. Aşa le trebuie dacă au pus la cale un asemenea complot grosolan. Şi împotriva lui Dagmar, cea mai bună fiinţă din lume. Slavă Domnului că aţi reuşit să daţi în vileag înşelătoria asta nenorocită… Cum v-a venit ideea că s-ar putea să folosească o dublură?

— Nu este o idee nouă, îi reaminti Poirot. A fost folosită cu succes în cazul lui Jeanne de la Motte când i-a luat locul Mariei Antoaneta.

— Ştiu. Trebuie să recitesc Colierul reginei. Dar cum aţi găsit-o pe femeia pe care o foloseau?

— Am căutat-o în Danemarca şi am găsit-o acolo.

— Dar de ce în Danemarca?

— Fiindcă bunica doamnei Ferrier era daneză, şi chiar ea are trăsături tipic daneze. Şi au mai fost şi alte motive.

— Asemănarea este într-adevăr uimitoare. Ce idee diavolească! Mă întreb cum a ajuns şobolanul acela mic să se gândească la aşa ceva.

Poirot zâmbi.

— Dar nu s-a gândit. Se bătu cu palma în piept. Eu m-am gândit.

Edward Ferrier îl privi uimit.

— Nu înţeleg. Ce vreţi să spuneţi? Poirot răspunse:

— Trebuie să ne întoarcem la o poveste mai veche decât Colierul reginei – la curăţarea grajdurilor lui Augias. Hercule a folosit pentru asta un râu – adică, una dintre cele mai mari forţe ale naturii. Hai să modernizăm ideea. Care este o mare forţă a naturii? Sexul, nu-i aşa? Latura sexuală este cea care vinde povestea, care face ştirea. Daţi oamenilor un scandal care are şi nuanţe sexuale şi o să aibă mai mult succes decât orice fraudă sau simplă şicanare politică.

Eh bien, asta a fost sarcina mea! Mai întâi să-mi bag mâinile în noroi precum Hercule şi să construiesc un dig care să poată abate cursul răului. Un prieten ziarist m-a ajutat.

El a cercetat în Danemarca până când a găsit o persoană potrivită care să poată juca rolul. A abordat-o, i-a pomenit întâmplător de X-ray News, sperând că ea o să ţină minte. Şi chiar şi-a amintit.

Deci, ce s-a întâmplat? Noroi – extrem de mult noroi! Nevasta lui Cezar este împroşcată. Mult mai interesant pentru toată lumea decât orice scandal politic. Şi rezultatul – dénouement? Nu, Reacţie! Virtutea răzbunată! Femeia pură reabilitată! Un uriaş val de Romantism şi Sentiment a măturat Grajdurile lui Augias.

Dacă toate ziarele din ţară ar publica acum ştiri despre deturnările de fonduri ale lui John Hemmett, nimeni nu ar mai crede. Ar fi considerat un alt complot politic menit să discrediteze guvernul.

Edward Ferrier inspiră adânc. Pentru o clipă, Hercule Poirot se află mai aproape ca niciodată în cariera sa de a fi atacat fizic.

— Soţia mea! Aţi îndrăznit să o folosiţi…

Din fericire, doamna Ferrier intră în acel moment în încăpere.

— Ei bine, făcu ea, totul a ieşit cum nu se poate mai bine!

— Dagmar, tu ai… ai ştiut tot timpul?

— Desigur, dragul meu, replică Dagmar Ferrier.

Apoi zâmbi, afişând acel surâs blând, matern, al unei soţii devotate.

— Şi nu ai scos o vorbă!

— Dar, Edward, nu l-ai fi lăsat niciodată pe domnul Poirot să facă asta!

— Evident că nu! Dagmar zâmbi.

— Aşa ne-am gândit şi noi.

— Noi?

— Eu şi domnul Poirot.

Le surâse din nou lui Hercule Poirot şi soţului ei. Apoi adăugă:

— M-am odihnit foarte bine la dragul de episcop – mă simt acum plină de energie. Vor să botez eu noul vas de luptă la Liverpool luna viitoare – cred că va fi o acţiune foarte populară.

Capitolul 6

PĂSĂRILE STIMFALIDE

Harold Waring le observă prima dată plimbându-se pe aleea dinspre lac. Stătea lângă hotel, pe terasă. Ziua era plăcută, lacul – albastru şi soarele strălucea. Harold îşi fuma pipa şi simţea că lumea e un loc frumos în care să trăieşti.

Cariera lui politică era pe drumul cel bun. Să fie subsecretar de stat la vârsta de 30 de ani era ceva de care oricine putea fi mândru. Se zvonea că prim-ministrul spusese cuiva că „tânărul Waring va ajunge departe”. Firește, Harold fusese încântat. Viaţa îi apărea în culori roz. Era tânăr, suficient de arătos, avea o situaţie materială foarte bună şi nu era în nici un fel împovărat de legături romantice.

Se decisese să petreacă o mică vacanţă în Herzoslovacia, ca să se abată de la căile bătătorite şi să scape de tot şi de toate. Hotelul de la lacul Stempka, deşi era mic, era confortabil şi deloc aglomerat. Cei câţiva oameni erau în majoritate străini. Până acum, singurii englezi erau o femeie în vârstă, doamna Rice, şi fiica ei căsătorită, doamna

Clayton. Harold le plăcea pe amândouă. Elsie Clayton era drăguţă, în felul ei cam demodat. Se machia foarte puţin, chiar deloc, era blândă şi cam timidă. Doamna Rice era ceea ce se numeşte o femeie de caracter. Era înaltă, cu o voce profundă şi atitudine dominatoare, dar avea simţul umorului şi era o companie plăcută. Viaţa ei era în mod evident strâns legată de cea a fiicei ei.

Harold petrecuse câteva ore agreabile în compania mamei şi a fiicei, însă ele nu încercaseră să-l monopolizeze şi relaţia dintre ei rămăsese amicală şi relaxată.

Ceilalţi oaspeţi ai hotelului nu-i stârniseră interesul lui Harold. De obicei, erau turişti sau făceau parte dintr-un grup plecat în excursie cu autocarul. Stătuseră doar o noapte sau două, apoi îşi continuaseră drumul. Nu mai observase apoi pe nimeni… Până în după-amiaza asta.

Veneau încet pe aleea dinspre lac şi se întâmplase ca, tocmai când atenţia lui Harold fusese atrasă înspre ele, un nor să întunece soarele. Se cutremură uşor.

Apoi rămase cu privirea ţintă. În mod sigur, femeile astea două aveau ceva straniu. Aveau nasul lung, coroiat, precum ciocul unor păsări, iar chipurile lor, ciudat de asemănătoare, erau aproape imobile. Pe umeri purtau pelerine largi care fluturau în vânt ca aripile a două păsări uriaşe.

Harold îşi zise: „Chiar seamănă cu nişte păsări…” Şi adăugă, aproape fără să vrea: „Păsări de rău augur”.

Femeile veniră drept spre terasă şi trecură aproape de el. Nu erau tinere – aveau probabil mai aproape de cincizeci decât de patruzeci de ani, şi asemănarea dintre ele era atât de mare încât se vedea că erau surori. Expresia de la chipul lor era ameninţătoare. Când trecură pe lângă Harold, ochii lor se opriră o clipă asupra lui. Era o privire ciudată, care îl cântărea – aproape inumană.

Senzaţia lui Harold de ceva rău se accentua. Observă mâna uneia din cele două surori, o mână lungă, ca o

gheară… Deşi soarele ieşise din nori, se cutremură încă o dată.

„Oribile creaturi. Ca nişte păsări de pradă…” îşi zise.

Ieşirea doamnei Rice din hotel îi distrase atenţia de la ceea ce-i trecea prin minte. Sări în picioare şi îi trase un scaun. Ea îi mulţumi şi se aşeză, începând, ca de obicei, să împletească sârguincioasă.

— Le-aţi văzut pe cele două femei care tocmai au intrat în hotel? Întrebă el.

— Cele cu pelerine? Da, am trecut pe lângă ele.

— Ce fiinţe extraordinare, nu credeţi?

— Mda… Poate că sunt cam ciudate. Am impresia că au sosit ieri. Foarte asemănătoare – trebuie să fie gemene.

— Poate e de vină doar imaginaţia mea, zise Harold, dar am simţit clar ceva rău în legătură cu ele.

— Ce ciudat! Trebuie să mă uit cu mai multă atenţie la ele ca să văd dacă sunt de acord cu dumneavoastră. Apoi adăugă: O să aflăm de la concierge cine sunt. Îmi închipui că nu sunt englezoaice, nu?

— A, nu.

Doamna Rice se uită la ceas şi spuse:

— E ora ceaiului. Mă întreb dacă n-aţi vrea să mergeţi să sunaţi clopoţelul, domnule Waring.

— Desigur, doamnă Rice.

Se conformă şi, când se întoarse la locul lui, întrebă:

— Unde e fiica dumneavoastră în după-amiaza asta?

— Elsie? Am fost împreună la plimbare. O porţiune pe lângă lac, apoi ne-am întors prin pădurea de pini. A fost chiar plăcut.

Un chelner ieşi şi le luă comanda pentru ceai. Doamna Rice continuă, dând viguros din andrele:

— Elsie a primit o scrisoare de la soţul ei şi s-ar putea să nu coboare la ceai.

— Soţul ei? Harold era surprins. Ştiţi, mereu am avut impresia că este văduvă.

Doamna Rice îi aruncă rapid o privire şi spuse sec:

— Oh, nu, Elsie nu e văduvă. Apoi adăugă cu emfază: Din păcate!

Harold era uimit.

Clătinând sumbru din cap, doamna Rice spuse:

— Băutura aduce multă nefericire, domnule Waring.

— El bea?

— Da. Şi mai face şi altele. Este nebun de gelozie şi are un temperament deosebit de violent. Oftă. E o lume dificilă, domnule Waring. Îi sunt devotată lui Elsie, e singurul meu copil – şi s-o văd nefericită nu e chiar uşor de îndurat.

Harold rosti cu emoţie sinceră:

— E o fiinţă atât de blândă…

— Poate un pic prea blândă.

— Adică…

Doamna Rice spuse încet:

— O fiinţă fericită este mai arogantă. Blândeţea lui Elsie vine, cred eu, şi dintr-un sentiment de înfrângere. Viaţa a pus-o la grea încercare.

Cu o uşoară ezitare, Harold zise:

— Cum… Cum s-a căsătorit cu soţul ei?

— Philip Clayton era o persoană foarte atrăgătoare, răspunse doamna Rice. Avea – şi încă are – mult farmec, avea şi ceva bani şi… Nu a existat nimeni care să ne pună în gardă în legătură cu adevăratul lui caracter. Eu eram văduvă de mulţi ani. Două femei, care trăiesc singure, nu sunt chiar cel mai bun judecător al caracterului unui bărbat.

Harold zise gânditor:

— Nu, aşa este.

Simţi că îl cuprinde un val de indignare şi de milă. Elsie Clayton nu putea să aibă mai mult de 25 de ani, cel mult. Îşi aminti ochii ei albaştri, limpezi şi prietenoşi, curbura moale a gurii. Îşi dădu seama, dintr-odată, că interesul lui pentru ea depăşea oarecum simpla prietenie. Iar ea era legată de o brută…

II

În acea seară, Harold se alătură mamei şi fiicei după cină. Elsie Clayton purta o rochie moale, de un roz stins. Harold observă că avea ochii roşii – plânsese.

Doamna Rice spuse vioaie:

— Am descoperit cine sunt cele două harpii, domnule Waring. Nişte doamne poloneze – dintr-o familie foarte bună, aşa zice concierge-vl.

Harold privi de-a lungul încăperii, spre locul unde stăteau doamnele poloneze. Elsie interveni interesată:

— Femeile acelea de acolo? Cu părul vopsit cu henna? Au o înfăţişare oribilă – deşi nu ştiu de ce.

— Exact asta cred şi eu, rosti Harold triumfător. Doamna Rice zise râzând:

— Cred că amândoi vă comportaţi absurd. Este imposibil să spui cum sunt oamenii doar uitându-te la ei.

Elsie izbucni în râs şi spuse:

— Bănuiesc că nu. Cu toate astea, eu consider că sunt nişte vulturi!

— Care scot ochii morţilor! Completă Harold.

— Ah, nu! Izbucni Elsie.

— Scuze, zise Harold repede. Doamna Rice interveni cu un zâmbet:

— Oricum, este puţin probabil să-şi încrucişeze drumul cu al nostru.

— Noi nu avem nici un fel de secrete vinovate, spuse şi Elsie.

— Poate că domnul Waring are, replică doamna Rice făcând cu ochiul.

Harold râse, dându-şi capul pe spate.

— Nici cel mai mic secret, spuse el. Viaţa mea e o carte deschisă.

Şi prin minte îi trecu: „Ce proşti sunt oamenii care părăsesc calea cea dreaptă! O conştiinţă curată este tot ce ai nevoie în viaţă. Având asta, poţi înfrunta lumea şi poţi să spui oricui se bagă în viaţa ta să se ducă la dracu'!”

Se simţi dintr-odată foarte viu, foarte puternic – şi foarte stăpân pe soarta proprie!

III

Asemenea multor englezi, Harold Waring nu avea talent pentru limbi străine. Franceza lui era ezitantă şi avea un puternic accent englezesc. Cât despre germană şi italiană, nu se pricepea deloc.

Până acum, această lipsă de abilităţi lingvistice nu îl preocupase. Descoperise că în majoritatea hotelurilor de pe continent toată lumea vorbea engleza, aşa că de ce să-şi facă probleme?

Dar în acest colţ îndepărtat de lume, unde limba vorbită era o formă de slovacă şi unde până şi concierge-ul ştia numai germana, era frustrant pentru Harold când una din cele două prietene ale sale îi servea pe post de interpret. Doamna Rice, care iubea limbile străine, putea chiar să vorbească puţină slovacă.

Harold se hotărî că avea să se apuce să înveţe germana. Se decise să-şi cumpere nişte cărţi şi să-şi petreacă vreo două ore în fiecare dimineaţă încercând să stăpânească această limbă.

Dimineaţa era frumoasă şi, după ce scrise câteva litere, Harold se uită la ceas şi văzu că mai avea timp de o oră de plimbare înainte de prânz. Se îndreptă spre lac, apoi o luă spre pădurea de pini. După ce merse vreo cinci minute, auzi un sunet greu de confundat. Undeva, nu prea departe, o femeie plângea.

Harold se opri pentru câteva clipe, apoi se îndreptă spre locul de unde venea zgomotul. Femeia era Elsie Clayton. Stătea aşezată pe un trunchi de copac căzut, cu faţa îngropată în mâini şi umerii i se zguduiau de violenţa durerii.

Harold ezită puţin, apoi se duse spre ea şi zise cu blândeţe:

— Doamnă Clayton… Elsie?

Tânăra tresări cu putere şi îşi ridică privirea spre el. Harold se aşează lângă ea, spunându-i cu o compătimire reală:

— Pot să fac ceva pentru dumneata? Orice? Elsie clătină din cap.

— Nu… Nu… Eşti foarte amabil. Dar nimeni nu mă poate ajuta.

Harold rosti cu sfială:

— Are de-a face cu… Soţul dumitale?

Ea dădu aprobator din cap. Apoi îşi şterse lacrimile şi îşi scoase pudriera, străduindu-se să-şi recapete stăpânirea de sine. Zise cu o voce şovăielnică:

— Nu am vrut s-o îngrijorez pe mama. E atât de supărată când mă vede nefericită! Aşa că am venit aici ca să pot plânge din toată inima. E o prostie, ştiu. Plânsul nu ajută. Dar, uneori, simţi că viaţa este de nesuportat.

— Îmi pare teribil de rău, spuse Harold.

Tânăra îi aruncă o privire recunoscătoare, apoi zise grăbită:

— E numai vina mea, desigur. M-am măritat cu Philip fără să mă oblige nimeni. Doar că… A ieşit prost şi numai eu sunt de vină.

— Eşti foarte curajoasă să spui asta, afirmă Harold. Elsie clătină din cap.

— Nu, nu sunt curajoasă. Chiar deloc. Sunt teribil de laşă. În parte, asta e problema cu Philip. Sunt îngrozită de el – absolut îngrozită – când îl apucă vreo criză de nervi.

— Ar trebui să-l părăseşti! Exclamă Harold cu pasiune.

— Nu îndrăznesc. El… Nu m-ar lăsa.

— Prostii! Ce părere ai de divorţ? Încet, Elsie clătină din cap.

— Nu am motive. Îşi îndreptă umerii. Nu, trebuie să continui aşa. Ştii, petrec destul de mult timp cu mama. Pe Philip nu îl deranjează. Mai ales când mergem în locuri mai neumblate, ca acesta. Adăugă, îmbujorându-se: Vezi, o parte din problemă e că este nebun de gelozie. Dacă… Dacă

doar stau de vorbă cu un alt bărbat, face nişte scene îngrozitoare.

Harold simţi că îl cuprinde indignarea. Auzise multe femei plângându-se de gelozia soţilor şi, deşi se arătase compătimitor, în secret considerase că în mare parte soţul avea dreptate. Dar Elsie Clayton nu era ca acele femei. Nici măcar o dată nu îi aruncase vreo privire care să sugereze că ar flirta cu el.

Elsie se îndepărtă de el scuturată de un fior. Se uită spre cer.

— Soarele a intrat în nori. E destul de frig. Mai bine ne-am întoarce la hotel. Trebuie să fie ora prânzului.

Se ridicară de pe buştean şi se îndreptară spre hotel. Mergeau probabil de câteva minute când observară o siluetă care se deplasa în aceeaşi direcţie. O recunoscură după pelerina fluturândă pe care o purta. Era una din surorile poloneze.

Când trecură pe lângă ea, Harold se înclină uşor în chip de salut. Femeia nu răspunse, dar ochii ei zăboviră asupra lor pentru o clipă cu o privire evaluativă, care îl făcu brusc pe Harold să se înroşească. Se întrebă dacă femeia îl văzuse stând cu Elsie pe trunchiul de copac. Dacă da, probabil că îşi închipuise…

Ei bine, părea să-şi fi închipuit… Un val de indignare îl cuprinse! Ce minte murdară aveau unele femei!

Ce ciudat cum soarele intrase în nori şi amândoi fuseseră străbătuţi de un fior – probabil chiar în clipa când femeia aceea îi privea…

Cumva, Harold se simţi oarecum stânjenit.

IV

În acea seară, Harold se duse în camera lui cu puţin după ora zece. Servitoarea englezoaică sosise şi el primise mai multe scrisori, la unele dintre ele trebuind să dea neîntârziat răspuns.

Se îmbrăcă în pijama şi halat şi se aşeză la birou să-şi rezolve corespondenţa. Scrisese trei scrisori şi tocmai o

începea pe a patra când uşa camerei se deschise brusc şi Elsie Clayton intră poticnindu-se în cameră.

Harold sări în picioare, surprins. Elsie închisese uşa în urma ei şi stătea acum sprijinindu-se de scrin. Răsuflarea îi era întretăiată, iar chipul ei era alb ca varul. Părea înspăimântată de moarte.

— E soţul meu! Rosti ea cu greu. A sosit pe neaşteptate. Cred… Cred că o să mă omoare. E nebun… Nebun de-a binelea. De aceea am venit aici. Nu-l lăsa să mă găsească!

Făcu un pas sau doi, clătinându-se atât de rău pe picioare că aproape căzu. Harold întinse braţul să o susţină. În acel moment, uşa se deschise brusc din nou şi un bărbat se ivi în prag. Avea o înălţime medie, sprâncene groase şi părul negru şi lins. În mână ţinea o cheie mare de la maşină. Tremura de furie şi îşi ridică glasul, aproape urlând cuvintele:

— Deci poloneza aia avea dreptate! Chiar te-ai încurcat cu tipul ăsta!

— Nu, nu, Philip! Strigă Elsie. Nu e adevărat! Te înşeli! Harold o puse pe tânără în spatele lui, în timp ce Philip înainta spre amândoi.

— Mă înşel, ha? Când te găsesc aici, în camera lui? Diavoliţă ce eşti, o să te omor pentru asta!

Cu o mişcare rapidă, din lateral, dădu la o parte braţul lui Harold. Cu un strigăt, Elsie alergă în cealaltă parte a lui Harold, care se răsuci să se aşeze scut în faţa celuilalt.

Dar Philip Clayton avea o idee fixă – să pună mâna pe soţia lui. Îngrozită, Elsie fugi din cameră. Philip Clayton se repezi după ea, iar Harold, fără să stea pe gânduri, îi urmă.

Elsie o zbughise înapoi în camera ei aflată la capătul coridorului. Harold auzi sunetul făcut de cheia care se răsucea în broască, însă mişcarea nu putu fi dusă la bun sfârşit. Înainte ca uşa să fie încuiată, Philip Clayton smuci uşa, deschizând-o. Dispăru înăuntru şi Harold auzi strigătul înspăimântat al lui Elsie. Imediat, Harold se năpusti în încăpere.

Elsie era înghesuită în draperiile de la fereastră. Când Harold intră, Philip Clayton se repezea spre ea, agitând cheia. Tânăra scoase un ţipăt îngrozit, apoi apucă un prespapier masiv de pe biroul de lângă ea şi îl azvârli spre el.

Clayton se prăbuşi ca secerat. Elsie ţipă. Harold se opri împietrit în pragul uşii. Tânăra căzu în genunchi lângă soţul ei. Acesta rămăsese nemişcat în locul în care căzuse.

Afară, în hol, se auzi cum este tras zăvorul de la una dintre uşi. Elsie sări în picioare şi alergă spre Harold.

— Te rog… Te rog… Vocea îi era joasă şi întretăiată. Du-te înapoi în camera dumitale. O să vină… Şi o să te găsească aici.

Harold aprobă din cap. Observă totul într-o clipită. Pentru moment, Philip Clayton era hors de combat. Dar ţipătul lui Elsie s-ar fi putut să fie auzit. Dacă era descoperit în camera ei, acest lucru n-ar fi creat decât neînţelegeri şi o situaţie stânjenitoare. Atât de dragul ei, cât şi al lui nu trebuia să se dea naştere la nici un scandal.

Pe cât de încet posibil, alergă grăbit pe coridor, înspre propria cameră. Chiar în momentul când ajunse înăuntru, auzi cum se deschide o uşă.

Rămase în cameră timp de o jumătate de oră, aşteptând. Era convins că, mai devreme sau mai târziu, Elsie avea să vină.

Se auzi o bătaie uşoară la uşă. Harold sări în picioare să deschidă.

Nu era Elsie, ci mama ei, şi Harold fu îngrozit de înfăţişarea ei. Brusc, părea cu ani buni mai bătrână. Părul cenuşiu era în neorânduială şi sub ochi avea cearcăne adânci şi negre.

Se repezi să-i tragă un scaun. Doamna Rice se aşează cu greu, respirând cu dificultate.

— Păreţi vlăguită, doamnă Rice. Pot să vă aduc ceva? O întrebă repede Harold.

Ea clătină din cap.

— Nu. Lasă-mă pe mine. Eu sunt bine, vorbesc serios. Numai că am suferit un şoc. Domnule Waring, s-a întâmplat un lucru îngrozitor.

— Clayton este grav rănit? Întrebă Harold.

Doamna Rice îşi ţinu răsuflarea.

— Mai rău. E mort…

V

Camera începu să se învârtească în jurul lui.

O senzaţie de apă rece ca gheaţa care i se scurgea pe şira spinării îl făcu pe Harold incapabil să vorbească pentru o clipă sau două.

Repetă amorţit:

— Mort?

Doamna Rice dădu aprobator din cap. Apoi spuse cu o voce lipsită de inflexiuni, care dovedea o epuizare totală:

— Colţul acelui prespapier din marmură l-a lovit exact în tâmplă şi a căzut cu capul de grilajul de fier. Nu ştiu ce l-a omorât – dar este mort de-a binelea. Am văzut destui morţi ca să ştiu asta.

Dezastru – acesta era cuvântul care îi răsuna lui Harold în creier cu insistenţă. Dezastru, dezastru, dezastru… Rosti cu vehemenţă:

— A fost un accident… Am văzut cum s-a întâmplat.

Doamna Rice replică aspru:

— Normal că a fost un accident. Ştiu asta. Dar… Dar o să creadă cineva aşa ceva? Eu… Sincer, mi-e teamă, Harold. Aici nu e Anglia.

— Pot să confirm povestea lui Elsie, spuse el încet.

— Da, şi ea poate s-o confirme pe-a dumitale, zise doamna Rice. Tocmai asta-i problema.

Mintea lui Harold, ca de obicei ageră şi precaută, înţelese ce voia să spună. Analiză în minte întreaga afacere şi îşi dădu seama de slăbiciunea poziţiei lor.

El şi Elsie petrecuseră mult timp împreună. Apoi mai era şi faptul că fuseseră zăriţi împreună în pădurea de pini de una din poloneze în împrejurări destul de compromiţătoare.

După toate aparenţele, doamnele poloneze nu vorbeau engleza, dar este posibil să fi înţeles puţin. Se poate ca femeia să fi înţeles semnificaţia unor cuvinte ca „gelozie” sau „soţ” dacă auzise din întâmplare discuţia lor. În orice caz, era clar că îi spusese ceva lui Clayton care îi provocase gelozia. Iar acum… Moartea. Când Clayton murise, el, Harold, se aflase în camera lui Elsie Clayton. Nu exista nimic prin care să demonstreze că nu îl atacase în mod deliberat pe Philip Clayton cu pres-papierul. Nimic care să demonstreze că soţul gelos nu îi găsise de fapt împreună. Nu exista decât cuvântul lui şi al lui Elsie. O să fie crezuţi?

O teamă rece îl cuprinse.

Nu-şi imagina – nu, chiar nu îşi imagina – că el sau Elsie era în pericol de a fi condamnaţi la moarte pentru un omor pe care nu îl comiseseră. Desigur, în cel mai rău caz o să fie acuzaţi de omor prin imprudenţă. (Oare aveau „omor prin imprudenţă” în ţările astea străine?) Dar chiar dacă erau achitaţi de orice vină, avea să fie o anchetă, care va apărea în toate ziarele. „Un bărbat şi o femeie din Anglia acuzaţi – soţul gelos – politicianul în ascensiune.” Da, va însemna sfârşitul carierei lui politice. Nu avea să supravieţuiască niciodată unui astfel de scandal.

Dintr-un impuls brusc, spuse:

— Nu putem scăpa cumva de cadavru? Să-l îngropăm undeva?

Privirea uluită şi dispreţuitoare a doamnei Rice îl făcu să roşească.

— Dragul meu Harold, spuse ea pe un ton incisiv, asta nu e o poveste poliţistă! Să încerci aşa ceva ar fi o adevărată nebunie.

— Probabil că aşa e. Gemu. Ce putem face? Doamne, ce putem face?

Doamna Rice clătină descurajată din cap. Era încruntată, iar mintea ei căuta cu disperare o soluţie.

— Nu putem face nimic? Întrebă Harold. Ceva ca să evităm acest dezastru îngrozitor?

Iată, cuvântul acela ieşise la suprafaţă – dezastru! O damnare teribilă… Neprevăzută… Totală.

Se uitară unul la celălalt. Doamna Rice spuse cu glas răguşit:

— Elsie… Fetiţa mea. Aş face orice… O să o ucidă dacă va fi nevoită să treacă prin aşa ceva. Apoi adăugă: Şi dumneata, cariera dumitale… Tot.

Harold reuşi să îngaime:

— Nu vă gândiţi la mine. Dar în mintea lui era altceva. Doamna Rice continuă cu amărăciune:

— Şi totul este atât de nedrept – atât de nedrept! Nu e ca şi cum ar fi fost ceva între voi. Eu ştiu asta prea bine.

Harold sugeră, agăţându-se de un pai:

— Măcar o să puteţi spune asta – că totul era cât se poate de corect.

Doamna Rice replică amar:

— Da, dacă o să mă creadă. Dar ştii cum sunt oamenii ăştia de aici.

Sumbru, Harold fu de acord. În gândirea celor de pe continent, va exista fără îndoială o legătură între el şi Elsie, şi toate negările doamnei Rice vor fi considerate drept nişte minciuni sfruntate ale unei mame în favoarea fiicei ei.

— Da, nu suntem în Anglia, ce ghinion nenorocit! Zise el mohorât.

— Ah! Doamna Rice îşi înălţă capul. Asta e adevărat… Nu suntem în Anglia. Mă întreb dacă nu se poate face totuşi ceva…

— Ce?

Harold o privi plin de speranţă. Doamna Rice întrebă fără menajamente:

— Câţi bani ai?

— Nu prea mulţi, la mine. Apoi adăugă: Pot să telegrafiez să mi se trimită, desigur.

Doamna Rice rosti sumbru:

— S-ar putea să avem nevoie de destul de mulţi. Dar cred că merită să încercăm.

Harold simţi că disperarea i se mai domoleşte uşor.

— La ce v-aţi gândit? Întrebă el. Doamna Rice spuse hotărâtă:

— Nu avem nici o şansă să ascundem noi înşine această moarte, dar cred că există o şansă să o muşamalizăm oficial!

— Chiar credeţi asta?

Harold era plin de speranţă, dar nici nu-i prea venea să creadă.

— Da. În primul rând, directorul hotelului va fi de partea noastră. Va prefera să ţină totul ascuns. După părerea mea, în ţărişoarele astea balcanice, ciudate şi îndepărtate, poţi mitui pe toată lumea – iar poliţia e probabil mai coruptă decât oricine.

Harold zise încet:

— Ştiţi, cred că aveţi dreptate. Doamna Rice continuă:

— Din fericire, nu cred că cineva din hotel a auzit ceva.

— Cine are camera alături de Elsie, vizavi de a dumneavoastră?

— Cele două poloneze. Nu au auzit nimic. Ar fi ieşit pe culoar dacă ar fi auzit ceva. Philip a sosit târziu şi nu l-a văzut nimeni în afară de portarul de noapte. Ştii, Harold, chiar cred că este posibil să muşamalizării toată afacerea asta – şi să obţinem certificatul de deces al lui Philip din cauze naturale! Nu trebuie decât să mituim pè cineva la un nivel destul de ridicat – şi să găsim persoana potrivită, probabil pe şeful poliţiei! Harold zâmbi slab.

— E ca în opera bufă, nu? Ei bine, nu putem decât să încercăm.

VI

Doamna Rice era energia întruchipată. Mai întâi fii chemat directorul. Harold rămase în camera lui, ţinându-se departe de toată afacerea asta. El şi doamna Harold căzuseră de acord că cel mai bine ar fi să se spună o poveste despre o ceartă între soţ şi soţie. Tinereţea şi drăgălăşenia lui Elsie vor stârni şi mai multă simpatie.

În dimineaţa următoare, sosiră diverşi oficiali din poliţie care fură conduşi în dormitorul doamnei Rice şi plecară pe la prânz. Harold telegrafiase după bani, dar altminteri nu luă deloc parte la desfăşurarea lucrurilor. Şi nici nu ar fi fost în stare, căci niciunul dintre personajele oficiale nu vorbea engleza.

La ora 12, doamna Rice veni în camera lui. Era albă la faţă şi obosită, dar uşurarea de pe chipul ei vorbea de la sine.

— A mers! Zise ea simplu.

— Slavă Domnului! Aţi fost într-adevăr minunată! Pare incredibil!

Doamna Rice zise gânditoare:

— După cât de uşor a mers, ai zice că lucrurile de felul ăsta sunt chiar normale. Practic au întins imediat mâna după bani. E… e chiar dezgustător, serios!

Harold replică sec:

— Nu e momentul potrivit să ne plângem de corupţia din serviciile publice. Cât?

— Tariful e destul de mare.

Şi începu să citească o listă de cifre.

Şeful poliţiei

Comisarul

Agentul

Doctorul

Directorul hotelului

Portarul de noapte

Singurul comentariu al lui Harold fu:

— Portarul de noapte nu primeşte prea mult, nu? Doamna Rice explică:

— Directorul a afirmat că moartea nu ar trebui să se petreacă în hotel. Povestea oficială va fi că Philip a suferit un atac de cord în tren. A ieşit pe coridor să ia aer – ştii cum lumea lasă mereu uşile deschise – şi a căzut din tren. E minunat ce poate face poliţia când doreşte!

— Slavă Domnului că poliţia noastră nu e la fel!

Şi cu această stare de spirit britanică şi superioară coborî la masa de prânz.

VII

După prânz, Harold se alătură ca de obicei doamnei Rice şi fiicei ei ca să-şi bea cafeaua. Se decisese să nu facă nici o schimbare în comportamentul lui obişnuit.

Acum era pentru prima dată când o vedea pe Elsie după noaptea trecută. Era foarte palidă şi evident încă se resimţea după şocul suferit, dar se străduia cu eleganţă sa se poarte ca de obicei, făcând diverse remarci banale despre vreme şi peisaj.

Discutară despre un nou oaspete care tocmai sosise, încercând să-i ghicească naţionalitatea. Harold fu de părere că, după mustaţă, trebuia să fie francez, Elsie zise că era neamţ, iar doamna Rice credea că s-ar putea să fie spaniol.

Pe terasă nu mai era nimeni în afară de ei, cu excepţia celor două poloneze care stăteau într-un capăt şi brodau.

Ca întotdeauna când dădea cu ochii de ele, Harold simţi un fior ciudat de nelinişte. Feţele acelea imobile, nasurile coroiate, mâinile lungi, ca nişte gheare…

Un valet se apropie de ei şi îi spuse doamnei Rice că era căutată. Ea se ridică şi îl urmă. La intrarea în hotel, o văzură întâlnindu-se cu un oficial al poliţiei în uniformă.

Lui Elsie i se tăie răsuflarea.

— Nu crezi… Că e ceva în neregulă? Harold o linişti rapid:

— Oh, nu, nu e nimic de genul ăsta. Dar şi el simţi un brusc fior de teamă. Mama dumitale a fost minunată! Zise el.

— Ştiu. Mama e o mare luptătoare. Nu se lasă niciodată învinsă. Elsie se cutremură. Dar totul e aşa oribil, nu?

— Haide, nu te mai gândi acum la asta. S-a terminat totul. Elsie zise cu o voce şoptită:

— Nu pot să uit că… Că eu sunt cea care l-a omorât. Harold o contrazise rapid:

— Nu te gândi în felul ăsta! A fost un accident. Ştii că aşa a fost.

Chipul ei se însenină puţin. Harold adăugă:

— Şi oricum, totul ţine acum de trecut. Trecutul e trecut, încearcă să nu te mai gândeşti niciodată la asta.

Doamna Rice se întoarse. După expresia ei îşi dădură seama că totul era în regulă.

— Am tras o sperietură, zise ea aproape veselă. Dar nu a fost vorba decât de câteva formalităţi legate de nişte acte. Totul e în regulă, copii. Am scăpat. Cred că putem comanda un lichior ca să sărbătorim.

Lichiorul fu comandat şi adus. Îşi ridicară paharele.

— Pentru Viitor! Zise doamna Rice. Harold îi zâmbi lui Elsie şi spuse:

— Pentru fericirea dumitale!

Ea îi zâmbi la rândul ei şi rosti ridicând paharul:

— Şi a dumitale – şi pentru succes! Sunt sigură că o să ajungi cineva!

Ca o reacţie la teamă se simţeau veseli, aproape ameţiţi. Umbra se ridicase! Totul era bine…

La capătul terasei, cele două femei ca nişte păsări se ridicară în picioare şi îşi strânseră cu grijă lucrul de mână. Apoi traversară dalele de piatră.

Înclinându-se uşor, se aşezară lângă doamna Rice. Una din ele începu să vorbească. Cealaltă îşi fixă privirea asupra lui Harold şi a lui Elsie. Pe buze îi zăbovea un surâs uşor. Şi, după părerea lui Harold, nu era un surâs plăcut…

Se uită spre doamna Rice. Ea o asculta pe poloneză şi, deşi nu putea înţelege nici un cuvânt, expresia de pe chipul doamnei Rice era edificatoare. Vechea angoasă şi disperare reveniseră. Ea asculta şi, din când în când, rostea un cuvânt.

Cele două surori se ridicară şi, după ce se înclinară ţeapăn, intrară în hotel.

Harold se aplecă în faţă şi spuse cu o voce răguşită:

— Ce s-a întâmplat?

Doamna Rice îi răspunse cu un ton jos, lipsit de speranţă:

— Femeile acelea o să ne şantajeze. Au auzit tot noaptea trecută. Şi acum, că am încercat să muşamalizăm totul,

lucrurile stau de o mie de ori mai rău…

VIII

Harold Waring stătea lângă lac. Se plimbase agitat mai bine de o oră, încercând să liniştească prin efortul fizic disperarea care îl cuprinsese.

În cele din urmă ajunse în locul unde le observase pentru prima dată pe cele două femei sinistre care ţineau acum viaţa lui şi a lui Elsie în ghearele lor malefice.

— Blestemate să fie! Exclamă el cu glas tare. Să le ia naiba pe harpiile astea două!

O tuse uşoară îl făcu să se întoarcă şi se trezi în faţa străinului cu mustaţă impresionantă, care tocmai ieşise din umbra copacilor.

Lui Harold îi veni greu să găsească ceva de spus. Era clar că omuleţul auzise cuvintele pe care tocmai le rostise. Pierdut, Harold începu, oarecum ridicol:

— Oh… Ăăă… Bună ziua.

Cu o engleză perfectă, celălalt replică:

— Dar pentru dumneavoastră, mi-e teamă că nu e prea bună.

— Păi… Harold amuţi din nou. Omuleţul continuă:

— Bănuiesc că aveţi necazuri, monsieur. Vă pot ajuta cumva?

— A, nu, mulţumesc. Îmi mai vărsăm şi eu nervii. Celălalt rosti cu blândeţe:

— Dar totuşi cred că vă pot fi de ajutor. Am dreptate, nu, dacă leg necazurile dumneavoastră de cele două doamne care stăteau pe terasă?

Harold îl privi ţintă.

— Ştiţi ceva despre ele? Apoi adăugă: De fapt, cine sunteţi? Ca şi cum îşi declara ascendenţa regală, omuleţul spuse cu modestie:

— Sunt Hercule Poirot. Nu vreţi să facem o scurtă plimbare prin pădure şi să-mi spuneţi povestea dumneavoastră? După cum am mai zis, cred că vă pot ajuta.

Nici până în ziua de azi, Harold nu e sigur ce îl făcuse să toarne dintr-odată întreaga poveste unui om cu care vorbise doar câteva minute. Poate era de vină stresul excesiv. Oricum, aşa se petrecură lucrurile. Îi spuse lui Hercule Poirot întreaga poveste.

Acesta ascultă în tăcere. O dată sau de două ori dădu cu gravitate din cap. Când Harold se opri, celălalt rosti visător:

— Păsările stimfalide, cu ciocuri de fier, care se hrănesc cu carne de om şi îşi au sălaşul lângă Lacul Stymphalis… Da, se potriveşte foarte bine.

— Poftim? Făcu Harold privindu-l uimit.

„Poate, îşi zise el, omuleţul ăsta ciudat era nebun!”

Hercule Poirot zâmbi.

— Mă gândesc, asta-i tot. Am felul meu de a privi lucrurile. Acum, în ceea ce priveşte necazul dumneavoastră. Nu sunteţi într-o poziţie prea plăcută.

Harold rosti nerăbdător:

— Nu am nevoie să-mi spuneţi dumneavoastră asta!

Hercule Poirot continuă:

— Şantajul este o chestiune serioasă. Aceste harpii vă vor obliga să plătiţi şi să tot plătiţi! Şi dacă le sfidaţi, atunci ce o să se întâmple?

Harold răspunse cu amărăciune:

— Toată povestea o să iasă la iveală. Cariera mea va fi ruinată, iar biata fată care nu a făcut nimănui nici un rău va trece prin chinurile iadului, şi Dumnezeu ştie cum se va termina totul!

— Prin urmare, zise Hercule Poirot, ceva trebuie făcut!

— Ce? Întrebă Harold sec.

Hercule Poirot se opri, cu ochii pe jumătate închişi.

— E momentul castanietelor de bronz, zise el şi Harold se îndoi din nou de sănătatea lui mintală.

— Aţi înnebunit? Întrebă el. Celălalt clătină din cap.

— Mais non! Mă străduiesc numai să urmez exemplul marelui meu predecesor, Hercule. Aveţi răbdare câteva ore,

prietene. Mâine s-ar putea să vă scap de persecutorii dumneavoastră.

IX

Când coborî a doua zi dimineaţă, Harold Waring îl găsi pe Hercule Poirot stând singur pe terasă. Fără să vrea, Harold fusese impresionat de promisiunile lui Hercule Poirot.

Se îndreptă spre el şi îl întrebă neliniştit:

— Ei bine?

Hercule Poirot îi zâmbi radios.

— E bine.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Totul s-a rezolvat în mod satisfăcător.

— Dar ce s-a întâmplat? Hercule Poirot replică visător:

— Am folosit castanietele de bronz. Sau, ca să folosesc termeni mai moderni, am făcut firele de metal să zbârnâie – pe scurt, am folosit telegraful! Păsările stimfalide, monsieur, au fost îndepărtate acolo unde nu vor mai putea să-şi exercite ingeniozitatea pentru ceva vreme.

— Erau căutate de poliţie? Au fost arestate?

— Exact.

Harold inspiră adânc.

— Ce minunat! Nu m-am gândit la una ca asta. Se ridică. Trebuie să le găsesc pe doamna Rice şi pe Elsie ca să le spun.

— Ştiu deja.

— A, bine. Harold se aşează din nou. Spuneţi-mi ce s-a… Brusc, se întrerupse.

Pe aleea dinspre lac veneau două siluete cu pelerine fluturânde şi aspect de pasăre.

— Am crezut că aţi spus că au fost arestate! Exclamă el. Hercule Poirot îi urmări privirea.

— A, doamnele acelea? Sunt total inofensive. Doamne poloneze de familie bună, aşa cum v-a spus portarul. Poate că aspectul lor nu e prea plăcut, dar asta e tot.

— Dar nu înţeleg!

— Nu, nu înţelegeţi! Celelalte doamne erau căutate de poliţie – ingenioasa doamnă Rice şi lăcrimoasa doamnă Clayton! Ele sunt nişte bine-cunoscute păsări de pradă. Cele două, mon cher, îşi câştigă existenţa din şantaj.

Harold avu senzaţia că lumea se învârte în jurul lui. Rosti cu glas slab:

— Dar bărbatul… Bărbatul care a fost omorât?

— Nimeni nu a fost omorât. Nu a existat nici un bărbat!

— Dar l-am văzut!

— Ba nu. Doamna Rice, înaltă cum e şi cu voce profundă, imită foarte bine un bărbat. Ea este cea care a jucat rolul soţului – fără peruca grizonantă şi machiată adecvat pentru rol.

Se aplecă înainte şi îl bătu pe celălalt pe genunchi.

— Nu trebuie să treceţi prin viaţă fiind aşa credul, prietene. Poliţia unei ţări nu este aşa de uşor de mituit – probabil nu poate fi mituită deloc – şi în nici un caz când este vorba de crimă! Aceste femei profitau de ignoranţa englezului obişnuit când vine vorba de limbi străine. Fiindcă vorbeşte franceza sau germana, doamna Rice era mereu cea care discută cu directorul şi se ocupă de rezolvarea afacerii. Poliţia soseşte şi merge în camera ei, într-adevăr! Dar ce se întâmplă, de fapt? Dumneavoastră nu ştiţi. Poate spune că şi-a pierdut o broşa – ceva de genul ăsta. Orice scuză e bună pentru ca poliţia să vină şi dumneavoastră să îi vedeţi. În rest, ce se întâmplă de fapt? Telegrafiaţi după bani, o mulţime de bani, şi îi înmânaţi doamnei Rice care se ocupă de negocieri. Şi asta-i tot! Dar ele sunt lacome, aceste păsări de pradă. Au observat că aveaţi o aversiune nejustificată faţă de aceste două nefericite doamne poloneze. Doamnele în chestiune au venit şi au purtat o discuţie total nevinovată cu doamna Rice, iar ea nu a rezistat tentaţiei de a repeta jocul. Ştia că nu înţelegeaţi ce se vorbeşte. Aşa că dumneavoastră ar fi trebuit să telegrafiaţi după mai mulţi bani pe care doamna Rice ar fi pretins că i-ar fi dat acestor noi şantajişti.

Harold inspiră adânc.

— Şi Elsie… Elsie?

Hercule Poirot îşi feri privirea.

— Şi-a jucat bine rolul. Întotdeauna o face. E o actriţă foarte talentată. Totul este foarte pur, foarte inocent. Ea apelează nu la sex, ci la cavalerism. Hercule Poirot adăugă visător: Asta are mereu succes la englezi.

Harold Warins trase adânc aer în piept şi zise hotărât:

— Am de gând să mă apuc să învăţ toate limbile europene care există! Nimeni nu o să-şi mai bată joc de mine a doua oară!

Capitolul 7
TAURUL DIN CRETA

Hercule Poirot îl privi gânditor pe vizitatorul său.

Văzu un chip palid, cu o bărbie hotărâtă, ochi care păreau mai mult cenuşii decât albaştri şi păr cu acea nuanţă de negru-albăstrui care se întâlneşte atât de rar – cu buclele superbe ale unei zeităţi greceşti.

Observă costumul de tweed, bine croit, dar şi uzat, geanta îndelung purtată şi aroganţa involuntară a atitudinii care se putea remarca dincolo de nervozitatea evidentă a tinerei.

Poirot gândi: „Ah, da, este o demnă reprezentantă a Provinciei, dar nu are nici un ban! Şi trebuie să fie ceva cu totul ieşit din comun ca să o determine să vină la mine”.

Diana Maberly începu cu o voce uşor tremurătoare:

— Eu… Nu ştiu dacă mă puteţi ajuta, domnule Poirot. Este… E o situaţie extraordinară.

— Da, spuneţi-mi, o îndemnă Poirot.

— Am venit la dumneavoastră fiindcă nu ştiu ce să fac! Nu ştiu nici măcar dacă este ceva de făcut! Zise Diana Maberly.

— Mă lăsaţi să judec eu asta?

Chipul fetei se împurpura brusc şi rosti pe nerăsuflate:

— Am venit la dumneavoastră fiindcă bărbatul cu care sunt logodită de peste un an a rupt logodna. Se opri şi îl privi sfidătoare. Probabil vă spuneţi că sunt complet nebună.

Hercule Poirot clătină încet din cap.

— Dimpotrivă, mademoiselle, nu am nici o îndoială că eşti deosebit de inteligentă. Şi în mod sigur nu este treaba mea să îi împac pe îndrăgostiţii certaţi şi ştiu că îţi dai foarte bine seama de asta. Prin urmare, este ceva neobişnuit legat de ruptura acestei logodne. Am dreptate, nu-i aşa?

Fata dădu aprobator din cap. Apoi spuse cu o voce clară, precisă:

— Hugh a rupt logodna fiindcă are impresia că înnebuneşte şi consideră că oamenii care sunt nebuni nu trebuie să se căsătorească.

Sprâncenele lui Hercule Poirot se ridicară un pic a mirare.

— Şi dumneata nu eşti de acord?

— Nu ştiu… Ce înseamnă să fii nebun, la urma urmelor? Toţi suntem un pic nebuni.

— Aşa se spune, fu de acord Poirot, cu prudenţă.

— Doar atunci când ajungi să crezi că eşti un ou fiert sau ceva de genul ăsta trebuie să te închidă la ospiciu.

— Şi logodnicul dumitale nu a ajuns în stadiul ăsta? Diana Maberly replică:

— Nu-mi dau seama să fie ceva în neregulă cu Hugh. Este… Cea mai normală persoană pe care o ştiu. Raţional… Demn de încredere…

— Atunci, de ce are impresia că înnebuneşte? Poirot făcu o scurtă pauză înainte să continue: Există poate cazuri de nebunie în familia lui?

Şovăitoare, Diana dădu aprobator din cap şi spuse:

— Bunicul lui a fost nebun, cred – şi vreo străbătuşă, ceva. Dar ce vreau eu să spun e că în fiecare familie există cineva ciudat. Ştiţi, vreunul mai redus din punct de vedere intelectual sau excesiv de deştept.

Ochii ei aveau o privire rugătoare. Hercule Poirot clătină trist din cap.

— Îmi pare rău pentru dumneata, mademoiselle. Fata îşi ridică bărbia şi strigă:

— Nu vreau să vă pară rău pentru mine! Vreau să faceţi ceva!

— Ce ai vrea să fac?

— Nu ştiu – dar ceva e în neregulă.

— Vrei să-mi spui, mademoiselle, tot ce poţi despre logodnicul dumitale?

Diana rosti rapid:

— Numele lui este Hugh Chandler. Are 24 de ani. Tatăl lui este amiralul Chandler. Locuiesc la Lyde Manor, care aparţine familiei Chandler de pe timpul reginei Elisabeta. Hugh este singurul copil. A intrat în marină – toţi cei din familia Chandler sunt marinari, e un soi de tradiţie, chiar de pe vremea când Sir Gilbert Chandler a călătorit pe mare împreună cu Sir Walter Raleigh în anul o mie cinci sute şi ceva. Intrarea lui Hugh în marină a fost de la sine înţeleasă. Tatăl lui nu ar fi acceptat altceva. Şi totuşi… Şi totuşi, tatăl lui a fost cel care a insistat să părăsească marina.

— Când s-a întâmplat asta?

— În urmă cu aproape un an. Destul de brusc.

— Lui Hugh Chandler îi plăcea meseria lui?

— Sigur că da.

— Nu a existat nici un fel de scandal?

— Legat de Hugh? Absolut nimic. Îi mergea excelent. Nu… Nu l-a putut înţelege pe tatăl lui.

— Ce motiv a oferit amiralul Chandler? Diana răspunse încet:

— Nu a dat un motiv propriu-zis. Ah! A spus că era nevoie ca Hugh să înveţe să conducă moşia – dar… Dar nu a fost decât un pretext. Chiar şi George Frobisher şi-a dat seama de asta.

— Cine e George Frobisher?

— Colonelul Frobisher. E cel mai vechi prieten al amiralului Chandler şi naşul lui Hugh. Îşi petrece mai tot timpul la conac.

— Şi ce a crezut colonelul Frobisher de decizia amiralului Chandler ca fiul său să părăsească marina?

— A rămas mut de uimire. Nu putea să înţeleagă. Nimeni nu a putut.

— Nici măcar Hugh Chandler?

Diana nu răspunse imediat. Poirot aşteptă câteva momente, apoi continuă:

— Poate că la momentul respectiv şi el a fost uluit. Dar acum? Nu a zis nimic – absolut nimic?

Diana murmură cu jumătate de gură:

— A zis – cam acum o săptămână – că tatăl lui a avut dreptate, că era singurul lucru care putea fi făcut.

— L-ai întrebat de ce?

— Sigur că da. Dar nu a vrut să-mi spună.

Hercule Poirot rămase pe gânduri câteva minute, apoi întrebă:

— Au avut loc întâmplări neobişnuite pe acolo? Începând, să zicem, de acum vreun an? Ceva care a dat naştere la tot felul de supoziţii şi de bârfe locale?

Diana izbucni:

— Nu înţeleg la ce vă referiţi!

Poirot răspunse calm, dar cu glas autoritar:

— Ai face bine să îmi spui dumneata!

— Nu a fost nimic – nimic de genul la care vă referiţi.

— Atunci, de ce gen?

— Cred că sunteţi pur şi simplu odios! La o fermă se întâmplă deseori lucruri ciudate. E vreo răzbunare – sau nebunul satului, sau mai ştiu eu cine!

— Ce s-a întâmplat?

Diana răspunse fără tragere de inimă:

— A fost o oarecare agitaţie în legătură cu nişte oi – le-a fost tăiat gâtul. Oh! A fost oribil! Însă toate aparţineau unui fermier care e un om foarte dur. Poliţia a fost de părere că a fost vorba de vreo răzbunare împotriva lui.

— Însă nu l-au prins pe făptaş?

— Nu. Apoi adăugă cu pasiune: Dar dacă vă închipuiţi… Poirot ridică o mână.

— Nu ai nici cea mai vagă idee ce îmi închipui eu. Spune-mi, logodnicul dumitale a consultat vreun doctor?

— Nu, sunt sigură că nu.

— Nu ar fi ăsta cel mai simplu lucru pe care ar trebui să-l facă?

Diana zise încet:

— Nu vrea. Urăşte doctorii.

— Şi tatăl lui?

— Nu cred că amiralul crede prea mult în doctori. Spune că nu sunt decât o adunătură de şarlatani.

— Cum pare amiralul să fie? E bine? Fericit? Diana răspunse cu o voce scăzută:

— A îmbătrânit teribil în… În…

— În ultimul an?

— Da. Este distrus – e doar o umbră a omului care a fost. Poirot dădu gânditor din cap.

— A fost de acord cu logodna fiului său?

— A, da. Vedeţi, pământul alor mei se învecinează cu al lui. Suntem acolo de generaţii întregi. A fost teribil de încântat când eu şi Hugh am început relaţia.

— Şi acum? Ce părere are de ruperea logodnei voastre? Vocea fetei tremură când spuse:

— L-am întâlnit ieri-dimineaţă. Arăta înfiorător. Mi-a luat mâna în ambele palme şi mi-a zis: „E greu pentru tine, fiica mea. Dar băiatul face ce trebuie – singurul lucru pe care poate să-l facă”.

— Şi aşa te-ai hotărât să vii la mine? Întrebă Hercule Poirot.

Diana dădu aprobator din cap.

— Puteţi să faceţi ceva? Hercule Poirot replică:

— Nu ştiu. Dar pot cel puţin să vin şi să văd cu ochii mei ce se întâmplă.

II

Ceea ce îl impresiona pe Hercule Poirot mai mult decât orice fu fizicul remarcabil al lui Hugh Chandler: înalt, minunat proporţionat, cu pieptul şi umerii laţi, şi cu o

coamă de păr arămiu. Răspândea un aer nemaipomenit de putere şi virilitate.

Imediat ce sosiră acasă la Diana, tânăra îl sună imediat pe amiralul Chandler şi amândoi se îndreptară spre conacul Lyde unde erau aşteptaţi cu ceai, pregătit pe o terasă lungă. Tot acolo se găseau trei bărbaţi. Amiralul Chandler, un bărbat cu părul alb, care arăta mai bătrân decât anii pe care îi avea, cu umerii căzuţi de parcă purta o povară grea, cu ochii negri, gânditori. În contrast cu el, prietenul lui, colonelul Frobisher era un bărbat micuţ, uscat, dur, cu părul roşcat, grizonant la tâmple. Era un omuleţ fără stare, irascibil, arţăgos, semănând cu un terier – dar avea nişte ochi foarte ageri. Avea obiceiul să se încrunte şi să-şi plece fruntea, împingându-şi capul înainte, în vreme ce ochii aceia ageri îl studiau pătrunzător pe interlocutor. Cel de-al treilea era Hugh.

— Frumos specimen, nu?

Vorbi cu glas scăzut după ce observă că Poirot îl studia atent pe tânărul bărbat.

Hercule Poirot dădu aprobator din cap. El şi Frobisher stăteau unul lângă altul. Ceilalţi trei aveau scaunele la celălalt capăt al mesei şi discutau animaţi, dar uşor artificial.

— Da, este magnific – magnific, murmură Poirot. El este tânărul taur – da, se poate spune că este tânărul taur oferit lui Poseidon… Un exemplar perfect de bărbăţie sănătoasă.

— Pare destul de în formă, nu-i aşa?

Frobisher oftă. Ochii lui cercetători îi aruncară o privire laterală lui Hercule Poirot, cântărindu-l. Apoi zise:

— Ştiu cine sunteţi.

— A, asta nu e un secret!

Poirot flutură din mână cu un gest regal, care parcă voia să spună că acum nu era incognito – călătorea ca Sine însuşi. După câteva clipe, Frobisher întrebă:

— Fata a venit la dumneavoastră în legătură cu… Afacerea…?

— Afacerea.?

— Afacerea cu tânărul Hugh. Da, îmi dau seama că ştiţi totul. Dar nu prea înţeleg de ce a venit la dumneavoastră… Nu aş fi crezut că genul ăsta de lucruri ţin de domeniul dumneavoastră – adică e mai mult o chestiune medicală.

— De domeniul meu ţin tot felul de lucruri… Aţi fi surprins.

— Vreau să spun că nu prea văd ce se aştepta să puteţi face dumneavoastră.

— Domnişoara Maberly este o luptătoare, afirmă Poirot. Colonelul Frobisher dădu afirmativ din cap, cu mare căldură.

— Da, este într-adevăr o luptătoare. E un copil bun. Nu vrea să se dea bătută. Cu toate acestea, ştiţi, există lucruri cu care nu poţi să te lupţi…

Chipul lui păru dintr-odată bătrân şi obosit. Poirot rosti pe o voce încă şi mai scăzută, discret:

— Să înţeleg că există cazuri de… Nebunie în familie?

Frobisher aprobă.

— Numai unele, din când în când, murmură el. Sare peste o generaţie sau două. Bunicul lui Hugh a fost ultimul.

Poirot aruncă rapid o privire în direcţia celor trei. Diana susţinea cu succes conversaţia, râzând şi tachinându-se cu Hugh. Ai fi spus că toţi trei nu au nici cea mai mică grijă pe lumea asta.

— Şi ce formă ia nebunia asta? Întrebă încet Poirot.

— Bătrânul a devenit destul de violent în cele din urmă. A fost perfect normal până la treizeci de ani – atât de normal pe cât putea să fie. Apoi a început să se poate un pic ciudat. A trecut ceva vreme până când lumea a început să observe. Apoi s-au pornit tot felul de zvonuri. Oamenii au început să vorbească pe faţă. S-au petrecut diverse lucruri care au fost muşamalizate. Dar, ridică din umeri, în cele din urmă a ajuns nebun de-a binelea, bietul de el. Nebunie ucigaşă! A trebuit să fie internat. Se opri o clipă, apoi adăugă: A trăit destul de mult, am impresia… Desigur, lui Hugh de asta îi e teamă. De asta nu vrea să meargă la doctor. Îi e teamă să

nu fie închis şi să trăiască la azilul de nebuni ani de-a rândul. Nu pot să spun că-l învinovăţesc. Şi eu simt acelaşi lucru.

— Şi amiralul Chandler ce părere are?

— Asta l-a dărâmat complet, replică scurt Frobisher.

— Ţine foarte mult la fiul lui?

— E topit după el. Vedeţi, soţia lui s-a înecat în accidentul acela naval, când băiatul avea numai zece ani. De atunci nu a mai trăit decât pentru copil.

— I-a fost devotat soţiei?

— O adora. Toată lumea o adora. Era… Era cea mai încântătoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Făcu o pauză, apoi zise cu glas întretăiat: Vreţi să-i vedeţi portretul?

— Da, aş vrea foarte mult.

Frobisher îşi împinse înapoi scaunul şi se ridică zicând cu voce tare:

— Merg să-i arăt domnului Poirot câteva lucruri, Charles. E un adevărat connoisseur.

Amiralul făcu un semn vag cu mâna. Frobisher tropăi de-a lungul terasei, cu Poirot pe urme. Pentru o clipă, de pe chipul Dianei căzu masca de veselie şi se putu citi o întrebare chinuitoare. Şi Hugh înălţă capul şi îl privi atent pe bărbatul micuţ cu mustaţă uriaşă.

Poirot îl urmă pe Frobisher în casă. Venind de afară, de la lumina soarelui, la început era atât de întuneric înăuntru încât Poirot nu reuşi să distingă aproape nimic. Dar curând îşi dădu seama că această casă era plină de lucruri vechi şi frumoase.

Colonelul Frobisher îl conduse spre galeria cu tablouri. Pe pereţii lambrisaţi atârnau portrete ale membrilor familiei Chandler morţi şi dispăruţi. Chipuri severe sau vesele, bărbaţi în costume de gală sau în uniforma marinei. Femei în rochii de satin, purtând perle.

În cele din urmă, Frobisher se opri în dreptul unui portret aflat la capătul galeriei.

— Pictat de Orpen, zise el cu glas aspru.

Rămaseră privind în sus spre o femeie înaltă, care ţinea de zgardă un ogar. O femeie cu păr arămiu şi care răspândea un aer de vitalitate.

— Băiatul e bucăţică ruptă din ea, continuă Frobisher. Nu credeţi?

— În unele privinţe, da.

— Nu are delicateţea ei – feminitatea, normal. El e varianta masculină – dar în toate elementele esenţiale… Se întrerupse. Păcat că a moştenit de la familia Chandler singurul lucru de care se putea foarte bine lipsi…

Rămaseră tăcuţi. Erau înconjuraţi de un aer de melancolie – ca şi cum acei Chandleri morţi regretau boala care zăcea latentă în sângele lor şi pe care, din când în când, o transmiteau, neîndurător, mai departe…

Hercule Poirot îşi întoarse capul să-l privească pe companionul lui. George Frobisher avea încă ochii aţintiţi asupra frumoasei femei de pe peretele din faţa lui. Poirot rosti încet:

— Aţi cunoscut-o bine… Frobisher vorbi rapid:

— Am copilărit împreună. Eu am plecat în India, ca sublocotenent, când ea avea şaisprezece ani… Când m-am întors… Era măritată cu Charles Chandler.

— Îl cunoşteaţi şi pe el?

— Charles este unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei. E prietenul meu cel mai bun – întotdeauna a fost.

— Vă vedeaţi des cu ei – după căsătorie?

— Obişnuiam să-mi petrec aici majoritatea permisiilor. Locul ăsta e ca o a doua casă pentru mine. Charles şi Caroline îmi păstrau mereu o cameră aici – pregătită în aşteptarea mea… Îşi îndreptă umerii, îşi dădu brusc capul pe spate într-o atitudine bătăioasă. De aceea mă aflu aici acum – ca să fiu alături, în caz că este nevoie de mine. Dacă Charles are nevoie de mine – sunt aici.

Din nou, umbra tragediei se strecură asupra lor.

— Şi ce părere aveţi – despre toate acestea? Întrebă Poirot. Frobisher adoptă o poziţie ţeapănă. Sprâncenele i se adunară deasupra ochilor.

— Eu cred că, cu cât se spune mai puţin, cu atât mai bine. Şi, ca să fiu sincer, nu prea înţeleg ce aveţi de-a face cu asta, domnule Poirot. Nu ştiu de ce v-a băgat Diana în povestea asta şi v-a adus aici.

— Ştiţi că logodna Dianei Maberly cu Hugh Chandler a fost ruptă?

— Da, ştiu.

— Şi cunoaşteţi motivul? Frobisher replică ţeapăn:

— Nu ştiu nimic despre asta. Tinerii rezolvă singuri astfel de treburi. Nu e treaba mea să-mi bag nasul.

— Hugh Chandler i-a spus Dianei că nu este corect să se căsătorească, fiindcă el este pe cale să înnebunească.

Poirot văzu cum pe fruntea lui Frobisher apar broboane de transpiraţie. – - Aţi ajuns să discutaţi despre blestemăţia asta? Zise colonelul. Şi ce credeţi că puteţi face? Hugh a procedat corect, bietul de el. Nu este vina lui, e ceva ereditar – plasma germinativă… Celule nervoase… Dar, odată ce şi-a dat seama, ce mai putea să facă decât să rupă logodna? Este unul dintre acele lucruri care trebuie făcute.

— Dacă aş putea fi convins de asta…

— Puteţi să mă credeţi pe cuvânt.

— Dar nu mi-aţi spus nimic.

— Vă spun că nu vreau să discut despre asta.

— De ce l-a obligat amiralul pe fiul lui să părăsească marina?

— Fiindcă era singurul lucru care putea fi făcut.

— De ce?

Frobisher clătină încăpăţânat din cap. Poirot murmură încet:

— A avut ceva de-a face cu omorârea acelor oi? Celălalt răspunse furios:

— Deci aţi auzit despre asta?

— Mi-a spus Diana.

— Fata aia mai bine şi-ar fi ţinut gura.
— Nu a fost de părere că era ceva concludent.
— Ea nu ştie.
— Ce nu ştie?
Fără tragere de inimă, Frobisher vorbi întretăiat şi furios:
— Ei bine, dacă ţineţi neapărat să aflaţi… Chandler a auzit un zgomot în acea noapte. S-a gândit că poate a pătruns cineva în casă. A ieşit să cerceteze. A văzut lumină în camera băiatului. Chandler a intrat. Hugh era adormit în pat – dormea profund – complet îmbrăcat. Avea sânge pe haine. Lavoarul din cameră era plin de sânge. Tatăl lui nu l-a putut trezi. A doua zi a auzit de oile găsite cu gâtul tăiat. L-a chestionat pe Hugh. Băiatul nu ştia nimic despre asta. Nu-şi amintea să fi ieşit – dar pantofii lui au fost găsiţi lângă uşa din spate, plini de noroi. Nu a putut să dea vreo explicaţie despre sângele din lavoar. Nu a putut să explice nimic. Bietul de el nu ştia, înţelegeţi? Charles a venit la mine şi am stat de vorbă. Care era cel mai bun lucru care putea fi făcut? Apoi s-a întâmplat din nou – trei nopţi mai târziu. După aceea… Ei bine, puteţi vedea şi singur. A trebuit să plece din marină. Dacă se află aici, sub privirile lui Charles, acesta poate să-l supravegheze. Nu-şi permite să se petreacă un scandal în cadrul marinei. Da, a fost singurul lucru care putea fi făcut.
— Şi de atunci? Întrebă Poirot. Frobisher replică furios:
— Nu mai răspund la nici o întrebare. Nu credeţi că Hugh îşi cunoaşte cel mai bine interesul?
Hercule Poirot nu zise nimic. Urâse mereu să recunoască faptul că exista cineva care să ştie mai bine cum stau lucrurile decât Hercule Poirot.

III

Când ajunseră în hol, amiralul Chandler intra în casă. Rămase în prag o clipă – o siluetă întunecată decupată în lumina strălucitoare de afară.
Cu o voce joasă, morocănoasă, spuse:

— Oh, iată-vă pe amândoi! Domnule Poirot, aş dori să discut cu dumneavoastră. Veniţi în biroul meu.

Frobisher ieşi pe uşa deschisă, iar Poirot îl urmă pe amiral. Avea sentimentul că fusese chemat pe punte ca să dea raportul.

Amiralul îi făcu semn să ia loc într-unui din fotoliile mari, iar el se aşeză în celălalt.

Câtă vreme fusese cu Frobisher, Poirot fusese impresionat de neastâmpărul, nervozitatea şi iritarea colonelului – toate semne ale unei încordări mentale intense. Cu amiralul Chandler simţi o lipsă totală de speranţă, o disperare tăcută şi profundă…

Oftând adânc, Charles începu:

— Nu poate să nu-mi pară rău că Diana v-a băgat în povestea asta… Biata copilă, ştiu cât de greu îi este. Dar… Este tragedia noastră şi cred că veţi înţelege, domnule Poirot, că nu dorim să o împărtăşim cu oameni din afară.

— Sigur, pot să vă înţeleg sentimentele.

— Diana, biata copilă, ei nu-i vine să creadă… Nici mie nu mi-a venit să cred la început. Probabil nici acum n-aş crede dacă nu aş şti…

Făcu o pauză.

— Ce să ştiţi?

— Că e ceva genetic. Boala, vreau să zic.

— Şi totuşi, aţi fost de acord cu logodna? Amiralul Chandler roşi.

— Adică ar fi trebuit să pun atunci piciorul în prag? Dar la momentul respectiv nu aveam nici cea mai mică idee. Hugh seamănă cu mama lui – nimic la el nu aminteşte de familia Chandler. Am sperat că o moşteneşte pe ea în toate privinţele. Din copilărie nu a existat nici măcar o urmă de anormalitate… Până acum. Nu mi-am dat seama că… La naiba, în aproape toate familiile vechi există o urmă de nebunie! Poirot zise cu blândeţe:

— Nu aţi consultat niciodată un doctor? Charles izbucni:

— Nu, şi nici nu am de gând! Băiatul e în siguranţă aici cu mine şi o să am grijă de el. Nu o să-l închidă între patru pereţi ca pe un animal…

— Spuneţi că e în siguranţă aici. Dar alţii sunt?

— Ce vreţi să spuneţi?

Poirot nu răspunse. Privi fix în ochii trişti şi întunecaţi ai amiralului Chandler.

Amiralul zise cu amărăciune:

— E greu să-ţi uiţi meseria. Dumneavoastră căutaţi un criminal! Fiul meu nu este un ucigaş, domnule Poirot.

— Nu încă.

— Ce vreţi să spuneţi cu „nu încă”?

— Lucrurile de genul ăsta escaladează… Oile acelea…

— Cine v-a spus despre oi?

— Diana Maberly. Şi, de asemenea, prietenul dumneavoastră, colonelul Frobisher.

— George ar fi făcut mai bine să-şi ţină gura.

— Este un vechi prieten de-al dumneavoastră, nu-i aşa?

— Cel mai bun prieten, zise amiralul morocănos.

— Şi a fost prieten şi cu… Soţia dumneavoastră? Chandler zâmbi.

— Da. George era îndrăgostit de Caroline, cred. Când ea era foarte tânără. El nu s-a căsătorit niciodată. Cred că ăsta e motivul. Ei bine, eu am fost cel norocos – sau cel puţin aşa am crezut. Am câştigat-o – numai ca apoi să o pierd.

Oftă şi umerii îi căzură.

— Colonelul Frobisher era cu dumneavoastră când soţia dumneavoastră s-a… Înecat? Întrebă Poirot.

Chandler aprobă cu o mişcare din cap.

— Da, era cu noi în Cornwall când s-a întâmplat. Eram cu ea în barcă – s-a întâmplat ca el să rămână acasă în acea zi. Nu am înţeles niciodată cum de barca s-a răsturnat… Probabil a apărut o scurgere bruscă. Eram chiar în golf şi era o maree înaltă. Am susţinut-o cât am putut… Vocea i se frânse. Trupul ei a fost adus la mal două zile mai târziu. Slavă Domnului că nu îl luasem cu noi pe micul Hugh! Cel

puţin, aşa am gândit la momentul respectiv. Acum… Poate că ar fi fost mai bine ca Hugh, bietul de el, să se fi aflat cu noi. Dacă ar fi fost, acum totul ar fi fost terminat…

Din nou se auzi acel oftat profund, lipsit de speranţă.

— Noi suntem ultimii din familia Chandler, domnule Poirot. După ce noi vom dispărea, nu va mai exista nici un Chandler la Lyde. Când Hugh s-a logodit cu Diana am sperat… Ei bine, nu are rost să vorbim despre asta. Slavă Domnului că nu s-au căsătorit! Asta e tot ce pot să spun!

IV

Hercule Poirot stătea pe o bancă în grădina de trandafiri. Alături de el se afla Hugh Chandler. Diana Maberly tocmai plecase.

Tânărul îşi întoarse chipul frumos şi chinuit spre companionul său şi spuse:

— Trebuie s-o faceţi să înţeleagă, domnule Poirot. Tăcu o vreme apoi continuă: Vedeţi, Di este o luptătoare. Nu vrea să renunţe. Nu vrea să accepte că trebuie să accepte, la naiba! O să… O să continue să creadă că sunt… Sănătos.

— În vreme ce dumneata eşti destul de sigur că eşti… Scuză-mă… Nebun?

Tânărul tresări.

— Încă nu sunt complet dus cu pluta – dar situaţia se înrăutăţeşte. Diana nu ştie, slavă Domnului. Ea nu m-a văzut decât când sunt… Bine.

— Şi când eşti… Deloc bine, ce se întâmplă? Hugh Chandler inspiră adânc, apoi zise:

— În primul rând – visez. Şi când visez, sunt nebun. Noaptea trecută, de exemplu, nu mai eram om. La început eram un taur, alergam în soarele arzător, cu gustul prafului şi al sângelui în gură – praf şi sânge… Apoi eram un câine – un câine mare, plin de bale. Eram turbat – copiii fugeau când mă vedeau, oamenii încercau să mă împuşte, cineva mi-a pus în faţă un vas mare cu apă, dar eu nu puteam să beau. Nu puteam să beau… Făcu o pauză. M-am trezit. Şi am ştiut că era adevărat. M-am dus la lavoar. Gura îmi era

ca iasca – îngrozitor de uscată. Îmi era teribil de sete. Dar nu am putut să beau, domnule Poirot… Nu am putut să înghit… Oh, Doamne, nu am putut să beau…

Hercule Poirot scoase un murmur uşor. Hugh Chandler continuă povestea. Îşi ţinea mâinile încleştate pe genunchi. Bărbia îi era împinsă înainte, îşi ţinea ochii pe jumătate închişi, ca şi cum vedea ceva care se apropia de el.

— Şi mai sunt lucruri care nu sunt vise. Lucruri pe care le văd când sunt treaz. Spectre, forme înfiorătoare care rânjesc la mine. Iar uneori pot să zbor, să-mi părăsesc patul, să plutesc prin aer, să zbor pe aripile vântului – iar diavolii îmi ţin companie.

— Ţţ, ţţ, făcu Hercule Poirot – era un sunet blând, neîncrezător.

Hugh Chandler se întoarse spre el.

— Ah, nu există nici o îndoială. E în sângele meu. Nu pot să scap. Slavă Domnului că am descoperit la timp! Înainte să mă căsătoresc cu Diana. Închipuiţi-vă că am fi avut un copil şi i-aş fi transmis şi lui boala asta îngrozitoare! Puse o mână pe braţul lui Hercule Poirot. Trebuie s-o faceţi să înţeleagă. Trebuie să-i spuneţi. Trebuie să uite. Trebuie. Într-o zi va întâlni pe altcineva. Este tânărul Steve Graham – e nebun după ea şi e un băiat de ispravă. O să fie fericită cu el – şi în siguranţă. Vreau să fie fericită. Cei din familia Graham sunt săraci, dar după ce eu nu voi mai fi o să fie în regulă.

Vocea lui Hercule îl întrerupse:

— De ce „o să fie în regulă” după ce dumneata nu o să mai fii?

Hugh Chandler zâmbi – era un zâmbet blând, încântător.

— Sunt banii mamei mele. Ea a moştenit o avere, care mi-a revenit mie. Iar eu am lăsat totul Dianei.

Hercule Poirot se lăsă pe spetează şi exclamă:

— Ah! Apoi spuse: Dar este posibil să ajungi la o vârstă destul de înaintată, domnule Chandler.

Hugh Chandler clătină din cap şi răspunse aspru:

— Nu, domnule Poirot. Nu o să ajung la o vârstă înaintată. Apoi se trase înapoi, scuturat brusc de un fior. Oh, Doamne! Uite! Se uită ţintă peste umărul lui Poirot. Acolo, stă lângă dumneavoastră… E un schelet – toate oasele îi tremură. Mă cheamă… Îmi face semn…

Ochii lui, cu pupilele dilatate, priveau ţintă. Apoi se aplecă brusc într-o parte, de parcă se prăbuşea. Întorcându-se spre Poirot, zise cu o voce aproape copilărească:

— Nu aţi văzut… Nimic? Hercule Poirot clătină uşor din cap. Hugh Chandler continuă cu un glas răguşit:

— Nu mă deranjează atât de mult… Să văd lucruri. De sânge mi-e teamă. Sângele din camera mea, de pe hainele mele… Am avut un papagal. Într-o dimineaţă l-am găsit în camera mea, cu gâtul tăiat. Iar eu eram în pat, cu briciul într-o mână şi plin de sângele lui. Se aplecă spre Poirot.

— Chiar în ultima vreme au fost omorâte diferite animale, şopti el. Peste tot – în sat, pe dealuri. Oi, miei, un câine collie. Tata mă încuie în cameră noaptea, dar uneori… Uneori… Uşa e descuiată dimineaţa. Trebuie că am un set de chei ascunse pe undeva, dar nu ştiu unde le-am ascuns. Chiar nu ştiu. Nu sunt eu cel care face lucrurile astea – e altcineva care intră în mine, mă posedă, mă transformă din om într-un monstru furios, care vrea sânge şi nu poate să bea apă…

Brusc îşi îngropa faţa în mâini. După câteva minute, Poirot zise:

— Tot nu pricep de ce nu te-ai dus la doctor. Hugh Chandler clătină din cap.

— Chiar nu înţelegeţi? Fizic sunt puternic – puternic ca un taur. Aş putea trăi ani de-a rândul – ani – închis între patru pereţi! Nu pot să accept asta! Mai bine mor! Sunt tot felul de metode – un accident când curăţ o armă… Ceva de genul ăsta. Diana va înţelege… Mai bine îmi aleg eu modul cum ies din scenă…

Îl privi sfidător pe Poirot, dar detectivul nu reacţiona. În schimb, întrebă cu blândeţe:

— Ce mănânci şi ce bei de obicei?

Hugh Chandler îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Credeţi că sunt coşmaruri provocate de indigestie? La asta vă gândiţi?

Poirot nu făcu decât să repete liniştit:

— Ce mănânci şi ce bei de obicei?

— Ceea ce mănâncă şi bea toată lumea.

— Nu iei nici un medicament special? Casete? Pilule?

— Doamne, nu! Credeţi că pilulele obişnuite ar putea să mă vindece? Apoi cită în bătaie de joc: „Nu poţi tămădui o rătăcire a minţii…”9

Hercule Poirot replică sec:

— Încerc. Cineva din casa asta suferă de probleme cu ochii?

Hugh Chandler îl privi ţintă.

— Tata are ceva necazuri cu ochii. Trebuie să meargă la oftalmolog destul de des.

— Aha! Poirot medita câteva clipe. Apoi zise: Colonelul Frobisher şi-a petrecut o mare parte din viaţă în India, nu-i aşa?

— Da, a făcut parte din armata indiană. E foarte ataşat de India – vorbeşte mult despre ea, despre tradiţiile locale, lucruri de genul ăsta.

Poirot scoase din nou un „aha”. Apoi remarcă:

— Văd că te-ai tăiat la bărbie. Hugh îşi duse mâna la tăietură.

— Da, a fost o rană destul de urâtă. Tata m-a speriat într-o zi când mă bărbieream. Sunt cam nervos zilele astea. Şi am avut o iritaţie pe bărbie şi pe gât, aşa că rasul e o operaţiune destul de dificilă.

— Ar trebui să foloseşti o cremă calmantă, spuse Poirot.

— A, dar am una. Mi-a dat-o unchiul George. Apoi râse dintr-odată. Parcă suntem la un salon de înfrumuseţare pentru femei. Loţiuni, creme calmante, pilule, probleme cu ochii. Ce sens au toate astea? Unde vreţi să ajungeţi, domnule Poirot?

Poirot răspunse liniştit:

— Încerc să fac tot posibilul pentru Diana Maberly.

Starea de spirit a lui Hugh se schimbă. Redeveni serios. Îşi puse o mână pe braţul lui Poirot.

— Da, faceţi tot ce puteţi pentru Diana. Spuneţi-i că trebuie să uite. Spuneţi-i că nu are rost să spere… Spuneţi-i – oh, pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi-i să stea departe de mine! Asta e tot ce poate face pentru mine acum. Să stea departe – şi să încerce să uite!

V

— Sunteţi curajoasă, mademoiselle? Foarte curajoasă? Fiindcă veţi avea nevoie de curaj.

Diana spuse tăios:

— Deci e adevărat! E adevărat? E nebun? Hercule Poirot replică:

— Nu sunt psihiatru, mademoiselle. Nu sunt cel care poate să spună: „Omul ăsta e nebun. Omul ăsta e sănătos”.

Diana se apropie de detectiv.

— Amiralul Chandler crede că Hugh e nebun. George Frobisher crede că e nebun. Hugh însuşi crede asta…

Poirot o privea.

— Şi dumneata, mademoiselle?

— Eu? Eu spun că nu e nebun! De aceea… Se opri.

— De aceea ai venit la mine?

— Da. Nu aş fi avut nici un alt motiv să vin la dumneavoastră, nu-i aşa?

— Asta este exact ce mă întrebam şi eu, mademoiselle, spuse Hercule Poirot.

— Nu vă înţeleg.

— Cine este Stephen Graham? Diana îl privi fix.

— Stephen Graham? A, este… Este cineva. Îl prinse de braţ. La ce vă gândiţi? Doar staţi acolo, în spatele acelei mustăţi uriaşe, clipiţi la soare şi nu îmi spuneţi nimic. Mă speriaţi – mă speriaţi teribil. De ce mă speriaţi?

— Poate fiindcă şi eu sunt speriat, zise Hercule Poirot. Ochii mari şi cenuşii se deschiseră larg, privindu-l cu

atenţie. Apoi Diana şopti:

— De ce vă e teamă?

Hercule Poirot oftă – un oftat din toată inima.

— E mult mai simplu să prinzi un criminal decât să previi o crimă, spuse Poirot.

— Crimă! Strigă ea. Nu folosiţi cuvântul ăsta!

— Cu toate astea, zise Hercule Poirot, îl folosesc. Tonul i se schimbă, şi Poirot începu să vorbească rapid şi autoritar: Mademoiselle, este necesar ca amândoi să petrecem noaptea la conacul Lyde. Mă bazez pe dumneata să aranjezi lucrurile. Poţi face asta?

— Eu… Da, cred că da. Dar de ce…?

— Pentru că nu mai e timp de pierdut. Mi-ai spus că ai curaj. Dovedeşte acel curaj acum! Fă ce ţi-am cerut fără să pui întrebări.

Diana dădu aprobator din cap şi se întoarse să plece.

Poirot o urmă în casă după câteva clipe. Îi auzi vocea în bibliotecă şi glasurile a trei bărbaţi. Se îndreptă spre scara largă. La etajul întâi nu se afla nimeni.

Găsi destul de uşor camera lui Hugh Chandler. Într-un colţ al camerei era un lavoar cu apă rece şi caldă. Deasupra, pe o policioară de sticlă, se găseau diverse tuburi, borcănaşe şi sticluţe.

Hercule Poirot se puse pe treabă rapid şi cu dexteritate…

Ceea ce avea de făcut nu-i luă prea mult timp. Era jos în hol când Diana ieşi din bibliotecă, roşie la faţă şi cu o înfăţişare războinică.

— E în regulă, zise ea.

Amiralul Chandler îl trase pe Poirot în bibliotecă şi închise uşa. Apoi spuse:

— Uitaţi, domnule Poirot. Nu-mi place deloc asta.

— Ce nu vă place, domnule amiral?

— Diana a insistat ca ea şi dumneavoastră să petreceţi noaptea aici. Nu vreau să fiu inospitalier…

— Nu e vorba de ospitalitate…

— După cum am zis, nu-mi place să fiu inospitalier, dar sincer, domnule Poirot, nu-mi place asta. Nu… Nu vreau asta. Şi nu înţeleg motivaţia. La ce ar putea ajuta?

— Să zicem că e vorba de un experiment pe care îl fac?

— Ce fel de experiment?

— Dacă nu vă supăraţi, asta e treaba mea…

— Uitaţi, domnule Poirot, în primul rând nu eu v-am cerut să veniţi aici…

Poirot îl întrerupse:

— Credeţi-mă, domnule amiral, înţeleg şi apreciez punctul dumneavoastră de vedere. Mă aflu aici numai şi numai din cauza încăpăţânării unei tinere îndrăgostite. Mi-aţi spus anumite lucruri. Colonelul Frobisher mi-a spus anumite lucruri. Hugh însuşi mi-a spus anumite lucruri. Acum – vreau să văd cu ochii mei.

— Da, dar ce să vedeţi? V-am spus, nu e nimic de văzut. Îl încui pe Hugh în camera lui în fiecare noapte şi asta-i tot.

— Şi totuşi, uneori, Hugh mi-a spus că dimineaţa uşa nu este încuiată.

— Cum adică?

— Nu aţi găsit niciodată uşa descuiată?

Chandler se încruntă.

— Mereu mi-am imaginat că o descuiase George. Ce vreţi să spuneţi?

— Unde lăsaţi cheia? În broască?

— Nu, o las pe un scrin alături. Eu sau George, sau Withers, valetul, o luăm de acolo dimineaţa. I-am spus lui Withers că o încui fiindcă Hugh e somnambul… Însă cred că ştie mai multe – dar e un servitor credincios, care e în slujba mea de ani buni.

— Mai există o altă cheie?

— Eu nu ştiu să fie.

— Se poate însă face o dublură.

— Dar cine…?

— Fiul dumneavoastră crede că el însuşi are una ascunsă pe undeva, deşi nu ştie de ea atunci când e treaz.

Din celălalt capăt al încăperii, colonelul Frobisher zise:

— Nu-mi place, Charles. Fata… Amiralul Chandler îi tăie rapid vorba:

— Exact ceea ce cred şi eu. Fata nu trebuie să vină aici cu dumneavoastră. Veniţi singur, dacă doriţi.

— De ce nu vreţi ca domnişoara Maberly să fie aici la noapte? Întrebă Poirot.

Frobisher spuse cu glas scăzut:

— E prea riscant. În aceste cazuri… Se opri.

— Hugh îi este foarte devotat, zise Poirot. Chandler exclamă:

— Tocmai de asta! La naiba, omule, totul e cu fundu-n sus când e vorba de un nebun. Hugh ştie şi el asta. Diana nu trebuie să vină aici.

— În privinţa asta, replică Poirot, Diana trebuie să decidă singură.

Apoi ieşi din bibliotecă. Diana aştepta afară, în maşină, îi strigă:

— O să ne luăm ce avem nevoie pentru noapte şi o să ajungem înapoi la timp pentru cină.

În timp ce străbăteau aleea lungă, Poirot îi repetă conversaţia pe care tocmai o avusese cu amiralul şi cu colonelul Frobisher. Diana râse dispreţuitoare.

— Ei cred că Hugh mi-ar face vreun rău?

În loc de răspuns, Poirot o întrebă dacă ar deranja-o să oprească la farmacistul din sat. Uitase – justifică el – să-şi pună în bagaj şi o periuţă de dinţi.

Farmacia se afla în mijlocul unei străzi liniştite din sat. Diana rămase să-l aştepte în maşină. I se păru însă că lui Hercule Poirot îi luă cam mult timp să-şi aleagă o periuţă…

VI

În dormitorul mare, cu mobilă grea de stejar, în stil elisabetan, Hercule Poirot stătea şi aştepta. Nu avea nimic de făcut decât să aştepte. Toate aranjamentele fuseseră făcute.

De-abia spre dimineaţă veni chemarea.

Auzind sunet de paşi afară, Poirot trase zăvorul şi deschise uşa. Pe culoar erau doi bărbaţi – doi bărbaţi de vârstă mijlocie, care păreau mai bătrâni decât vârsta pe care o aveau. Amiralul avea o expresie sumbră şi severă, iar colonelul Frobisher era crispat şi tremura.

Chandler zis simplu:

— Vreţi să veniţi cu noi, domnule Poirot?

Lângă uşa camerei Dianei Maberly se zărea o siluetă ghemuită. Lumina căzu pe o coamă de păr arămiu, ciufulit. Hugh Chandler era întins acolo, respirând profund. Era îmbrăcat în halat, cu papuci, şi în mână ţinea un cuţit ascuţit, strălucitor. Nu toată lama sclipea – ici şi colo se zăreau pete de un roşu aprins.

Hercule Poirot exclamă încet:

— Mon Dieu! Frobisher replică aspru:

— Diana e în regulă. Nu a atins-o. Ridică vocea şi strigă: Diana! Noi suntem! Deschide!

Poirot îl auzi pe amiral gemând şi murmurând încet:

— Oh, băiatul meu! Băiatul meu!

Se auzi sunetul zăvoarelor trase. Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Diana. Era albă ca varul.

— Ce s-a întâmplat? Se bâlbâi ea. A fost cineva… Care a încercat să intre… L-am auzit… Umblând la uşă… la clanţă… Zgâriind tăblia… Oh! A fost îngrozitor! Ca un animal…

Frobisher interveni:

— Slavă Domnului că uşa era încuiată!

— Domnul Poirot mi-a spus s-o încui!

— Ridicaţi-l şi aduceţi-l înăuntru! Zise Poirot.

Cei doi bărbaţi se aplecară şi îl ridicară pe tânărul inconştient. Dianei i se tăie răsuflarea când trecură pe lângă ea.

— Hugh? Ăsta-i Hugh? Ce are… Ce are pe mâini? Mâinile lui Hugh Chandler erau lipicioase şi umede cu o substanţă roşie-maronie. Diana gâfâi: -E sânge?

Poirot se uită întrebător la cei doi bărbaţi. Amiralul dădu aprobator din cap.

— Nu e uman, slavă Domnului! E de la o pisică! Am găsit-o jos în hol. Cu gâtul tăiat! După aceea, trebuie să fi venit aici…

— Aici? Vocea Dianei era îngrozită. La mine? Bărbatul de pe scaun se mişcă şi murmură. Îl priviră fascinaţi. Hugh Chandler se ridică în scaun şi clipi.

— Salut. Vocea lui era uimită, răguşită. Ce s-a întâmplat? De ce sunt…?

Se opri şi se uită la cuţitul pe care încă îl ţinea strâns în mână. Apoi rosti încet, cu o voce groasă:

— Ce am făcut?

Privirea lui se mută de la unul la altul şi se opri în cele din urmă asupra Dianei, care se făcuse mică lângă perete.

— Am atacat-o pe Diana? Întrebă el calm. Tatăl lui clătină din cap.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat! Ceru Hugh să afle. Trebuie să ştiu!

Îi spuseră – îi povestiră cu jumătate de gură, întretăiat. Insistenţa lui tăcută îi determină să nu omită nimic.

Afară, soarele răsărea. Hercule Poirot dădu draperia la o parte. Lumina strălucitoare pătrunse înăuntru.

Chipul lui Hugh Chandler era liniştit, vocea – calmă când spuse:

— Înţeleg.

Apoi se ridică. Zâmbi şi se întinse. Cu un glas natural, rosti:

— E o dimineaţă frumoasă, nu? Cred că o să mă duc în pădure să încerc să prind un iepure.

Ieşi din cameră şi îi lăsă pe toţi uitându-se după el. Apoi amiralul porni după fiul său. Frobisher îl prinse de braţ.

— Nu, Charles. E cel mai bine – pentru el, bietul, dacă nu şi pentru ceilalţi.

Diana se aruncă pe pat, suspinând.

— Ai dreptate, George – ai dreptate, ştiu. Băiatul are curaj…

Frobisher zise, cu glasul frânt:

— E un adevărat bărbat…

După o clipă de tăcere, Chandler întrebă:

— La naiba, unde e străinul ăla afurisit?

VII

În camera armelor, Hugh Chandler ridică puşca din rastel şi se pregătea să o încarce, când mâna lui Hercule Poirot i se aşeză pe umăr.

Glasul lui Hercule Poirot rosti un singur cuvânt, dar îl rosti cu o autoritate ciudată:

— Nu!

Hugh Chandler îl privi ţintă şi spuse cu o voce groasă, furioasă:

— Luaţi-vă mâna de pe mine! Nu vă băgaţi! O să aibă loc un accident. E singura soluţie.

Din nou, Hercule Poirot repetă acel singur cuvânt:

— Nu.

— Nu vă daţi seama că, dacă uşa ei nu ar fi fost încuiată din greşeală, i-aş fi tăiat Dianei – Dianei!

— Gâtul cu acel cuţit?

— Nu-mi dau seama de nimic de genul ăsta. Nu ai fi omorât-o pe domnişoara Maberly.

— Am omorât pisica, nu-i aşa?

— Nu, nu ai omorât pisica. Nu ai omorât papagalul. Nu ai omorât nici o oaie.

Hugh îl privi uimit şi întrebă:

— Dumneavoastră aţi înnebunit sau eu?

Hercule Poirot replică:

— Niciunul din noi nu e nebun.

În acel moment, amiralul Chandler şi colonelul Frobisher intrară în încăpere. În spatele lor se afla Diana. Hugh Chandler zise cu o voce pierită, uimită:

— Omul ăsta zice că nu sunt nebun… Hercule Poirot interveni:

— Mă bucur să-ţi spun că eşti pe deplin sănătos.

Hugh izbucni în râs. Era un râs care, în opinia oricui, numai un nebun ar fi putut să-l scoată.

— E al naibii de amuzant! E normal, nu-i aşa, să tai gâtul oilor sau al altor animale? Eram normal, nu-i aşa, când am omorât acel papagal? Şi pisica din noaptea asta?

— Îţi spun că nu ai ucis oile – sau papagalul, sau pisica.

— Atunci cine a făcut-o?

— Cineva care a avut ca unic scop să dovedească faptul că eşti nebun. De fiecare dată ţi s-a dat un somnifer puternic şi un cuţit sau un briceag plin de sânge a fost aşezat lângă tine. Altcineva şi-a spălat mâinile pline de sânge în lavoarul tău.

— Dar de ce?

— Ca să faci ceea ce tocmai te pregăteai să faci când te-am oprit.

Hugh rămase cu privirea pierdută. Poirot se întoarse spre colonelul Frobisher.

— Domnule colonel, aţi trăit mulţi ani în India. Nu aţi întâlnit niciodată cazuri când anumite persoane erau în mod deliberat aduse la nebunie prin administrarea de droguri?

Chipul colonelului Frobisher se lumină şi spuse:

— Eu, personal, nu am întâlnit, dar am auzit destul de des de aşa ceva. Otrăvire cu datura. Ajunge să înnebunească o persoană în cele din urmă.

— Exact. Ei bine, principiul activ al daturei este foarte înrudit – dacă nu este chiar el – cu un alcaloid numit atropină, care poate fi obţinut şi din beladona sau din mătrăgună. Preparatele cu beladonă sunt destul de des întâlnite şi sulfatul de atropină este prescris gratuit pentru tratamente oculare. Prin duplicarea unei reţete şi cumpărarea produsului din diverse locuri se poate obţine o mare cantitate de otravă fără să se stârnească suspiciuni. Alcaloidul a putut fi apoi extras din ea şi introdus, să zicem, într-o cremă calmantă de bărbierit. Aplicată extern produce

o iritaţie care ar conduce rapid la tăieturi în timpul bărbieririi şi astfel drogul ar continua să intre în organism. Ar apărea diferite simptome – uscăciune a gurii, halucinaţii, vedere dublă – toate simptomele pe care, de fapt, domnul Chandler le-a avut. Se întoarse spre tânăr.

— Şi ca să dispară şi ultimul dubiu din minte, vă voi spune că aceasta nu este o supoziţie, ci un fapt. Crema dumitale de ras este combinată cu o mare cantitate de sulfat de atropină. Am luat o mostră şi am testat-o.

Alb ca varul, tremurând, Hugh întrebă:

— Cine a făcut asta? De ce? Hercule Poirot răspunse:

— Asta am tot cercetat de când am sosit aici. Am căutat un motiv pentru crimă. Diana Maberly ar fi avut de câştigat din punct de vedere financiar de pe urma morţii dumitale, dar nu am luat asta în consideraţie la modul serios…

Hugh Chandler izbucni:

— Sper că nu!

— Apoi m-am gândit la un alt motiv posibil. La eternul triunghi: doi bărbaţi şi o femeie. Colonelul Frobisher a fost îndrăgostit de mama dumitale, amiralul Chandler s-a însurat cu ea.

Amiralul Chandler strigă:

— George? George! Nu-mi vine să cred! Hugh rosti pe un ton incredul:

— Vreţi să spuneţi că acea ură ar fi putut să se continue… Asupra unui fiu?

Hercule Poirot replică:

— În anumite circumstanţe, da. Frobisher exclamă:

— E o minciună afurisită! Nu-l crede, Charles! Chandler se îndepărtă de el şi murmură ca pentru sine:

— Datura… India – da, înţeleg… Şi nu ne-am gândit niciodată la otravă – nu atâta timp când în familie exista deja acea nebunie…

— Mais oui! Vocea lui Hercule Poirot se înălţă cu putere. Nebunie în familie. Un nebun, pornit pe răzbunare, viclean – aşa cum sunt nebunii – ascunzându-şi nebunia timp de ani

întregi. Se răsuci spre Frobisher. Mon Dieu, trebuie să fi ştiut, trebuie să fi bănuit că Hugh era fiul dumneavoastră. De ce nu i-aţi spus niciodată?

Frobisher se bâlbâi, înghiţi în sec.

— Nu am ştiut. Nu am putut fi sigur… Vedeţi, Caroline a venit la mine odată – era înspăimântată de ceva, avea mari probleme. Nu ştiu, n-am ştiut niciodată despre ce era vorba. Ea… Eu. Ne-am pierdut capul. După aceea eu am plecat imediat – era singurul lucru pe care puteam să-l fac şi amândoi ştiam că trebuie să jucăm jocul până la capăt. Eu… Ei bine, m-am tot întrebat, dar nu puteam fi sigur. Caroline nu mi-a spus niciodată nimic care să mă facă să cred că Hugh era fiul meu. Apoi când a apărut această… Această urmă de nebunie am crezut că lucrurile s-au clarificat definitiv.

Poirot interveni:

— Da, s-au clarificat! Dumneavoastră nu aţi observat modul în care băiatul îşi împinge bărbia înainte şi îşi coboară sprâncenele – un tic pe care l-a moştenit de la dumneavoastră. Dar Charles Chandler a observat. A observat cu mulţi ani în urmă – şi a aflat adevărul de la soţia lui. Cred că ea era înspăimântată de el – el începuse să-şi arate nebunia – şi asta a împins-o în braţele dumneavoastră, cel pe care l-a iubit mereu. Charles Chandler şi-a plănuit răzbunarea. Soţia lui a murit într-un accident pe mare. Ei doi erau singuri în barcă şi numai el ştie cum s-a petrecut de fapt accidentul acela. Apoi s-a pregătit să-şi hrănească ura împotriva băiatului care îi purta numele, dar care nu era fiul său. Poveştile dumneavoastră din India i-au dat ideea otrăvirii cu datura. Hugh trebuia împins încet spre nebunie. Împins până în punctul de a-şi lua singur viaţa din cauza disperării. Setea de sânge era a amiralului Chandler, nu a lui Hugh. Charles Chandler a fost cel care era mânat de dorinţa de a tăia gâtul oilor pe câmpuri pustii. Însă Hugh trebuia să tragă ponoasele!

Ştiţi cum am ajuns să bănuiesc totul? Când amiralul Chandler s-a opus atât de mult ideii ca fiul său să consulte un doctor. Era destul de normal ca Hugh să fie împotrivă. Dar tatăl lui! Ar fi putut exista vreun tratament care să-l salveze pe fiul său – existau o mie de motive pentru care el să dorească să afle opinia unui medic. Dar nu, nu trebuia să i se permită unui doctor să-l vadă pe Hugh Chandler – căci doctorul ar fi descoperit că Hugh era sănătos!

Hugh spuse foarte calm:

— Sănătos… Sunt sănătos?

Făcu un pas spre Diana. Frobisher zise pe un ton sumbru:

— Eşti sănătos. Nu există nici o boală în familia noastră.

— Hugh… Zise Diana.

Amiralul Chandler luă arma lui Hugh şi spuse:

— Astea-s numai nişte aiureli! Cred că o să mă duc să văd dacă nu găsesc un iepure…

Frobisher vru să se apropie de el, dar mâna lui Hercule Poirot îl opri.

— Chiar dumneavoastră aţi spus – adineaori – că este cea mai bună soluţie…

Hugh şi Diana plecaseră din cameră. Cei doi bărbaţi, englezul şi belgianul, îl priviră pe ultimul Chandler cum traversează parcul şi intră în pădure. Imediat, auziră un foc de armă…

Capitolul 8
CAII LUI DIOMEDE

Telefonul sună.

— Salut, Poirot, dumneata eşti?

Hercule Poirot recunoscu vocea tânărului doctor Stoddard, îi plăcea de Michael Stoddard, zâmbetul lui timid şi prietenos, era amuzat de interesul lui naiv pentru crimă şi îl respecta ca fiind un om pasionat şi priceput în meseria Iui.

— Nu vreau să te deranjez… Continua tânărul şi ezită.

— Dar ceva te deranjează pe dumneata? Sugeră Poirot.

— Exact. Vocea lui Michael Stoddard părea uşurată. Ai nimerit-o din prima!

— Eh bien, ce pot face pentru dumneata, prietene? Stoddard părea să şovăie. Se bâlbâi puţin atunci când răspunse:

— Bănuiesc că aş fi f-f-foarte obraznic dacă te-aş ruga să vii până aici în noaptea asta… Dar sunt oarecum la ananghie.

— Sigur că e o să vin. Acasă la dumneata?

— Nu – de fapt sunt la Conningby Mews10, la numărul 17. Chiar poţi să vii? Aş fi teribil de recunoscător.

— O să sosesc imediat, replică Hercule Poirot.

II

Hercule Poirot merse de-a lungul clădirilor întunecate uitându-se la numere. Trecuse de ora unu noaptea şi majoritatea oamenilor păreau să se fi dus la culcare, deşi mai era lumină la una sau două ferestre.

Când ajunse la numărul 17, uşa se deschise şi doctorul Stoddard apăru în prag.

— Slavă Domnului! Haide înăuntru!

O scară simplă ducea la etaj. Aici, în partea dreaptă, se afla o încăpere destul de mare, împodobită cu divane, covoare, perne triunghiulare şi nenumărate sticle şi pahare mari.

Totul era în dezordine, mucuri de ţigară şi sticlă spartă erau împrăştiate peste tot.

— Ha! Făcu Hercule Poirot. Mon cher Watson, deduc că aici a avut loc o petrecere zdravănă!

— A fost o petrecere, aşa e, replică Stoddard sumbru. Şi încă ce petrecere, aş spune!

— Deci dumneata nu ai participat?

— Nu, eu mă aflu aici strict din motive profesionale.

— Ce s-a întâmplat?

— Locul aparţine unei femei pe nume Patience Grace – doamna Patience Grace.

— Pare un vechi nume încântător, afirmă Poirot.

— Nu e nimic încântător sau vechi în legătură cu doamna Grace. E frumoasă, dar totodată o femeie dură. A avut deja vreo doi soţi, iar acum are un prieten pe care îl bănuieşte că încearcă să îi dea papucii. Au început petrecerea cu băutură şi au terminat-o cu droguri – cocaină, ca să fiu mai precis. Cocaina e genul de substanţă care te face să te simţi la început nemaipomenit, şi toată lumea din jur este minunată.

Te învigorează şi te determină să simţi că poţi face de două ori mai multe decât în mod normal. Dacă iei prea mult îţi provoacă o stare de agitaţie violentă, delir şi închipuiri! Doamna Grace a avut o ceartă foarte aprinsă cu prietenul ei, o persoană extrem de neplăcută pe nume Hawker. Drept urmare, acesta a părăsit-o pe loc, iar ea s-a aplecat pe fereastră ca să tragă de la mică distanţă după el cu un revolver nou-nouţ, pe care cineva a fost destul de nebun ca să i-l dea. Hercule Poirot ridică din sprâncene.

— Şi l-a nimerit?

— Da de unde! Glonţul a trecut pe la câţiva metri depărtare, aş zice. Ceea ce a nimerit a fost un vagabond care se afla pe stradă şi căuta prin gunoaie. Glonţul i-a trecut prin carne, în braţ. Desigur că a făcut un scandal monstru şi toţi musafirii strânşi l-au adus aici, s-au speriat de tot sângele care curgea şi au venit la mine să mă cheme.

— Şi?

— L-am peticit fără probleme. Nu era nimic grav. Apoi unul sau doi petrecăreţi l-au convins să accepte vreo două bancnote de cinci lire ca să-şi ţină gura. Vagabondului i-a convenit de minune, desigur. I s-a părut un noroc picat din cer.

— Şi dumneata?

— Eu am mai avut ceva de lucru. La momentul respectiv, doamna Grace era isterică de-a binelea. I-am făcut o injecţie şi am pus-o în pat. Mai era o fată aproape leşinată – era destul de tânără, şi m-am ocupat şi de ea. Până am terminat, toţi se risipiseră ca potârnichile.

Făcu o pauză.

— Şi apoi, zise Poirot, ai avut timp să cântăreşti mai bine situaţia.

— Exact, recunoscu Stoddard. Dacă ar fi fost doar o simplă petrecere, ei bine, lucrurile s-ar fi terminat aici. Dar cu drogurile e ceva diferit.

— Eşti sigur de asta?

— A, absolut. Nu-i nici o îndoială. E cocaină. Am găsit urme într-o cutie lăcuită – o trag pe nas, ştii? Întrebarea e – de unde provine? Mi-am amintit că vorbeai deunăzi că a crescut numărul dependenţilor de droguri.

Hercule Poirot dădu aprobator din cap şi zise:

— Poliţia o să fie interesată de petrecerea din seara asta.

Michael Stoddard rosti nefericit:

— Tocmai asta e…

Poirot îl privi cu o atenţie crescută.

— Dar dumneata nu eşti foarte nerăbdător ca poliţia să fie interesată?

Michael Stoddard murmură:

— În chestiile astea ajung să fie implicaţi oameni nevinovaţi… Nu este uşor pentru ei.

— Persoana pentru care manifeşti această grijă este doamna Patience Grace?

— Oh, Doamne, nu! Ea e dură ca o stâncă! Hercule Poirot întrebă cu blândeţe:

— Atunci este vorba de acea… Tânără? Doctorul Stoddard răspunse:

— Sigur, şi ea e o tipă dură în felul ei. Vreau să spun că ea, personal, se descrie ca fiind dură. Dar, de fapt, este doar foarte tânără – un pic sălbatică şi chestii de genul ăsta!

— Dar nu e vorba decât de nerozia unui copil. Ajunge să fie implicată într-o astfel de destrăbălare fiindcă îşi închipuie că e la modă sau şic, sau aşa ceva.

Un zâmbet slab se ivi pe buzele lui Poirot.

— Pe fata asta ai mai întâlnit-o, nu-i aşa?

Michael Stoddard confirmă cu o înclinare a capului. Arăta foarte tânăr şi stânjenit.

— Am întâlnit-o în Mertonshire. La Balul Vânătorilor. Tatăl ei este general în rezervă – genul care tună şi fulgeră, să fie împuşcaţi toţi duşmanii, militar de modă veche. Sunt patru surori şi toate sunt un pic cam sălbatice – după părerea mea, au ajuns aşa din cauza unui asemenea tată. Şi locuiesc într-o zonă nu prea bună – în preajma unor fabrici de armament, unde banii nu sunt o problemă. Pentru cei de acolo nu există deloc spiritul acela de pe vremuri, al vieţii la ţară. Sunt doar o gaşcă de bogătani, şi majoritatea destul de plini de vicii. Fetele au nimerit într-o companie proastă.

Hercule Poirot îl privi gânditor câteva minute, apoi zise:

— Îmi dau seama acum de ce ai dorit să fiu de faţă. Vrei să mă ocup eu de chestiunea asta?

— Ai vrea? Simt că ar trebui să fac ceva – dar mărturisesc că mi-ar plăcea ca Sheila Grant să nu fie implicată.

— Îmi închipui că asta se poate aranja. Aş dori să o cunosc pe tânăra domnişoară.

— Vino!

Îl conduse afară din cameră. O voce strigă agitată din camera de vizavi.

— Doctore… Pentru numele lui Dumnezeu, doctore, înnebunesc!

Stoddard intră în încăpere. Poirot îl urmă. Era un dormitor aflat într-o dezordine totală – pe podea era risipită pudră, borcănaşe şi cutiuţe se găseau peste tot, hainele era împrăştiate. În pat zăcea o femeie cu un păr nefiresc de blond şi cu o expresie goală pe chipul depravat.

— Pe mine se târăsc tot felul de insecte! Strigă ea. Jur că aşa se întâmplă. Înnebunesc… Pentru numele lui Dumnezeu, fă-mi o injecţie sau ceva!

Doctorul Stoddard rămase lângă pat, iar când vorbi tonul lui era liniştitor, profesional.

Hercule Poirot ieşi tăcut din cameră. Mai era o încăpere alături. Deschise uşa.

Era o cameră micuţă, simplu mobilată. Pe pat era întinsă o siluetă zveltă, de fată, care stătea nemişcată.

Păr negru, o faţă prelungă, palidă… Şi, da, extrem de tânără…

O sclipire albă se zări între pleoapele fetei. Ochii ei se deschiseră, uimiţi, înfricoşaţi. Se uită în sus, scuturând din cap în efortul de a-şi da pe spate coama de păr negru-albăstrui. Semăna cu o mânză speriată – se dădu puţin în spate – aşa cum un animal sălbatic se fereşte când e bănuitor faţă de un străin care îi oferă mâncare.

Cu o voce subţire şi tânără rosti brusc:

— Cine naiba sunteţi?

— Nu te speria, mademoiselle.

— Unde e doctorul Stoddard?

Tânărul intră chiar atunci în încăpere. Fata i se adresă cu o notă de uşurare în glas:

— Oh! Iată-te! Cine e ăsta?

— Este un prieten de-al meu, Sheila. Cum te simţi acum?

— Groaznic. Mizerabil, îi răspunse fata. De ce oi fi luat chestia aia nenorocită?

Stoddard replică sec:

— Eu nu aş mai face asta dacă aş fi în locul tău.

— Eu… Nu o să mai iau. Hercule Poirot interveni:

— Cine ţi-a dat-o?

Ochii ei se măriră şi buza superioară i se strâmbă uşor.

— Era acolo, la petrecere, răspunse ea. Am încercat-o cu toţii. A fost… A fost minunat la început.

Hercule Poirot zise cu blândeţe:

— Dar cine a adus-o aici? Tânăra scutură din cap.

— Nu ştiu… Se poate să fi fost Tony – Tony Hawker. Dar chiar nu ştiu nimic despre asta.

Poirot rosti calm:

— Este prima dată când ai luat cocaină, mademoiselle? Ea confirmă din cap.

— Ar fi bine să fie şi ultima, interveni dur Stoddard.

— Da, cred că ai dreptate… Dar a fost minunat.

— Ascultă, Sheila Grant, replică Stoddard. Sunt doctor şi ştiu ce vorbesc. Odată ce începi să iei droguri, ajungi în final într-o stare mizerabilă de necrezut. Am văzut câteva cazuri şi ştiu cum e. Drogurile îi distrug pe oameni, trup şi suflet. Ce face băutura din om este nimic faţă de droguri. Trebuie să încetezi chiar în clipa asta! Crede-mă, nu este amuzant! Ce crezi că o să zică tatăl tău despre distracţia din noaptea asta?

— Tata? Sheila Rose ridică vocea. Tata? Începu să râdă. Îmi şi imaginez faţa lui tata! Nu trebuie să afle despre asta. O să facă atac de cord!

— Şi pe bună dreptate, zise Stoddard.

— Doctore… Doctore… Se auzi vaietul prelung al doamnei Grace din cealaltă cameră.

Stoddard murmură ceva nu foarte măgulitor şi ieşi din încăpere.

Sheila Grant îl privi din nou pe Poirot. Era uimită.

— Cine sunteţi? Nu aţi fost la petrecere.

— Nu, nu am fost la petrecere. Sunt un prieten al doctorului Stoddard.

— Şi dumneavoastră sunteţi doctor? Nu păreţi a fi.

— Numele meu, rosti Poirot, reuşind ca de obicei să facă această afirmaţie simplă să semene cu cortina care se dă la o parte pentru primul act al unei piese, numele meu este Hercule Poirot…

Afirmaţia păru să aibă efectul dorit. Uneori Poirot era neplăcut impresionat când descoperea că tânăra generaţie nu auzise niciodată de el.

Dar era evident că nu acesta era şi cazul cu Sheila Grant. Era total uluită – consternată. Rămase cu privirea ţintă la el, fără să şi-o poată desprinde…

III

Există o vorbă – care poate sau nu să aibă o justificare reală – că toată lumea are o mătuşă în Torquay.

Se mai spune, de asemenea, că toată lumea are cel puţin un văr de-al doilea în Mertonshire. Mertonshire se află la o

distanţă rezonabilă de Londra, acolo se poate vâna şi pescui, are câteva sate pitoreşti, dar uşor cam pretenţioase, are un sistem bun de căi ferate şi o şosea nouă care facilitează venirea şi plecarea din metropolă. Servitorii au mai puţine de spus împotriva acestei zone decât faţă de alte regiuni, mai rurale, din Insulele Britanice. Drept urmare, este practic imposibil să locuieşti în Mertonshire dacă nu ai un venit de patru cifre sau, având în vedere impozitul pe venit şi altele asemenea, de cinci cifre este şi mai bine.

Hercule Poirot, fiind un străin, nu are nici un văr de-al doilea la ţară, dar îşi făcuse un cerc larg de prieteni şi nu avea nici o problemă în a primi o invitaţie în acea zonă. Mai mult, îşi alesese drept gazdă o doamnă foarte drăguţă a cărei îndeletnicire principală era să-şi exerseze limba ascuţită pe vecinii ei – singurul dezavantaj fiind că Poirot era nevoit să audă o mulţime de lucruri despre oameni care nu îl interesau câtuşi de puţin, înainte de a ajunge la persoanele de care era într-adevăr interesat.

— Familia Grant? A, da, sunt patru. Patru fete. Nici nu mă miră că bietul general nu le poate controla. Ce poate să facă un bărbat cu patru fete?

Mâinile lui Lady Carmichael se ridicară elocvent în aer. Poirot replică:

— Într-adevăr, ce poate face? Şi doamna continuă:

— Pe vremuri, la regimentul său, el era un comandant foarte strict – aşa mi-a spus. Dar fetele alea l-au învins. Nu mai e ca pe vremea tinereţii mele. Mi-amintesc că bătrânul colonel Sandys era aşa un zbir, că bietele lui fete…

(Urmă o relatare amănunţită a chinurilor fetelor Sandys şi ale altor prieteni din tinereţea lui Lady Carmichael.)

— Ţine cont, zise Lady Carmichael, revenind la vechiul subiect, nu vreau să spun că este ceva în neregulă cu fetele astea. Doar că sunt cam vesele şi s-au înhăitat cu un grup de nedorit. Nu era aşa pe vremuri aici. Acum vin tot felul de oameni ciudaţi. Nu mai a rămas nimic din ceea ce se chema „ţară”. În ziua de azi nu mai e vorba decât despre bani,

bani, bani. Şi se aud cele mai stranii poveşti! Cine ai spus? Anthony Hawker? A, da, îl cunosc. Este ceea ce numesc eu un tânăr foarte neplăcut. Dar se pare că se scaldă în bani. Vine aici să vâneze şi dă petreceri – foarte costisitoare, şi cam ciudate, dacă e să dăm crezare zvonurilor – nu că eu aş face-o, fiindcă, după părerea mea, oamenii sunt atât de afurisiţi. Totdeauna cred ce-i mai rău. Ştii, a devenit de-a dreptul o modă să spui că o persoană bea sau ia droguri. Cineva mi-a zis deunăzi că acum, pentru tinerele fete, a fi ameţite de băutură este starea naturală, şi nu cred că asta e ceva drăguţ. Şi dacă o persoană este câtuşi de puţin ciudată sau are un comportament mai nesigur toată lumea strigă „droguri” şi nici asta nu e corect. Se spune asta despre doamna Larkin şi, deşi nu îmi place foarte mult de ea, chiar eu cred că este doar distrată. Este foarte bună prietenă cu acest Anthony Hawker şi de asta, după părerea mea, este atât de supărată pe fetele Grant – se spune că sunt nişte devoratoare de bărbaţi! Sunt de părere că, într-adevăr, cam aleargă după bărbaţi, dar ce-i rău în asta? Este ceva firesc, la urma urmelor. Şi sunt şi frumuşele, toate. Poirot strecură o întrebare:

— Doamna Larkin? Dragul meu, nu are rost să mă întrebi pe mine cine este. Cine e oricine în ziua de azi? Se spune că este o călăreaţă excepţională şi este evident că o duce bine. Soţul era cineva în oraş. A murit, nu au divorţat. Nu se află aici de multă vreme, a venit chiar după ce a sosit familia Grant. Întotdeauna am crezut că ea…

Bătrâna Lady Carmichael se opri. Rămase cu gura căscată şi cu ochii mari. Aplecându-se înainte îl lovi cu putere pe Poirot peste încheieturile degetelor cu cuţitaşul de scrisori pe care îl avea în mână. Neluând în seamă grimasa de durere a lui Poirot, exclamă nerăbdătoare:

— Ah, desigur! Deci de asta ai venit aici! Fiinţă nesuferită şi vicleană ce eşti, insist să-mi spui tot despre asta.

— Dar ce este de presupus că trebuie să spun?

Lady Carmichael încercă să-i aplice o altă lovitură dureroasă pe care Poirot o evită cu abilitate.

— Nu fi ca o scoică, Hercule Poirot! Văd cum îţi tremură mustaţa. Desigur, ceea ce te aduce aici este o crimă – şi doar mă tragi de limbă cu neruşinare! Acum să vedem, poate fi vorba de o crimă? Cine a murit în ultima vreme? Numai bătrâna Louisa Gilmore şi ea avea 85 de ani, şi mai suferea şi de dropică. Nu poate fi vorba despre ea. Bietul Leo Staverton şi-a rupt gâtul la vânătoare şi e tot învelit în ghips – nu poate fi asta. Poate că nu e vorba de crimă. Ce păcat! Nu-mi aduc aminte să fi fost furate nişte bijuterii în ultima vreme… Poate e vorba despre un criminal pe care îl urmăreşti? E Beryl Larkin? Şi-a otrăvit soţul? Poate din cauza remuşcărilor este atât de nehotărâtă.

— Madame, madame! Exclamă Hercule Poirot. Vă gândiţi prea departe!

— Prostii! Pui la cale ceva, Hercule Poirot.

— Cunoaşteţi clasicii, madame?

— Ce au de-a face clasicii cu asta?

— Au de-a face următoarele – încerc să-l întrec pe marele meu predecesor Hercule. Una dintre Muncile lui Hercule era îmblânzirea cailor sălbatici ai lui Diomede.

— Nu-mi spune că ai venit aici ca să antrenezi nişte cai – la vârsta dumitale, şi încălţat cu pantofii aceia de piele! Mie mi se pare că nici măcar o dată în viaţă nu te-ai suit pe vreun cal!

— Caii, madame, sunt simbolici. Erau nişte cai sălbatici care se hrăneau cu carne de om.

— Ce lucru neplăcut! Întotdeauna am fost de părere că grecii şi romanii ăştia antici sunt foarte neplăcuţi. Nu-mi închipui de ce preoţilor le place atât de mult să citeze din clasici – în primul rând, nimeni nu înţelege ce vor să spună şi mie mi se pare că toate subiectele din clasici sunt foarte nepotrivite pentru nişte preoţi. Atâtea incesturi, toate statuile alea despuiate – nu că pe mine m-ar deranja, dar

ştii cum sunt preoţii, se supără dacă fetele vin la biserică fără să poarte ciorapi… Deci unde rămăsesem?

— Nu sunt foarte sigur.

— Bănuiesc, banditule, că nu vrei să-mi spui dacă doamna Larkin şi-a omorât soţul. Sau poate Anthony Hawker este criminalul din Brighton?

Se uită la Poirot plină de speranţă, dar acesta rămase impasibil.

— Poate că e vorba de falsuri, speculă Lady Carmichael. Am văzut-o pe doamna Larkin la bancă ieri-dimineaţă şi a încasat un cec de cincizeci de lire. Mi s-au părut cam mulţi bani. A, nu, asta e invers – dacă ar fi fost ea falsificatoarea ar fi vrut să plătească cu el, nu-i aşa? Hercule Poirot, dacă stai acolo şi te uiţi ca o bufniţă fără să spui nimic, o să-ţi arunc cu ceva în cap.

— Trebuie să aveţi puţină răbdare, replică Hercule Poirot.

IV

Ashley Lodge, reşedinţa generalului Grant, nu era o casă mare. Era situată pe coasta unui deal, avea grajduri bune şi o grădină neamenajată, cam lăsată în paragină.

Pe dinăuntru, era o casă pe care un agent imobiliar ar fi descris-o drept „complet mobilată”. Statuete cu Buddha în poziţia lotus rânjeau din nişe abil plasate, tăvi Benares de alamă şi măsuţe umpleau podeaua. Elefanţi într-o procesiune împodobeau poliţele şemineelor şi alte lucrări de alamă ornau pereţii.

În mijlocul acestui cămin anglo-indian, generalul Grant era aşezat confortabil într-un fotoliu mare, jerpelit, cu piciorul învelit în bandaje, aşezat pe un scaun.

— Guta, explică el. Aţi avut vreodată gută, domnule… Ăăă… Poirot? Îl face pe om să fie foarte prost dispus! E numai vina lui taică-meu. A băut porto toată viaţa – la fel şi bunică-meu. Sănătatea mea a fost condamnată. Doriţi ceva de băut? Sunaţi clopoţelul, vă rog, ca să vină valetul.

Un servitor cu turban apăru imediat. Numele lui era Abdul, şi generalul Grant îi ceru să aducă whisky şi sifon.

Când acesta reveni, generalul îi turnă o porţie atât de generoasă, încât Poirot fu nevoit să protesteze.

— Mi-e teamă că nu pot să vă ţin companie, domnule Poirot. Ochii generalului erau teribil de trişti. Doctorul meu indian spune că pentru mine e o adevărată otravă. Nu cred că se pricepe la ceva. Doctorii ăştia sunt nişte ignoranţi. Doar strică cheful omului. Le place să-ţi interzică mâncarea şi băutura, şi să te oblige să mănânci tot felul de terciuri, ca peşte fiert. Peşte fiert – bleah!

În indignarea lui, generalul îşi mişcă neatent piciorul bolnav şi scoase un strigăt de durere agonizantă la junghiul resimţit.

Se scuză pentru limbajul folosit.

— Ca un urs pe care îl doare capul, aşa mă simt. Fetele mele mă evită când am un atac de gută şi nu le condamn. Am auzit că ai întâlnit-o pe una dintre ele.

— Am avut plăcerea asta. Aveţi câteva fete, nu-i aşa?

— Patru, răspunse generalul sumbru. Nici măcar un băiat. Patru afurisite de fete. Îţi cam dau bătaie de cap în ziua de azi.

— Am auzit că sunt încântătoare, toate patru.

— Nu sunt urâte. Dar niciodată nu ştiu ce pun la cale. Fetele de azi nu mai pot fi ţinute în frâu. Au timp liber – prea multă lejeritate pretutindeni. Ce poţi să le faci? Nu le poţi încuia în casă, nu?

— Bănuiesc că sunt populare prin zonă.

— Unele dintre mâţele bătrâne nu prea le plac, răspunse generalul Grant. Pe aici sunt o mulţime de lupi în blană de miei. Trebuie să fii foarte atent. Una dintre văduvele astea cu ochi albaştri aproape a pus mâna pe mine. Obişnuia să vină pe aici şi să toarcă precum un pisoiaş. „Generale Grant – trebuie să fi avut o viaţă atât de interesantă!” Generalul făcu cu ochiul şi îşi puse un deget pe nas. Era un pic cam prea evident, domnule Poirot. Dar, în general, presupun că nu e o zonă prea rea. Puţin cam prea avangardistă după gustul meu. Îmi plăcea la ţară când era la ţară – nu toate

maşinile astea şi jazzul, şi afurisitul ăla de radio care urlă pretutindeni. Nu o să accept vreodată unul aici, şi fetele ştiu asta. Orice om are dreptul la puţină linişte în propria casă.

Cu abilitate, Poirot conduse discuţia înspre Anthony Hawker.

— Hawker? Hawker? Nu-l cunosc. A, ba da. Un individ nesuferit, cu ochii prea apropiaţi. Niciodată să nu ai încredere în cineva care nu te poate privi în faţă.

— Este prieten cu fiica dumneavoastră Sheila, nu-i aşa?

— Cu Sheila? Nu ştiam asta. Fetele nu-mi spun niciodată nimic. Sprâncenele stufoase se apropiară de nas, iar ochii albaştri, pătrunzători, de pe faţa roşie priviră direct în ochii lui Poirot. Ascultaţi, domnule Poirot, despre ce e vorba? Nu vreţi să-mi spuneţi de ce aţi venit să mă vedeţi?

Poirot rosti încet:

— Asta ar fi cam dificil – nici eu nu ştiu prea bine. Pot să vă spun numai asta: fiica dumneavoastră Sheila – poate chiar toate fetele dumneavoastră – şi-au făcut nişte prieteni nu tocmai potriviţi.

— Au nimerit într-o companie proastă, nu-i aşa? Mi-a fost puţin teamă de asta. Am mai auzit câte un zvon pe ici, pe colo. Îl privi patetic pe Poirot. Dar ce pot să fac, domnule Poirot? Ce pot să fac?

Poirot clătină nedumerit din cap. Generalul Grant continuă:

— Ce e în neregulă cu grupul cu care umblă? Poirot răspunse cu o altă întrebare:

— Aţi observat, domnule general, ca vreuna dintre fetele dumneavoastră să fi fost cu toane, agitată, apoi deprimată, nervoasă, cu stări schimbătoare?

— Doamne, sir, vorbiţi ca un prospect de medicament. Nu, nu am observat nimic de genul ăsta.

— Ce noroc, rosti Poirot cu gravitate.

— Ce naiba înseamnă toate astea, sir?

— Droguri!

— CEE?

Cuvântul se auzi ca un muget.

— Se încearcă atragerea fiicei dumneavoastră Sheila în a deveni dependentă de droguri, afirmă Poirot. Dependenţa de a lua cocaină se capătă foarte uşor. O săptămână sau două este suficient. Odată obiceiul este format, un dependent va plăti oricât, va face orice ca să capete alte doze de drog. Vă puteţi da seama cât de mulţi bani poate să facă un om care se ocupă cu vânzarea de droguri.

Ascultă apoi în tăcere la blasfemiile mânioase, mormăite care începură să curgă de pe buzele bătrânului. Apoi, după ce focul se potoli, sfârşind cu o descriere a ceea ce el, generalul, îi va face nenorocitului ticălos când va pune mâna pe el, Hercule Poirot rosti:

— Trebuie mai întâi, aşa cum spune admirabila doamnă Beeton, să prindem iepurele. După ce o să-l prindem pe acest vânzător de droguri, o să-l dau pe mâna dumneavoastră cu cea mai mare plăcere, domnule general.

Se ridică, se împiedică de o măsuţă mică, bogat sculptată, îşi recapătă echilibrul prinzându-se de general şi murmură:

— Mii de scuze, vă rog, domnule general. Înţelegeţi, desigur, că nu trebuie să spuneţi nimic din toate astea fiicelor dumneavoastră.

— Cum? O să scot eu adevărul de la ele, asta o să fac!

— Asta este exact ce nu o să faceţi. Tot ce o să obţineţi o să fie o minciună.

— Dar, la naiba, domnule…

— Vă asigur, domnule general Grant, că tot ceea ce trebuie să faceţi este să vă ţineţi gura. Acest lucru este vital – înţelegeţi? Vital!

— Oh, bine, fie ca dumneavoastră, mormăi bătrânul soldat. Fusese potolit pe moment, dar nu era convins. Hercule Poirot îşi croi drum cu atenţie printre alămurile Benares şi ieşi din încăpere.

V

Camera doamnei Larkin era plină de oameni.

Doamna Larkin pregătea chiar ea cocteilurile la o măsuţă de lângă perete. Era o femeie înaltă, cu un păr arămiu-deschis strâns în coc la ceafă. Avea ochi cenuşii-verzui, cu pupile mari, negre. Se mişca uşor, cu un fel de graţie sinistră. Părea să aibă în jur de treizeci de ani. Numai la o privire atentă se vedeau ridurile fine de la colţurile ochilor, care trădau cei zece ani în plus ai vârstei reale.

Hercule Poirot fusese adus aici de o femeie între două vârste, foarte vioaie, o prietenă de-a doamnei Carmichael. Primi un cocteil şi fu îndemnat să ducă unul unei fete care stătea lângă fereastră. Tânăra era o blondă mignonă, cu o faţă albă şi ciudat de angelică. Ochii ei însă – observă de îndată Poirot – erau alerţi şi bănuitori.

— În sănătatea dumitale, mademoiselle, zise Poirot. Ea mulţumi din cap şi bău. Apoi rosti brusc:

— O cunoaşteţi pe sora mea.

— Pe sora dumitale? Ah, deci eşti una dintre domnişoarele Grant?

— Sunt Pam Grant.

— Şi unde este sora dumitale azi?

— E la vânătoare. Trebuie să se întoarcă în curând.

— Am întâlnit-o pe sora dumitale la Londra.

— Ştiu.

— Ţi-a spus?

Pam Grant dădu aprobator din cap. Apoi întrebă direct:

— Sheila a intrat în vreun necaz?

— Deci nu ţi-a spus chiar tot. Fata clătină din cap.

— A fost şi Tony Hawker acolo?

Înainte ca Poirot să poată răspunde, uşa se deschise şi Hawker şi Sheila Grant intrară. Erau îmbrăcaţi în costume de vânătoare, iar Sheila era murdară de pământ pe obraz.

— Salut la toată lumea, am venit să bem ceva. Butelca lui Tony e goală…

— Glasul îngerilor, murmură Poirot. Pam Grant izbucni:

— Al diavolilor, vreţi să spuneţi. Poirot întrebă serios:

— Chiar aşa este?

Beryl Larkin se apropie de nou-sosiţi şi spuse:

— Iată-te, Tony. Spune-mi cum a fost cursa?

Îl atrase cu abilitate spre o canapea de lângă şemineu. Poirot îl văzu cum întoarce capul şi aruncă o privire spre Sheila înainte să se îndepărteze.

Sheila îl văzuse pe Poirot. Ezită o clipă, apoi se apropie de cei doi, aflaţi lângă fereastră. Începu brusc:

— Deci dumneavoastră aţi fost cel care a venit ieri acasă la noi.

— Ţi-a spus tatăl dumitale? Ea clătină din cap.

— Abdul v-a descris. Am… Bănuit. Pam exclamă:

— Aţi fost să-l vedeţi pe tata?!

Poirot răspunse:

— Ah… Da. Avem… Nişte prieteni comuni.

Pam rosti supărată:

— Nu-mi vine să cred.

— Ce nu-ţi vine să crezi? Că eu şi tatăl dumitale putem avea prieteni comuni?

Fata se înroşi.

— Nu fiţi absurd! Am vrut să spun… Că nu acesta a fost motivul adevărat… Se întoarse spre sora ei. De ce nu spui nimic, Sheila?

Sheila tresări şi răspunse:

— Nu a fost… Nu a avut nimic de-a face cu Tony Hawker?

— De ce ar fi avut? Întrebă Poirot.

Sheila se înroşi şi traversă camera îndreptându-se spre ceilalţi.

Cu vehemenţă, dar pe un ton scăzut, Pam rosti:

— Nu-mi place Tony Hawker. Este… Are ceva sinistru… la fel şi ea… Doamna Larkin, vreau să spun. Uitaţi-vă acum la ei!

Poirot îi urmări privirea.

Capul lui Hawker era apropiat de cel al gazdei sale. Părea să o consoleze. Vocea ei se ridică pentru o clipă:

— Dar nu pot să aştept. O vreau acum! Poirot rosti cu un zâmbet uşor:

— Les femmes – orice ar fi, întotdeauna vor acum, nu-i aşa?

Dar Pam Grant nu răspunse. Avea capul plecat şi se juca nervoasă cu fusta de tweed.

Poirot murmură pe un ton de conversaţie:

— Eşti destul de diferită de sora dumitale, mademoiselle.

Tânăra îşi înălţă capul, neavând chef să discute banalităţi.

— Domnule Poirot, ce anume i-a dat Tony Sheilei? Ce anume o face atât de… Diferită?

Poirot o privi direct şi întrebă:

— Ai luat vreodată cocaină, domnişoară Grant?

Ea clătină din cap.

— Oh, nu! Deci asta e? Cocaină? Dar nu e foarte periculos?

Sheila Grant venise iarăşi lângă ei, cu o băutură în mână.

— Ce e periculos? Întrebă ea.

— Vorbeam despre efectele drogurilor. Despre moartea lentă a minţii şi a spiritului, despre distrugerea a ceea ce este adevărat şi bun într-o fiinţă umană.

Sheilei Grant i se tăie răsuflarea. Băutura îi tremură în mână şi se vărsă pe podea. Poirot continuă:

— Cred că doctorul Stoddard ţi-a explicat foarte clar ce presupune acea adevărată moarte în timpul vieţii. Este atât de uşor de făcut – şi atât de greu de desfăcut. Persoana care profită în mod deliberat de degradarea şi de nefericirea altor oameni este un vampir care se hrăneşte cu carne şi sânge.

Poirot se întoarse să plece. În spatele lui o auzi pe Pam Grant spunând:

— Sheila!

Şi surprinse o şoaptă – o şoaptă abia rostită – a Sheilei Grant. Era atât de uşoară că de-abia o auzi.

— Butelca…

Hercule Poirot se duse să-şi ia rămas-bun de la doamna Larkin şi ieşi pe hol. Pe masa de acolo se găsea o butelcă de vânătoare pusă lângă o cravaşa şi o pălărie. Poirot o ridică. Pe ea se aflau iniţialele A. H.

Poirot murmură pentru sine:

— Butelca lui Tony e goală?

O scutură încet. Nu se auzi sunetul unui lichid. Poirot desfăcu uşor capacul.

Butelca lui Tony Hawker nu era goală. Era plină – cu o pudră albă.

VI

Hercule Poirot stătea pe terasa casei lui Lady Carmichael şi încerca să o convingă pe fată:

— Eşti foarte tânără, mademoiselle. Sunt convins că nu ai ştiut, nu ai ştiut cu adevărat ce făceaţi dumneata şi surorile dumitale. Vă hrăneaţi, asemenea iepelor lui Diomede, cu carne de om.

Sheila se cutremură şi suspină. Apoi spuse:

— Sună oribil, dacă o spuneţi aşa. Şi totuşi, este adevărat! Nu mi-am dat seama nici o clipă, până în acea seară din Londra, când doctorul Stoddard a stat de vorbă cu mine. Era atât de serios, atât de sincer! Mi-am dat seama atunci ce lucru îngrozitor făceam… Înainte de asta credeam că este… ca şi cum beai ceva după slujbă – ceva pentru care oamenii plăteau ca să obţină, dar care nu avea prea mare importanţă.

— Şi acum? Întrebă Poirot.

— O să fac tot ce îmi spuneţi, răspunse Sheila Grant. O să… O să vorbesc cu ceilalţi. Apoi adăugă: Cred că doctorul Stoddard nu o să mai vrea să stea de vorbă cu mine…

— Ba dimpotrivă, replică Poirot. Atât eu, cât şi doctorul Stoddard suntem pregătiţi să te ajutăm cu tot ce ne stă în puteri să o iei de la început. Poţi avea încredere în noi. Însă este ceva ce trebuie făcut. Există o persoană care trebuie distrusă – complet distrusă, şi numai dumneata şi surorile dumitale puteţi s-o faceţi. Numai şi numai mărturia voastră o să-l condamne.

— Vreţi să spuneţi – pe tatăl meu?

— Nu pe tatăl dumitale, mademoiselle. Nu ţi-am spus că Hercule Poirot ştie tot? Fotografia dumitale a fost

recunoscută cu uşurinţă la sediul poliţiei. Eşti Sheila Kelly – o mică hoaţă care a fost trimisă la şcoala de corecţie cu câţiva ani în urmă. Când ai ieşit de acolo, ai fost abordată de un bărbat care îşi spune generalul Grant şi care ţi-a oferit un post – postul de „fiică”. Urma să ai o mulţime de bani, multă distracţie. Tot ce trebuia să faci era să prezinţi „marfa” prietenilor dumitale, pretinzând în permanenţă că altcineva ţi-a dat-o. „Surorile” dumitale erau în aceeaşi situaţie. Făcu o pauză, apoi continuă: Haide, mademoiselle, acest om trebuie expus şi condamnat. Şi după aceea…

— Da?

Poirot tuşi şi rosti cu un zâmbet:

— Te vei dedica serviciului Zeilor.

VII

Michael Stoddard îl privea uimit pe Poirot.

— Generalul Grant? Zise el. Generalul Grant?

— Exact, mon cher. Întreaga mise en scène era ceea ce ai numi „fictivă”. Statuetele Buddha, alama Benares, servitorul indian! Şi guta, la fel! Este învechită ideea asta cu guta. Numai bărbaţii foarte, foarte bătrâni au gută – nu tatăl unor tinere de nouăsprezece ani. Mai mult, eu chiar am vrut să mă conving. Când m-am ridicat, m-am sprijinit de piciorul lui suferind. Însă domnul era atât de tulburat de ceea ce-i spusesem încât nici măcar nu a observat. Oh, da, este un personaj extrem de fals, acel general! Tout de même, este o idee deşteaptă. Generalul anglo-indian în retragere, bine-cunoscutul personaj comic cu temperament coleric, se stabileşte nu între alţi ofiţeri anglo-indieni pensionaţi – a, nu, el merge în cadrul unui milieu mult prea scump pentru un fost militar. Acolo sunt oameni bogaţi, oameni de la Londra – un teren excelent pentru a-şi comercializa marfa. Şi cine ar bănui patru tinere pline de viaţă şi atractive? Dacă se află ceva, ele vor fi considerate victime – asta e sigur!

— La ce te gândeai când te-ai dus să-l vezi pe bătrânul bandit? Voiai să-l pui pe jar?

— Da. Voiam să văd ce se va întâmpla. Nu am avut mult de aşteptat. Fetele şi-au primit ordinele. Anthony Hawker, de fapt una dintre victimele lor, avea să fie ţapul ispăşitor. Sheila urma să-mi spună despre butelca din hol. Însă ea aproape că nu a putut s-o facă – dar cealaltă fată a strigat furioasă la ea – „Sheila!” – şi tânăra a reuşit să îngaime ceva.

Michael Stoddard se ridică şi începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat. Apoi zise:

— Ştii, am de gând să n-o pierd din ochi pe fata asta. Am o teorie destul de solidă despre aceste tendinţe infracţionale juvenile. Dacă analizezi viaţa de familie, aproape întotdeauna găseşti…

Poirot îl întrerupse:

— Mon cher, am cel mai profund respect pentru ştiinţa dumitale. Nu am nici o îndoială că teoriile dumitale vor funcţiona admirabil în privinţa domnişoarei Sheila Kelly.

— Şi a altora.

— Şi a celorlalţi, poate. Este posibil. Singura despre care sunt sigur este micuţa Sheila. O să o îmblânzeşti, nu am nici o îndoială. Adevărul este că îţi mănâncă deja din palmă…

Roşind, Michael Stoddard spuse:

— Ce prostii vorbeşti, domnule Poirot…

Capitolul 9

CINGĂTOAREA HYPPOLITEI

„Dai dintr-una în alta”, îi place lui Hercule Poirot să spună, fără să fie prea original.

Adăugă însă că această afirmaţie nu a fost niciodată mai adevărată ca în cazul Rubensului furat.

Poirot nu fusese niciodată foarte interesat de Rubens. În primul rând, Rubens nu era un pictor pe care el să îl admire, şi apoi, împrejurările furtului fuseseră chiar obişnuite. Acceptă cazul ca să-i facă pe plac lui Alexander Simpson, care îi era prieten, şi dintr-un anumit motiv personal care avea legătură cu clasicii.

După furt, Alexander Simpson trimisese după Poirot şi îi înşirase toate necazurile lui. Rubensul respectiv era o descoperire recentă, o piesă necunoscută până în acel moment, dar nu exista nici o îndoială în privinţa autenticităţii ei. Fusese expusă la Galeriile Simpson şi fusese furată în plină zi, în perioada când şomerii obişnuiau să stea în intersecţii ca să prindă momentul potrivit să intre în hotelul Ritz. Un grup pătrunsese în Galeriile Simpson ca să afişeze un slogan cu „Arta este lux. Hrăniţi-i pe cei înfometaţi”. Poliţia fusese trimisă la faţa locului, toată lumea se adunase curioasă şi de-abia când demonstranţii fuseseră îndepărtaţi de braţul legii se observase că noul Rubens fusese decupat cu atenţie din ramă şi dispăruse.

— Era o pictură mică, explică domnul Simpson. Cineva putea s-o pună sub braţ şi să dispară cu ea, în timp ce toată lumea căsca gura la idioţii aceia de şomeri.

Se descoperise că oamenii în chestiune fuseseră plătiţi pentru rolul lor nevinovat în acest jaf. Ei urmau să demonstreze la Galeriile Simpson. Dar nu ştiuseră nimic despre adevăratul motiv până după furt.

Hercule Poirot consideră că fusese o şmecherie amuzantă, dar nu vedea ce ar fi putut face în legătură cu asta. Poliţia, sublinie el, putea să se ocupe imediat de acest jaf.

Alexander Simpson zise:

— Ascultă-mă, Poirot. Ştiu cine a furat tabloul şi unde o să fie dus.

Conform spuselor proprietarului Galeriilor Simpson, pictura fusese furată de o bandă de escroci internaţionali în numele unui anumit milionar care nu se dădea înapoi de la a cumpăra opere de artă la preţuri surprinzător de mici – şi fără să pună întrebări! Rubensul, afirmă Simpson, avea să fie dus pe ascuns în Franţa, unde va intra în posesia milionarului. Poliţia franceză şi engleză erau în alertă, dar, cu toate acestea, opinia lui Simpson era că aveau să dea greş.

— Şi, odată intrat în posesia ticălosului, o să fie mult mai dificil de recuperat. Oamenii bogaţi trebuie trataţi cu respect. Aici intervii tu. Situaţia o să fie delicată. Tu eşti omul potrivit pentru asta.

În cele din urmă, deşi lipsit total de entuziasm, Hercule Poirot fu convins să accepte misiunea. Fu de acord să plece imediat în Franţa. Poirot nu era prea interesat de cazul acesta, dar, datorită lui, află de cazul şcolăriţei dispărute care îl interesa foarte mult.

Auzise prima dată de el de la inspectorul-şef Japp, care îi făcuse o vizită tocmai în momentul în care Poirot îşi exprima aprobarea pentru modul în care valetul îi făcuse bagajul.

— Ha! Făcu Japp. Mergi în Franţa, nu-i aşa?

— Mon cher, eşti incredibil de bine informat acolo, la Scotland Yard, răspunse Poirot.

Japp chicoti.

— Avem şi noi spionii noştri! Simpson te-a băgat în afacerea Rubens. Se pare că nu prea are încredere în noi! Ei bine, ceea ce vreau eu să faci este total diferit. Întrucât o să te afli oricum la Paris, m-am gândit că ai putea să omori doi iepuri dintr-un foc. Inspectorul Hearn e acolo ca să coopereze cu franţujii – îl ştii pe Hearn? Bun băiat, dar probabil e cam lipsit de imaginaţie. Aş vrea să aflu opinia ta în legătură cu o afacere.

— Despre ce afacere este vorba?

— Copilul dispărut. Va apărea în ziare diseară. Se pare că a fost răpită. Fiica unui reverend din Cranchester. Numele ei este King, Winnie King.

Continuă cu povestea.

Winnie se afla în drum spre Paris, ca să se înscrie la Miss Pope, celebrul pension pentru fete englezoaice şi franţuzoaice. Winnie venise cu trenul de dimineaţă de la Cranchester şi fusese condusă prin Londra de o membră a Elder Sisters Ltd care se ocupă cu astfel de activităţi de escortare a fetelor de la o gară la alta. La staţia Victoria, fusese preluată de domnişoara Burshaw, adjuncta lui Miss

Pope, şi apoi, împreună cu alte optsprezece fete, plecaseră din Victoria cu trenul. Nouăsprezece fete traversaseră apoi Canalul, trecuseră prin vamă la Calais, fuseseră suite în trenul de Paris, mâncaseră la vagonul-restaurant. Dar când, la ieşirea din Paris, domnişoara Burshaw le numărase, se descoperise că mai erau doar optsprezece fete!

— Aha, dădu Poirot din cap. Trenul s-a oprit pe undeva?

— La Amiens, dar în momentul respectiv fetele erau în vagonul-restaurant şi toate confirmă că Winnie era cu ele. Au pierdut-o, ca să zicem aşa, pe drumul de întoarcere spre compartimentele lor. Adică, ea nu a mai intrat în propriul compartiment cu celelalte cinci fete cu care călătorea. Tinerele nu au bănuit nimic, ci şi-au imaginat că se afla într-unul din celelalte compartimente rezervate pentru ele.

Poirot dădu aprobator din cap.

— Deci când a fost văzută ultima dată?

— La circa zece minute după ce trenul a plecat din Amiens. Japp tuşi ruşinat. A fost văzută ultima dată… hm… Intrând la toaletă.

Poirot murmură:

— Foarte normal. Apoi continuă: Mai este şi altceva?

— Da, un lucru. Chipul lui Japp era sumbru. Pălăria ei a fost găsită lângă linia de tren, într-un loc la aproximativ 22 de kilometri de Amiens.

— Dar nu şi trupul?

— Nu şi trupul.

— Dumneata ce părere ai? Întrebă Poirot.

— E greu de ştiut ce să cred! Şi nu e nici urmă de corpul ei – nu se poate să fi căzut din tren!

— Trenul nu a oprit deloc după ce a plecat din Amiens?

— Nu. A încetinit o dată – la un semnal – dar nu a oprit, şi mă îndoiesc că a încetinit suficient ca o persoană să fi sărit fără să se rănească. Te gândeşti că puştoaica a intrat în panică şi a încercat să scape? Era primul trimestru acolo şi este posibil să i se fi făcut dor de casă, asta-i drept, dar cu toate astea avea cincisprezece ani şi jumătate – o vârstă la

care avea destulă minte şi, în plus, fusese binedispusă pe timpul călătoriei, discutase cu fetele etc.

— Trenul a fost cercetat? Întrebă Poirot.

— O, da, au făcut asta chiar înainte de a sosi în gara de Nord. Fata nu era în tren, asta e sigur. Japp adăugă exasperat: Pur şi simplu a dispărut în neant! Nu are sens, domnule Poirot. Este o nebunie!

— Ce gen de fată este?

— Normală, genul obişnuit din câte îmi dau eu seama.

— Vreau să spun, cum arată?

— Am aici o poză de-a ei. Nu e tocmai o frumuseţe în floare.

Îi întinse poza lui Poirot care o studie în tăcere.

Era o fată slăbănoagă, cu părul lins prins în două cozi. Nu avea o atitudine studiată, subiectul fusese în mod clar surprins pe neaşteptate. Mânca un măr, buzele îi erau depărtate, arătând nişte dinţi uşor ieşiţi în afară, prinşi cu un aparat dentar. Purta ochelari.

— Un copil cu o înfăţişare obişnuită – dar chiar că sunt banali la vârsta asta! Ieri am fost la dentist. Am văzut în revista Sketch o poză cu Marcia Gaunt, frumuseţea acestui sezon. Şi îmi amintesc cum arăta la 15 ani, când mă aflam la Castle ca să mă ocup de afacerea cu spargerea care avusese loc acolo. Plină de pete pe faţă, stângace, cu dinţii ieşiţi în afară, cu părul lung şi fără formă. Şi peste noapte se transformă în adevărate frumuseţi – nu ştiu cum fac asta! E ca un miracol.

Poirot zâmbi.

— Femeile sunt un sex miraculos, zise el. Ce e cu familia copilei? A avut ceva util de spus?

Japp clătină din cap.

— Nimic care să ne fie de folos. Mama e invalidă. Bietul reverend King este absolut distrus. Jură că fata era teribil de nerăbdătoare să meargă la Paris – abia aştepta. Dorea să studieze pictura şi muzica – genul ăsta de lucruri. Fetele lui Miss Pope fac artă cu A. După cum ştii probabil, Miss Pope

este o instituţie foarte renumită. O mulţime de fete din lumea bună merg acolo. Directoarea e foarte strictă – un balaur, de-a dreptul – şi foarte scumpă, şi extrem de pretenţioasă în privinţa fetelor pe care le acceptă.

Poirot oftă.

— Ştiu genul. Şi domnişoara Burshaw care a preluat fetele din Anglia?

— Nu-i merge mintea tocmai brici. E îngrozită că Miss Pope o să spună că e vina ei.

Poirot rosti gânditor:

— Nu există nici un tânăr implicat în acest caz? Japp făcu un semn spre poză.

— Ţi se pare că ar fi genul?

— Nu, într-adevăr. Dar, indiferent de înfăţişarea ei, poate avea un suflet romantic. La cincisprezece ani nu este prea mică pentru asta.

— Ei bine, replică Japp, dacă un suflet romantic a făcut-o să dispară din tren, o să mă apuc de citit cărţi de femei. Se uită plin de speranţă la Poirot. Nu îţi vine nimic prin minte?

Poirot clătină încet din cap, apoi spuse:

— Din întâmplare nu aţi găsit, lângă şină, şi pantofii ei?

— Pantofii? Nu. De ce pantofii? Poirot murmură:

— Era doar o idee…

II

Hercule Poirot se pregătea să coboare la taxi când sună telefonul. Ridică receptorul.

— Da?

Se auzi vocea lui Japp:

— Mă bucur că te-am prins. Totul s-a terminat, bătrâne. Când am ajuns la sediu, am găsit un mesaj. Fata a apărut – la marginea unui drum, la 25 de kilometri de Amiens. E ameţită şi nu au putut scoate nici o relatare coerentă din partea ei, iar doctorul spune că a fost drogată. În orice caz, este bine. Nu e nimic în neregulă cu ea. Poirot întrebă calm:

— Deci, nu mai aveţi nevoie de serviciile mele?

— Mi-e teamă că nu! De fapt, îmi parrre rrrău că te-am derrranjat.

Japp râse de modul cum imitase r-ul franţuzesc şi închise. Hercule Poirot nu râse la rândul lui. Puse receptorul în furcă, având o expresie îngrijorată pe chip.

III

Inspectorul Hearn îl privi curios pe Poirot.

— Nu m-am gândit că o să fiţi atât de interesat, domnule, zise el.

— V-a spus inspectorul-şef Japp că o să mă consult cu dumneavoastră în această chestiune? Întrebă Poirot.

Hearn dădu aprobator din cap.

— Mi-a spus că o să veniţi aici cu treburi şi că o să ne daţi o mână de ajutor cu acest puzzle. Dar nu m-am aşteptat să veniţi, acum că totul s-a lămurit. Am crezut că o să fiţi ocupat cu propriul caz.

Hercule Poirot răspunse:

— Cazul meu poate să aştepte. Afacerea asta este cea care mă interesează. Dumneavoastră aţi numit-o „puzzle” şi spuneţi că s-a lămurit. Se pare însă că puzzle-ul încă nu e dezlegat.

— Ei bine, domnule, avem copilul înapoi. Şi nu e rănită – asta-i cel mai important.

— Dar nu lămureşte problema cum a ajuns înapoi, nu-i aşa? Ea ce spune? A consultat-o un doctor, nu-i aşa? El ce a spus?

— A zis că a fost drogată. E încă ameţită din pricina asta. Se pare că nu-şi poate aminti prea multe după ce a pornit din Cranchester. Toate evenimentele ulterioare par să i se fi şters din minte. Doctorul crede că este posibil să fi suferit o uşoară comoţie. Are o umflătură la ceafă. El spune că asta ar explica ştergerea completă a memoriei.

— Ceea ce este foarte convenabil pentru… Cineva! Afirmă Poirot.

Inspectorul Hearn zise cu o voce neîncrezătoare:

— Doar nu credeţi că se preface, nu?

— Dumneavoastră credeţi?

— Nu, sunt sigur că nu. Este un copil bun – un pic cam necoaptă pentru vârsta ei.

— Nu, nu se preface. Poirot clătină din cap. Dar aş vrea să ştiu cum a coborât din tren. Vreau să ştiu cine este responsabil – şi de ce?

— Cât despre motiv, aş spune că este vorba despre o tentativă de răpire, domnule. Au vrut să ceară o răscumpărare.

— Dar nu au făcut-o!

— Şi-au pierdut curajul când au văzut agitaţia declanşată – şi au lăsat-o rapid pe marginea drumului.

Poirot întrebă sceptic:

— Şi ce răscumpărare puteau să obţină de la un reverend la catedrala Cranchester? Slujbaşii Bisericii Anglicane nu sunt milionari.

Inspectorul Hearn răspunse vesel:

— După părerea mea, pur şi simplu au dat greş, domnule.

— Ah, după părerea dumneavoastră. Hearn replică, înroşindu-se uşor:

— Dar care e părerea dumneavoastră, domnule?

— Vreau să ştiu cum a fost făcută să dispară din tren. Chipul poliţistului se posomorî.

— Acesta este un adevărat mister. Într-o clipă era acolo, în vagonul-restaurant, flecărind cu celelalte fete. Cinci minute mai târziu, dispăruse, ca prin magie.

— Exact, ca prin magie! Cine mai era în vagonul unde Miss Pope rezervase compartimentele?

Inspectorul Hearn dădu din cap.

— Este o întrebare bună, domnule. Este important. Este cu atât mai important cu cât era ultimul vagon al trenului şi, imediat ce toţi călătorii s-au întors de la vagonul-restaurant, uşile dintre vagoane au fost încuiate – de fapt, pentru a-i împiedica pe oameni să se îngrămădească în restaurant şi să ceară ceai înainte să aibă timp chelnerii să debaraseze după masa de prânz şi să facă ordine. Winnie King s-a

întors în vagon cu ceilalţi – şcoala rezervase acolo trei compartimente.

— Şi în celelalte compartimente ale vagonului? Hearn îşi scoase carneţelul.

— Domnişoara Jordan şi domnişoara Butters, două fete bătrâne care mergeau în Elveţia. Nu e nimic în neregulă cu ele, sunt foarte respectabile, bine-cunoscute în Hampshire, locul de unde vin. Doi comercianţi din Franţa, unul din Lyons, unul din Paris. Amândoi bărbaţi de vârsta a doua, onorabili. Un tânăr, James Elliot, şi soţia lui – o tipă care chiar că-ţi sărea în ochi. El are o reputaţie îndoielnică, e suspectat de poliţie că ar fi implicat în nişte tranzacţii dubioase – dar niciodată nu s-a băgat în răpiri. Oricum, compartimentul lui a fost percheziţionat şi nu s-a găsit nimic în bagajul lui de mână care să arate că era implicat în asta. Nici nu văd cum ar fi putut. Mai era o americancă, doamna van Suyder, care călătorea la Paris. Nu se ştie nimic despre ea. Pare în regulă. Ăştia-s toţi.

Hercule Poirot zise:

— Şi este sigur că trenul nu a oprit după ce a plecat din Amiens?

— Absolut. A încetinit doar o dată, dar nu suficient de mult ca să poată cineva sări – nu fără să se rănească destul de grav şi să rişte să moară.

Hercule Poirot murmură:

— Asta este ceea ce face cazul deosebit de interesant. Şcolăriţa dispare în neant chiar lângă Amiens şi reapare din neant chiar lângă Amiens. Unde a fost între timp?

Inspectorul Hearn clătină din cap.

— Pare o nebunie prezentat în felul ăsta. Oh! Apropo, mi-au spus că aţi întrebat ceva în legătură cu pantofii – pantofii fetei. Avea pantofii în picioare când a fost găsită, dar exista o pereche şi pe linie, găsită de un lucrător la calea ferată. I-a luat acasă, fiindcă păreau a fi în stare bună. Pantofi negri, zdraveni, de plimbare.

— Ah, făcu Poirot, părând mulţumit. Inspectorul Hearn afirmă curios:

— Nu pricep semnificaţia pantofilor, domnule. Înseamnă ceva?

— Confirmă o teorie, zise Hercule Poirot. O teorie despre felul cum a fost făcută scamatoria.

IV

Pensionul lui Miss Pope, la fel ca multe alte instituţii de acelaşi fel, era situat în Neuilly. Pe când privea faţada respectabilă, Hercule Poirot fu dintr-odată înconjurat de un grup de fete care ieşiră pe porţi.

Poirot numără douăzeci şi cinci, toate îmbrăcate la fel în jachete şi fuste bleumarin, pe cap cu pălărioare incomode de velur, legate cu panglică mov cu auriu, culori alese de Miss Pope. Aveau vârste care variau de la 14 la 18 ani, şi erau grase şi slabe, blonde şi brunete, stângace şi graţioase. În cele din urmă, împreună cu una dintre fetele mai mici, apăru o femeie cu păr cenuşiu şi cu o înfăţişare agitată, pe care Poirot o consideră a fi domnişoara Burnshaw.

Poirot rămase cu privirea după ele câteva clipe, apoi sună la sonerie şi ceru să o vadă pe Miss Pope.

Miss Lavinia Pope era o persoană foarte diferită de mâna sa dreaptă, domnişoara Burshaw. Miss Pope avea personalitate. Miss Pope inspira veneraţie. Chiar şi atunci când stătea cu graţia ei intransigentă în faţa părinţilor, îşi menţinea aceeaşi superioritate evidentă faţă de restul lumii, caracteristică atât de valoroasă pentru o directoare de şcoală.

Părul ei cenuşiu avea o coafură distinsă, costumul – o croială severă, dar elegantă. Era competentă şi omniscientă.

Camera în care fu primit Poirot era încăperea unei femei de cultură. Avea o mobilă elegantă, flori, câteva fotografii cu autograf, unele înrămate, cu chipurile acelor eleve ale lui Miss Pope care ajunseseră cineva – multe dintre ele

îmbrăcate în ţinuta de gală de final de şcoală. Pe pereţi atârnau reproduceri ale unor tablouri celebre şi câteva pasteluri de bună calitate. Totul era curat şi sclipea. Nici un fir de praf nu ar fi avut îndrăzneala să se depună în acest altar.

Miss Pope îl primi pe Poirot cu competenţa celor a căror judecată rareori dă greş.

— Domnul Hercule Poirot? Vă cunosc după nume, desigur. Bănuiesc că aţi venit pentru această afacere foarte nefericită cu Winnie King. Un incident foarte neplăcut.

Miss Pope nu părea afectată. Se ocupa de orice dezastru aşa cum trebuia, cu competenţă, reducându-l astfel la un incident nesemnificativ.

— Aşa ceva nu s-a mai întâmplat până acum, zise Miss Pope.

„Şi nici nu o să se mai întâmple”, părea să spună atitudinea ei.

Hercule Poirot întrebă:

— Era primul trimestru al fetei aici, nu-i aşa?

— Da.

— Aţi avut o întâlnire preliminară cu Winnie – şi cu părinţii ei?

— Nu de curând. Acum doi ani stăteam lângă Cranchester – la casa episcopului, de fapt…

Atitudinea lui Miss Pope părea să spună: „Reţineţi asta, vă rog. Sunt genul de persoană care stă la episcopii”

— În timp ce eram acolo, am făcut cunoştinţă cu reverendul şi cu doamna King. Din păcate, doamna King este invalidă. Atunci am cunoscut-o pe Winnie. O fată foarte bine-crescută, cu înclinaţii evidente pentru artă. I-am spus doamnei King că o să o accept bucuroasă pe Winnie peste un an sau doi, atunci când îşi încheia studiile generale. Noi suntem specializaţi aici în Artă şi Muzică. Fetele sunt duse la operă, la Comédie Française, participă la conferinţe la Luvru. Cei mai buni maeştri vin aici ca să le predea muzică, pictură, canto. Scopul nostru este o cultură mai extinsă.

Brusc Miss Pope îşi aminti că Poirot nu era părinte şi adăugă abrupt:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Poirot?

— Aş vrea să ştiu care este poziţia dumneavoastră actuală cu privire la Winnie?

— Reverendul King a venit la Amiens şi o să o ia cu el pe Winnie. Este cel mai înţelept lucru care poate fi făcut după şocul suferit de copilă. Apoi continuă: Aici nu acceptăm fete suferinde. Nu avem facilităţi spéciale de îngrijire a invalizilor. I-am spus reverendului că, după părerea mea, ar fi bine să o ia pe fată acasă.

Poirot o întrebă direct:

— Ce credeţi că s-a întâmplat în realitate, Miss Pope?

— N-am nici cea mai mică idee, domnule Poirot. Întreaga întâmplare, aşa cum mi-a fost relatată, pare incredibilă. Nu pot să accept că angajata mea care era responsabilă pentru fete poate fi acuzată de ceva – poate doar că ar fi putut să descopere mai devreme lipsa fetei.

— Aţi primit, poate, o vizită de la un reprezentant al poliţiei? Întrebă Poirot.

Un fior uşor străbătu silueta aristocratică a lui Miss Pope care răspunse glacial:

— Un monsieur Lefarge de la Préfecture a trecut să mă vadă, să afle dacă nu aş putea aduce puţină lumină asupra situaţiei. Evident, nu am putut să fac asta. Apoi a cerut să inspecteze cufărul lui Winnie care sosise, desigur, aici împreună cu cele ale celorlalte fete. I-am spus că deja fusese solicitat de un alt reprezentant al poliţiei. Probabil că atribuţiile departamentelor lor se suprapun. La scurt timp după aceea, am primit un telefon în care se susţinea că nu le-am predat lor bunurile lui Winnie. Am fost extrem de categorică în această privinţă cu ei. Nu trebuie să acceptăm să fim intimidaţi de oficialităţi.

Poirot inspiră adânc.

— Aveţi un spirit curajos, pentru care vă admir, mademoiselle. Presupun că, la sosire, cufărul lui Winnie a

fost desfăcut.

Miss Pope păru puţin descumpănită.

— Asta e regula, zise ea. Noi respectăm cu stricteţe regulile. Cuferele fetelor sunt desfăcute la sosire şi lucrurile lor sunt aranjate aşa cum mă aştept ca şi ele să o facă. Lucrurile lui Winnie au fost despachetate alături de cele ale celorlalte fete. Evident, pe urmă au fost puse la loc, astfel încât cufărul ei să fie predat exact aşa cum a sosit.

Poirot întrebă:

— Exact? Se duse spre perete. În mod sigur aceasta este un tablou cu faimosul pod Cranchester, iar catedrala se vede în depărtare.

— Aveţi dreptate, domnule Poirot. Winnie l-a pictat în mod evident ca să-mi facă o surpriză. Era în bagajul ei, învelit într-o hârtie pe care scria: „Pentru Miss Pope de la Winnie”. Foarte frumos din partea copilei.

— Ah! Exclamă Poirot. Şi ce părere aveţi despre el – ca pictură vreau să spun?

El însuşi văzuse multe reprezentări ale podului Cranchester. Era un subiect care era ilustrat la Academie în fiecare an – uneori sub forma unui tablou în ulei, alteori în secţiunea de pasteluri, îl văzuse pictat bine, mediocru, anost. Dar niciodată nu-l văzuse atât de necizelat ca în actualul exemplu.

Miss Pope zâmbi cu indulgenţă şi spuse:

— Fetele nu trebuie descurajate, domnule Poirot. Winnie va fi stimulată ca să realizeze lucrări mai bune, desigur.

Poirot rosti gânditor:

— Nu ar fi fost mai firesc pentru ea să facă un pastel?

— Ba da. Nu ştiam că încerca să picteze în ulei.

— Ah, făcu Hercule Poirot. Îmi daţi voie, mademoiselle? Scoase tabloul şi îl duse la fereastră. Îl examina, apoi, ridicând privirea, spuse:

— O să vă cer, mademoiselle, să-mi daţi acest tablou.

— Acum serios, domnule Poirot…

— Nu puteţi susţine că sunteţi foarte ataşată de el. Pictura e îngrozitoare.

— A, nu are nici un merit artistic, sunt de acord. Dar este lucrarea unui elev şi…

— Vă asigur, mademoiselle, că este cel mai nepotrivit tablou care să fie agăţat pe peretele dumneavoastră.

— Nu înţeleg de ce spuneţi asta, domnule Poirot.

— O să vă dovedesc într-o clipă.

Scoase din buzunar o sticlă, un burete şi nişte cârpe, apoi spuse:

— Mai întâi o să vă spun o povestioară, mademoiselle. Se aseamănă cu povestea Răţuştei celei Urâte care s-a transformat în lebădă.

Lucra rapid în timp ce vorbea. Mirosul de terebentină umplu încăperea.

— Probabil că nu mergeţi prea des la teatrele de revistă.

— Nu, într-adevăr, mi se par atât de triviale…

— Triviale, aşa e, dar uneori sunt instructive. Am văzut o artistă de la un teatru de revistă care îşi schimba personalitatea într-un mod miraculos. Într-un scheci era o stea de cabaret, splendidă şi strălucitoare, iar după zece minute, era un copil anemic şi subnutrit cu glas răguşit, într-o ţinută sărăcăcioasă – iar după alte zece minute era o ghicitoare zdrenţăroasă care ghicea lângă o căruţă.

— Este foarte posibil, fără îndoială, dar nu văd…

— Eu vă arăt acum cum a fost făcut trucul magic în tren. Winnie, şcolăriţa, cu cozile ei cuminţi, cu ochelari, cu aparatul dentar, se duce la toaletă. Iese un sfert de oră mai târziu cu înfăţişarea – ca să folosesc cuvintele inspectorului Hearn – unei „tipe care chiar îţi sărea în ochi”. Ciorapi de mătase naturală, pantofi cu toc cui, o haină de nurcă pentru a acoperi uniforma de şcolăriţă, cu o pălărioară îndrăzneaţă de catifea aşezată pe bucle şi cu un chip… Ah, ce chip. Ruj, pudră, fard, rimei! Care este chipul adevărat al acelei artiste care îşi schimbă înfăţişarea atât de repede? Probabil numai Dumnezeu ştie! Dar dumneavoastră, mademoiselle,

aţi văzut de multe ori cum o şcolăriţă stângace se transformă aproape miraculos într-o débutante elegantă.

Lui Miss Pope i se tăie răsuflarea.

— Vreţi să spuneţi că Winnie King s-a deghizat ca…

— Nu Winnie King – nu. Winnie a fost răpită în drumul prin Londra. Artista noastră i-a luat locul. Domnişoara Burshaw nu a văzut-o niciodată pe Winnie King – cum putea ea să ştie că şcolăriţa cu cozi şi aparat dentar nu era Winnie King? Până aici, toate bune, însă impostoarea nu putea să sosească aici, întrucât dumneavoastră o cunoşteaţi pe adevărata Winnie. Aşa că, rapid, Winnie dispare la toaletă şi iese ca soţia unui bărbat numit Jim Elliot, pe al cărui paşaport figurează o soţie! Cozile simple, ochelarii, ciorapii de bumbac, aparatul dentar – toate astea pot fi ascunse într-un spaţiu mic. Dar de pantofii grei şi de pălărie – acea pălărie britanică rigidă – trebuia să scape altfel – aşa că au fost aruncate pe fereastră. Mai târziu, adevărata Winnie este traversată Canalul – nimeni nu caută o fată bolnavă, pe jumătate drogată, adusă din Anglia în Franţa – şi este lăsată dintr-o maşină pe marginea drumului principal. Dacă a fost dopată tot timpul cu scopolamină, îşi va aminti foarte puţin din tot ce s-a întâmplat.

Miss Pope îl privea ţintă pe Poirot. Apoi întrebă:

— Dar de ce? Care ar fi motivul pentru această mascaradă fără sens?

Poirot răspunse cu gravitate:

— Pentru bagajul lui Winnie! Aceşti oameni doreau să treacă fraudulos ceva din Anglia în Franţa – ceva ce orice vameş avea misiunea să caute – de fapt, bunuri furate. Dar ce loc este mai sigur decât cufărul unei şcolăriţe? Dumneavoastră, Miss Pope, sunteţi bine-cunoscută, iar instituţia dumneavoastră este la fel de faimoasă. La Gare du Nord cuferele domnişoarelor de la pension sunt trecute en bloc. Este vorba de bine-cunoscuta şcoală englezească a lui Miss Pope! Şi apoi, după răpire, ce este mai firesc decât să se trimită după bagajul copilului – aparent de către

Préfecture? Hercule Poirot zâmbi. Dar, din fericire, există regula şcolii de desfacere a cuferelor la sosire – şi iată un cadou de la Winnie pentru dumneavoastră. Însă nu este acelaşi cadou pe care Winnie l-a împachetat la Cranchester. Se apropie de ea.

— Mi-aţi dat acest tablou. Observaţi-l acum, trebuie să recunoaşteţi că nu este potrivit pentru şcoala dumneavoastră selectă!

Îi întinse pânza.

Ca prin minune, Podul Cranchester dispăruse. În locul lui era o scenă clasică, în culori stinse. Poirot zise încet:

— Cingătoarea Hyppolitei. Hyppolita îi dă cingătoarea lui Hercule – pictată de Rubens. O capodoperă importantă – mais tout de même, nu foarte potrivită pentru salonul dumneavoastră.

Miss Pope roşi uşor.

Hyppolita îşi ţinea mâna pe cingătoare – şi nu purta nimic altceva… Hercule avea o blană de leu aruncată neglijent pe un umăr. Carnea pictată de Rubens era plină, voluptoasă…

Miss Pope spuse, recăpătându-şi stăpânirea de sine:

— O frumoasă lucrare de artă… Cu toate acestea – aşa cum aţi spus – trebuie să ţinem cont de susceptibilităţile părinţilor. Unii au tendinţa să fie cam obtuzi… Dacă înţelegeţi ce vreau să spun…

V

Când Poirot părăsea casa, se petrecu atacul. Fu înconjurat, încolţit, copleşit de un grup de fete, grase, slabe, blonde şi brunete.

— Mon Dieu! Murmură el. Iată un adevărat atac al amazoanelor!

O fată înaltă, blondă strigă:

— S-a dus zvonul…

Grupul se apropie şi mai tare. Hercule Poirot era înconjurat. Dispăru într-o mare de feminitate tânără şi energică.

Douăzeci şi cinci de glasuri se ridicară, pe diferite tonalităţi, dar rostind aceeaşi frază memorabilă:

— Domnule Poirot, vreţi să-mi daţi un autograf?

Capitolul 10

TURMA LUI GERYONEUS

— Îmi cer scuze pentru că vă deranjez astfel, domnule Poirot.

Domnişoara Carnaby îşi prinse agitată geanta pe care o ţinea în mâini şi se aplecă în faţă, uitându-se neliniştită la Poirot. Ca de obicei, părea că-şi pierduse suflarea.

Hercule Poirot ridică din sprâncene.

Femeia continuă nerăbdătoare:

— Vă amintiţi de mine, nu-i aşa?

Ochii lui Hercule Poirot sclipiră când răspunse:

— Îmi amintesc că eşti una dintre cele mai de succes infractoare pe care le-am întâlnit vreodată.

— Oh, Doamne Sfinte, domnule Poirot, chiar trebuie să spuneţi asemenea lucruri? Aţi fost atât de amabil cu mine! Eu şi Emily vorbim adesea despre dumneavoastră, şi dacă vedem în ziar vreo ştire despre dumneavoastră decupăm articolul şi îl lipim în album. Cât despre Augustus, l-am învăţat o nouă şmecherie. Spunem: „Mori pentru Sherlock Holmes, mori pentru domnul Fortune, mori pentru Sir Henry Merrivale şi apoi mori pentru domnul Hercule Poirot”, iar el se întinde la pământ şi rămâne nemişcat ca un lemn – stă absolut nemişcat până când îi spunem noi!

— Sunt recunoscător, zise Poirot. Şi ce mai face ce cher Auguste?

Doamna Carnaby îşi împreună degetele şi începu cu elocinţă să-l laude pe micul pechinez.

— Oh, domnule Poirot, este mai deştept ca niciodată. Ştie tot. Deunăzi, când admiram un bebeluş aflat într-un cărucior, brusc am simţit o smucitură şi îl văd pe Auguste cum se străduia din răsputeri să rupă lesa cu dinţii. Nu-i aşa că-i deştept?

Ochii lui Poirot sclipiră.

— Mi se pare că Augustus are aceleaşi înclinaţii criminale despre care tocmai vorbeam!

Domnişoara Carnaby nu râse. În schimb, chipul ei grăsuţ şi blând deveni îngrijorat şi trist. Spuse cu răsuflarea tăiată:

— Oh, domnule Poirot, sunt atât de îngrijorată! Poirot o întrebă cu amabilitate:

— Ce s-a întâmplat?

— Ştiţi, domnule Poirot, mi-e teamă – mi-e teamă cu adevărat – că sunt un infractor înrăit, dacă pot folosi un asemenea cuvânt. Îmi vin tot felul de idei.

— Ce fel de idei?

— Cele mai extraordinare idei! De exemplu, ieri, mi-a venit în minte o schemă extrem de practică de a jefui un oficiu poştal. Nu mă gândeam la aşa ceva – pur şi simplu mi-a venit în minte! Şi un alt mod foarte ingenios de a eluda legile vamale… Sunt convinsă – foarte convinsă – că ar funcţiona.

— Probabil aşa este, replică Poirot sec. Ăsta e pericolul cu ideile dumitale.

— Mă îngrijorează foarte mult, domnule Poirot. Dacă eşti crescut după nişte principii stricte, aşa cum am fost eu, este extrem de neliniştitor că asemenea idei nelegiuite – atât de ticăloase – îmi trec prin cap. Problema e, în parte, cred eu, că acum am prea mult timp liber. Am plecat de la Lady Hoggin şi sunt angajată la o doamnă în vârstă ca să-i citesc şi să-i scriu scrisorile. Termin foarte repede şi în momentul în care încep să-i citesc ea adoarme, aşa că stau acolo, fără să am cu ce să-mi umplu timpul – şi cu toţii ştim ce face diavolul cu trândăveala.

— Ţţ, ţţ, făcu Poirot.

— De curând am citit o carte – o carte foarte modernă, tradusă din germană – care aruncă o lumină foarte interesantă asupra tendinţelor infracţionale. Omul trebuie, înţelegeţi, să-şi sublimeze impulsurile! Pentru asta, de fapt, am venit la dumneavoastră.

— Da? Zise Poirot.

— Vedeţi, domnule Poirot. Nu cred că este vorba de ticăloşie, cât despre foamea de emoţii tari! Viaţa mea a fost, din nefericire, foarte banală. Uneori simt că doar la acţiunea aceea cu câinii pechinezi am trăit cu adevărat. Foarte reprobabil, desigur, dar, aşa cum spunea în cartea mea, omul nu trebuie să întoarcă spatele adevărului. Am venit la dumneavoastră, domnule Poirot, fiindcă speram că s-ar putea să… Să sublimez acea foame de senzaţii tari folosind-o, dacă pot spune aşa, de partea celor buni.

— Aha, făcu Poirot. Deci ai venit aici în calitate de coleg? Domnişoara Carnaby roşi.

— Ştiu că e o îndrăzneală nemaipomenită din partea mea. Dar aţi fost atât de amabil…

Se opri. Ochii ei, de un albastru palid, aveau în ei ceva rugător, ca ai unui câine care speră că o să-l scoţi la plimbare.

— E o idee, zise Hercule Poirot încet.

— Desigur, nu sunt aşa deşteaptă, explică domnişoara Carnaby. Dar capacitatea mea de… De disimulare este destul de mare. Trebuie să fie astfel – altminteri aş fi fost dată afară imediat din postul de doamnă de companie. Şi am descoperit că uneori obţii rezultate mai bune dacă pari mai prost decât eşti.

Hercule Poirot râse şi spuse:

— Gândirea dumitale mă încântă, mademoiselle.

— Oh, Doamne, domnule Poirot, ce om amabil sunteţi! Deci mă încurajaţi să sper? Întâmplător, am primit o mică moştenire – una foarte mică, dar care îmi dă posibilitatea ca eu şi sora mea să ne întreţinem şi să mâncăm – frugal – astfel încât să nu fiu dependentă complet de ceea ce câştig.

— Trebuie să mă gândesc, spuse Poirot, unde pot fi folosite cel mai bine talentele dumitale. Nu ai nici o idee, bănuiesc?

— Ştiţi, probabil că puteţi citi gândurile, domnule Poirot. În ultima vreme am fost îngrijorată în legătură cu o prietenă de-a mea. Voiam să vă cer sfatul. Desigur, este posibil să spuneţi că e doar imaginaţia unei fete bătrâne.

Probabil că omul e înclinat să exagereze şi să vadă un scop acolo unde poate fi doar o simplă coincidenţă.

— Nu cred că exagerezi, domnişoară Carnaby. Spune-mi la ce te-ai gândit.

— Ei bine, am o prietenă, o prietenă foarte dragă, deşi nu am mai văzut-o prea des în ultimii ani. Numele ei este Emmeline Clegg. S-a căsătorit cu un bărbat din nordul Angliei care a murit cu câţiva ani în urmă, lăsându-i o avere frumuşică. După moartea lui, ea s-a simţit nefericită şi singură şi, teamă mi-e că, în unele privinţe, e o femeie cam prostuţă şi poate prea credulă. Religia, domnule Poirot, poate reprezenta un mare ajutor şi un punct de sprijin – dar prin asta mă refer la religia ortodoxă.

— Vrei să spui Biserica Creştin-Ortodoxă? Întrebă Poirot.

Domnişoara Carnaby păru şocată.

— A, nu, nici vorbă. Vreau să spun Biserica Anglicană. Deşi nu sunt de acord cu romano-catolicii, măcar ei sunt recunoscuţi. Iar protestanţii şi congregaţionişştii sunt nişte instituţii bine-cunoscute şi respectabile. Mă refer însă lă aceste secte ciudate care apar precum ciupercile după ploaie. Exercită un fel de atracţie emoţională, dar uneori am mari îndoieli dacă există vreun sentiment cu adevărat religios în spatele lor.

— Crezi că prietena dumitale este victima unei secte de felul ăsta?

— Da. În mod sigur. Turma Păstorului, aşa se numeşte. Au sediul la Devonshire – o localitate încântătoare pe malul mării. Adepţii merg acolo pentru ceea ce este numit „Liman”. Este o perioadă de două săptămâni, cu servicii religioase şi ritualuri. Există trei mari festivaluri anuale, Venirea Păşunii, Păşunea Deplină şi Culegerea Păşunii.

— Aceasta din urmă e chiar prostească, zise Poirot, fiindcă păşunea nu se culege.

— Totul e o prostie, rosti domnişoara Carnaby cu fervoare, întreaga sectă este centrată în jurul capului mişcării,

Marele Păstor, după cum este numit. Un doctor Andersen. Un bărbat foarte arătos, cred, cu o prezenţă impresionantă.

— Ceea ce le atrage pe femei, nu?

— Mi-e teamă că da, oftă domnişoara Carnaby. Tatăl meu era un bărbat foarte frumos. Uneori, era de-a dreptul stânjenitor în parohie. Apăreau rivalităţi în brodarea odăjdiilor şi împărţirea sarcinilor din biserică…

Clătină din cap amintindu-şi toate acestea.

— Membrii Marii Turme sunt în majoritate femei?

— Cred că trei sferturi cel puţin. Iar bărbaţii care sunt, în majoritate sunt nişte ciudaţi! Succesul mişcării depinde de femei şi… De fondurile pe care le dau ele.

— Ah, făcu Poirot. Am ajuns la fondul problemei. Sincer, crezi că e o escrocherie?

— Sincer, domnule Poirot, cred că da. Şi mă mai îngrijorează ceva. Întâmplător, ştiu că biata mea prietenă este atât de atrasă de această religie încât nu de mult a făcut un testament prin care lasă toate bunurile ei mişcării.

Poirot întrebă cu asprime:

— Acest lucru i-a fost… Sugerat?

— Ca să fiu cinstită, nu. A fost în întregime ideea ei. Marele Păstor i-a arătat un stil de viaţă cu totul nou – aşa că tot ce are urmează să revină la moartea ei Marii Cauze. Ceea ce mă îngrijorează cu adevărat este…

— Da, continuaţi…

— Printre adepte sunt câteva femei foarte bogate. În ultimul an nu mai puţin de trei dintre ele au murit.

— Lăsându-şi întreaga avere acestei secte?

— Da.

— Şi rudele lor nu au protestat? Aş fi crezut că au existat nişte litigii.

— Vedeţi, domnule Poirot, de obicei este vorba de femei singure care ţin de această comunitate. Oameni care nu au rude foarte apropiate sau prieteni.

Poirot dădu din cap gânditor. Domnişoara Carnaby continuă grăbită:

— Desigur, nu am nici un drept să sugerez ceva de genul ăsta. Din câte am putut afla, nu a fost nimic dubios în legătură cu aceste decese. Cred că unul a fost din cauza unei gripe care a dat în pneumonie, iar altul a fost atribuit unui ulcer gastric. Nu au existat absolut deloc circumstanţe dubioase, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, iar decesele nu au avut loc la Sanctuarul Dealurilor Verzi, ci în propriile case. Nu am nici o îndoială că totul este în regulă, dar cu toate acestea eu… Ei bine… Nu aş vrea să i se întâmple ceva lui Emmie.

Îşi împreună degetele şi îi aruncă lui Poirot o privire rugătoare.

Poirot rămase tăcut câteva minute. Când vorbi, vocea lui era schimbată – gravă şi profundă.

— Vrei să-mi dai sau să-mi găseşti numele şi adresele acestor membre ale sectei care au murit de curând?

— Desigur, domnule Poirot. Poirot rosti încet:

— Mademoiselle, cred că eşti o femeie foarte curajoasă şi hotărâtă. Ai un adevărat talent histrionic. Eşti dispusă să te angajezi într-o misiune care poate comporta un risc considerabil?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, rosti aventuroasa domnişoară Carnaby.

Poirot o avertiză:

— Dacă există un risc, acesta va fi foarte mare. Înţelegi – ori umblăm după cai verzi, ori este ceva extrem de serios. Ca să aflăm despre ce este vorba, va trebui să devii membră a Marii Turme. Ţi-aş sugera să exagerezi suma pe care ai moştenit-o de curând. Acum eşti o femeie bogată, fără un scop precis în viaţă. Te contrazici cu prietena dumitale Emmeline în legătură cu această religie pe care ea a adoptat-o – încerci să o convingi că este o aiureală. Ea va fi nerăbdătoare să te convertească. Te vei lăsa convinsă să mergi la Sanctuarul Dealurile Verzi. Iar acolo o să cazi victimă puterilor persuasive şi influenţei magnetice a

doctorului Andersen. Pot să las cu încredere partea aceasta în seama dumitale?

Domnişoara Carnaby zâmbi cu modestie şi murmură:

— Cred că mă pot descurca foarte bine!

II

— Ei bine, dragă prietene, ce ai pentru mine? Inspectorul-şef Japp îl privi gânditor pe omuleţul care îi pusese această întrebare şi răspunse plin de tristeţe:

— Nimic din ce aş vrea să am, Poirot. Îi urăsc din tot sufletul pe toţi bandiţii ăştia cu părul lung, care le umplu femeilor capul cu tot felul de aiureli. Dar tipul ăsta e foarte prudent. Nu ai de ce să te legi de el. Totul pare un pic sărit de pe fix, dar inofensiv.

— Ai aflat ceva despre acest doctor Andersen?

— I-am cercetat trecutul. Era un chimist promiţător, dar a fost dat afară de la o universitate din Germania. Se pare că mama lui era evreică. A fost întotdeauna pasionat de studiul miturilor şi al religiilor orientale, şi îşi petrecea tot timpul liber studiind acest subiect; a şi scris diferite articole pe tema asta – unele dintre ele mi se par cam nebuneşti.

— Deci este posibil să fie un adevărat fanatic religios?

— Înclin să cred că pare foarte probabil!

— Ce e cu acele nume şi adrese pe care ţi le-am dat?

— Nu e nimic aici. Domnişoara Everett a murit de colită ulceroasă. Doctorul este foarte sigur că nu e nimic dubios la mijloc. Doamna Lloyd a murit de bronhopneumonie. Lady Western a murit de tuberculoză. Suferea de mulţi ani de asta – chiar şi înainte de a se alătura turmei. Domnişoara Lee a murit de febră tifoidă – se pare că din cauza unei salate pe care a mâncat-o undeva, în nordul Angliei. Trei dintre ele s-au îmbolnăvit şi au murit în propria casă, iar doamna Lloyd a decedat într-un hotel din sudul Franţei. În ceea ce priveşte decesele, nu există nimic care să le lege de Marea Turmă sau de sediul lui Andersen din Devonshire. Trebuie să fie o pură coincidenţă. Totul pare absolut în regulă şi ca la carte.

Hercule Poirot oftă şi zise:

— Şi totuşi, mon cher, am sentimentul că aceasta este cea de-a zecea Muncă a lui Hercule, iar acest doctor Andersen este monstrul Geryoneus pe care am misiunea să-l distrug.

Japp îl privi nelinişti.

— Ascultă, Poirot, nu ai citit cine ştie ce ciudăţenii în ultima vreme, nu?

Poirot îi replică demn:

— Remarcile mele sunt, ca întotdeauna, nimerite, serioase şi la obiect.

— Ai putea începe chiar tu o religie, zise Japp, cu crezul: „Nu e nimeni aşa de deştept ca Hercule Poirot, amin. Repetaţi ad lib!”

III

— Ceea ce mi se pare minunat aici este liniştea, afirmă domnişoara Carnaby, inspirând profund, încântată.

— Ţi-am spus eu, Amy, zise Emmeline Clegg.

Cele două prietene stăteau pe coasta unui deal care dădea spre o mare minunată, de un albastru profund. Iarba era de un verde viu, iar pământul şi stâncile, de un roşu-închis, strălucitor. Mica proprietate cunoscută acum drept Sanctuarul Dealurile Verzi era un promontoriu de vreo şase acri. Numai o fâşie îngustă de pământ îl lega de ţărm, astfel că era aproape ca o insulă.

Doamna Clegg murmură sentimentală:

— Pământul roşu… Pământul care străluceşte şi promite… Unde destinul întreit urmează să fie desăvârşit.

Domnişoara Carnaby oftă profund şi spuse:

— Cred că Stăpânul a spus-o atât de frumos la slujba de aseară.

— Stai să vezi cum o să fie festivalul de diseară, zise prietena ei. Creşterea Deplină a Păşunii!

— Abia aştept! Exclamă domnişoara Carnaby.

— Vei descoperi că este o experienţă spirituală minunată, îi promise prietena ei.

Domnişoara Carnaby sosise la Sanctuarul Dealurile Verzi cu o săptămână în urmă. Atitudinea ei la sosire fusese: „Ce e cu toată aiureala asta? Serios, Emmie, o femeie raţională ca tine… Etc., etc.”

La o discuţie preliminară cu doctorul Andersen, ea îşi expusese în mod voit foarte clar poziţia:

— Nu vreau să credeţi că mă aflu aici apelând la subterfugii, doctore Andersen. Tatăl meu a fost preot al Bisericii Anglicane, iar eu nu m-am abătut niciodată de la credinţa mea. Nu sunt adepta doctrinelor păgâne.

Bărbatul masiv, cu păr auriu, îi zâmbise – un zâmbet foarte dulce şi înţelegător. O privise cu bunăvoinţă pe femeia grăsuţă şi cam bătăioasă care stătea fără graţie pe scaun.

— Dragă domnişoară Carnaby, începuse el. Eşti prietena doamnei Clegg şi deci eşti bine-venită. Şi crede-mă, doctrinele noastre nu sunt păgâne. Aici primim cu inima deschisă orice religie şi le onorăm pe toate în mod egal.

— Atunci nu ar trebui să fie aşa, replicase neclintită fiica răposatului reverend Thomas Carnaby.

Lăsându-se pe speteaza scaunului, Stăpânul murmurase cu vocea lui profundă:

— În casa Tatălui meu sunt multe odăi… Nu uita asta, domnişoară Carnaby.

După ce plecaseră, domnişoara Carnaby murmurase către prietena ei:

— Este într-adevăr, un bărbat foarte frumos.

— Da, replicase Emmeline Clegg. Şi atât de spiritual…

Domnişoara Carnaby fusese de acord. Era adevărat – simţise asta – exista o aură nepământeană, de spiritualitate…

Se străduise să-şi revină. Nu se afla acolo ca să cadă pradă fascinaţiei – spirituală sau de altă natură – a Marelui Păstor, îşi invocă în minte imaginea lui Hercule Poirot. Părea atât de departe şi ciudat de pământean…

„Amy, îşi spusese singură domnişoara Carnaby, revino-ţi. Nu uita pentru ce te afli aici…”

Dar pe măsură ce zilele treceau, descoperi că se lăsa pradă cu uşurinţă vrajei Dealurilor Verzi. Pacea, simplitatea, mâncarea delicioasă, dar naturală, frumuseţea slujbelor cu cânturile despre Dragoste şi Credinţă, cuvintele simple şi mişcătoare ale Stăpânului care apelau la tot ce era mai bun şi mai înălţător în omenire… Aici toate disputele şi urâţenia lumii erau uitate. Aici era numai Pace şi Dragoste…

Iar diseară avea să fie marele Festival al verii, Festivalul Păşunii Depline. Şi în cadrul lui, ea, Amy Carnaby, avea să devină iniţiată – să devină parte din Turmă.

Festivalul avu loc în clădirea albă, strălucitoare, de beton numită de iniţiaţi Ţarcul Sacru. Aici, credincioşii se reuneau numai înainte de apusul soarelui. Purtau pelerine din piele de oaie şi sandale. Braţele le erau goale. În mijlocul Ţarcului, pe o platformă înălţată, stătea doctorul Andersen. Bărbatul masiv, cu părul auriu şi ochi albaştri, cu barba blondă şi profilul frumos nu păruse nicicând mai atrăgător. Era îmbrăcat într-o robă verde şi avea un toiag de aur.

Îl ridică, şi o tăcere mormântală se aşternu peste adunare.

— Unde sunt oile mele? Mulţimea răspunse într-un glas:

— Aici suntem, Păstorule.

— Înălţaţi-vă inimile cu bucurie şi mulţumire. Acesta este Festinul Bucuriei.

— Festinul Bucuriei şi noi ne bucurăm.

— Nu va mai fi tristeţe pentru voi, nici durere. Totul este bucurie!

— Totul este bucurie…

— Câte capete are Păstorul?

— Trei capete, un cap de aur, un cap de argint şi un cap de bronz.

— Câte trupuri are păstorul?

— Trei trupuri, un trup de carne, un trup de stricăciune şi un trup de lumină.

— Cum veţi fi pecetluiţi în Turmă?

— Prin Taina Sângelui.

— Sunteţi pregătiţi pentru împărtăşanie?

— Suntem.

— Legaţi-vă la ochi şi întindeţi braţul stâng. Mulţimea se legă ascultătoare la ochi cu eşarfele verzi date în acest scop. Domnişoara Carnaby, ca toţi ceilalţi, întinse mâna în faţă.

Marele Păstor se deplasa de-a lungul şirului Turmei sale. Se auzeau strigăte uşoare, gemete de durere sau extaz.

În sinea ei, domnişoara Carnaby îşi spuse furioasă: „Nu e decât o mare blasfemie, tot ce se întâmplă! Genul ăsta de isterie religioasă trebuie condamnat. Voi rămâne foarte calmă şi voi observa reacţiile celorlalţi. Nu mă voi lăsa purtată de val – nu o să…”

Marele Păstor se apropiase de ea. Domnişoara Carnaby simţi cum este prinsă de braţ, ţinută, după care urmă o durere ascuţită, ca de la înţepătura unui ac. Vocea Păstorului murmură:

— Taina Sângelui care aduce bucurie… Trecu mai departe.

Imediat se auzi o comandă:

— Dezlegaţi-vă şi bucuraţi-vă de plăcerile spiritului!

Soarele asfinţea. Domnişoara Carnaby privi în jurul ei. La fel ca toţi ceilalţi, ieşi încet din Ţarc. Se simţi brusc exaltată, fericită. Se aşeză pe un dâmb moale, plin de iarbă. Oare de ce crezuse la un moment dat că este o femeie de vârstă mijlocie, sigură şi nedorită? Viaţa era minunată – ea însăşi era minunată! Avea puterea să gândească – să viseze. Nu exista nimic pe care să nu-l poată face!

Un val de euforie o străbătu. Se uită la adepţii din jurul ei – brusc, păreau să fi căpătat o statură impresionantă.

— Asemenea unor copaci umblători… Îşi zise domnişoara Carnaby cu veneraţie.

Îşi ridică braţul. Era un gest plin de semnificaţie – cu el putea comanda Pământului. Cezar, Napoleon, Hitler – nişte bieţi amărâţi neînsemnaţi! Habar nu aveau ce putea face ea, Amy Carnaby! Mâine avea să stabilească Pacea

Mondială, Frăţia Internaţională! Nu vor mai fi războaie, nici sărăcie, nici boli. Ea, Amy Carnaby, va desena o Nouă Lume.

Dar nu avea de ce să se grăbească. Timpul este nemărginit… Minut urma după minut, oră după oră! Membrele domnişoarei Carnaby erau grele, dar mintea ei era minunat de liberă. Putea hoinări după bunul plac prin întregul univers. Adormi – dar şi în timpul somnului îşi continuă visarea… Spaţii infinite… Clădiri măreţe… O lume nouă şi minunată…

Treptat, lumea redeveni la dimensiunile ei normale. Domnişoara Carnaby căscă şi îşi mişcă membrele înţepenite. Ce se întâmplase de aseară? Noaptea trecută visase…

Luna era pe cer. La lumina ei, domnişoara Carnaby de-abia reuşi să distingă cifrele de pe cadran. Spre uimirea ei, limbile ceasului indicau zece fără un sfert. După câte ştia, soarele apusese la opt şi zece. Doar cu o oră şi treizeci şi cinci de minute în urmă? Imposibil. Şi totuşi… „Foarte remarcabil”, îşi spuse domnişoara Carnaby.

IV

— Trebuie să-mi respecţi instrucţiunile cu mare atenţie. Ai înţeles? Întrebă Poirot.

— Oh, da, domnule Poirot. Puteţi să vă bazaţi pe mine.

— Ai vorbit de intenţia dumitale de a face donaţii cultului?

— Da, domnule Poirot. Am vorbit cu Stăpânul… Scuzaţi, cu doctorul Andersen personal. I-am spus foarte emoţionată ce revelaţie minunată a fost totul pentru mine, cum ajunsesem să-mi bat joc de tot, dar apoi am devenit credincioasă. Mi s-a părut chiar… Firesc să spun acele lucruri. Ştiţi, doctorul Andersen are un farmec magnetic considerabil.

— Îmi dau seama, replică Hercule Poirot sec.

— Atitudinea lui este foarte convingătoare. Te face să simţi că nu-i pasă deloc de bani. „Dai cât poţi”, a zis zâmbind în felul acela minunat al lui. „Nu contează dacă nu poţi să dai nimic. Eşti oricum parte a Turmei.” „Oh, doctore Andersen, nu o duc deloc prea rău. Tocmai am moştenit o sumă

considerabilă de la o rudă îndepărtată şi, deşi nu mă pot atinge de bani până când nu sunt îndeplinite formalităţile legale, există un lucru pe care vreau să-l fac imediat.” Apoi i-am explicat că o să fac un testament şi că voiam să las tot ce am Frăţiei. I-am spus că nu am rude apropiate.

— Iar el a acceptat cu graţie moştenirea?

— A reacţionat cu mare detaşare. A spus că o să treacă mulţi ani până la decesul meu, că putea să-şi dea seama că eram făcută pentru o viaţă lungă de bucurie şi împlinire spirituală. A vorbit foarte convingător.

— Aşa se pare. Tonul lui Poirot era sec. Apoi continuă: Ai pomenit de sănătatea dumitale?

— Da, domnule Poirot. I-am spus că am avut nişte probleme la plămâni şi boala a recidivat de câteva ori, dar am urmat un tratament într-un sanatoriu acum câţiva ani care, sper eu, m-a vindecat.

— Excelent!

— Deşi nu prea înţeleg de ce a fost nevoie să-i spun că sufăr de aşa ceva când plămânii mei sunt sănătoşi tun.

— Fii sigură că este necesar. Ai pomenit şi de prietena dumitale?

— Da. I-am spus (strict confidenţial) că draga de Emmeline, în afară de averea pe care a moştenit-o de la soţul ei, urmează să primească în curând o sumă chiar şi mai mare de la o mătuşă care este foarte ataşată de ea.

— Eh bien, asta ar trebui să o ferească deocamdată de necazuri pe doamna Celgg.

— Oh, domnule Poirot, chiar credeţi că este ceva în neregulă?

— Asta o să încerc să descopăr. La Sanctuar ai cunoscut un domn Cole?

— Era acolo un domn Cole când am fost eu ultima oară. Un om foarte ciudat. Poartă pantaloni scurţi verzi şi nu mănâncă altceva decât varză. Este un credincios foarte înfocat.

— Eh bien, totul progresează aşa cum trebuie. Te felicit pentru ceea ce ai făcut – acum totul este pregătit pentru Festivalul Toamnei.

V

— Domnişoară Carnaby, o clipă.

Domnul Cole se agăţă de domnişoara Carnaby, cu ochii strălucitori şi febrili.

— Am avut o viziune – o viziune minunată. Trebuie să vă povestesc despre ea.

Domnişoara Carnaby oftă. Îi era cam teamă de domnul Cole şi de viziunile lui. Erau momente când era convinsă că domnul Cole era nebun.

Iar aceste viziuni ale lui i se păreau uneori foarte stânjenitoare, îi aminteau de anumite pasaje foarte explicite din acea carte nemţească foarte modernă despre subconştient pe care o citise înainte să vină la Devon.

Domnul Cole, cu ochii sclipind şi buzele tremurând, începu să vorbească agitat:

— Am meditat, reflectând la împlinirea Vieţii, la Bucuria Supremă a Unicităţii – şi apoi, ştiţi, ochii mi s-au deschis şi am văzut…

Domnişoara Carnaby se pregăti sufleteşte, sperând că domnul Cole nu văzuse, la fel ca ultima dată, ritualul căsătoriei din Sumerul antic dintre un zeu şi o zeiţă.

— Am văzut, domnul Cole se aplecă înspre ea, respirând sacadat, cu o privire care părea (da, chiar părea!) de-a dreptul a unui nebun, pe profetul Ilie care cobora cu carul său în flăcări.

Domnişoara Carnaby oftă uşurată. Ilie era mult mai bine, nu o deranja deloc.

— Dedesubt, continuă domnul Cole, se aflau altarele lui Baal – sute de altare. O voce mi-a strigat: „Uite, scrie şi fii martor la ce vei vedea…”

Se opri şi domnişoara Carnaby murmură politicoasă:

— Da?

— Pe altare erau pregătite pentru sacrificiu, legate, neajutorate, în aşteptarea cuţitului – virgine. Sute de virgine – tinere, frumoase, dezbrăcate…

Domnul Cole plescăi din buze. Domnişoara Carnaby roşi.

— Apoi au venit corbii, corbii lui Ondin, zburând dinspre nord. S-au întâlnit cu corbii lui Ilie şi împreună au plutit pe cer în cercuri, după care au plonjat şi au scos ochii victimelor – pretutindeni se auzeau vaiete şi scrâşnete din dinţi – iar Vocea a strigat: „Priveşte sacrificiul – pentru că în această zi Iehova şi Odin vor semna frăţia sângelui!” Apoi preoţii au tăbărât asupra victimelor, şi-au ridicat cuţitele şi şi-au mutilat victimele…

Disperată, domnişoara Carnaby se smulse din strânsoarea călăului ei care acum făcea spume la gură cu o patimă plină de sadism.

— Scuzaţi-mă o clipă.

Grăbită, îl acostă pe Lipscomb, bărbatul care ocupa căsuţa aflată la poarta de intrare în Dealurile Verzi şi care se nimeri să treacă providenţial pe acolo.

— Mă întrebam, zise ea, dacă aţi găsit vreo broşa de-a mea. Trebuie s-o fi scăpat undeva, pe la poartă.

Lipscomb, care era imun la amabilitatea generală şi la pacea de la Dealurile Verzi, mormăi că nu văzuse nici o broşa. Nu era treaba lui să caute diverse lucruri. Încercă să scape de domnişoara Carnaby, dar ea îl însoţi, vorbind întruna despre broşa ei, până când puse o distanţă sigură între ea şi patima domnului Cole.

În acel moment, Stăpânul însuşi ieşi din Marele Ţarc şi, încurajată de zâmbetul lui amabil, domnişoara Carnaby îndrăzni să-i spună ceea ce gândeşte.

Credea oare el că domnul Cole era destul de… Destul de…

Stăpânul îi puse o mână pe umăr.

— Trebuie să alungi Frica, zise el. Dragostea Perfectă alungă Frica…

— Dar cred că domnul Cole e de-a dreptul nebun. Viziunile alea ale lui…

— Şi totuşi, zise Stăpânul, el vede Imperfect… Prin Sticla propriei Naturi Carnale. Dar va veni şi ziua când va vedea Spiritualitatea – faţă în faţă.

Domnişoara Carnaby se simţi ruşinată. Desigur, spus astfel… Însă încercă să protesteze:

— Şi totuşi, Lipscomb nu trebuie să fie atât de îngrozitor de nepoliticos.

Din nou, Maestrul îi adresă zâmbetul lui Celest.

— Lipscomb, afirmă el, este un câine de pază credincios. Este un suflet necizelat, primitiv, dar credincios – complet credincios.

Apoi se îndepărtă. Domnişoara Carnaby îl văzu întâlnindu-se cu domnul Cole, oprindu-se, punând o mână pe umărul acestuia. Domnişoara Carnaby spera ca influenţa Stăpânului să modifice gama viziunilor viitoare ale domnului Cole.

În orice caz, mai era doar o săptămână până la Festivalul Toamnei.

VI

În după-amiaza care preceda festivalul, domnişoara Carnaby se întâlni cu Hercule Poirot într-o micuţă ceainărie din adormitul târg Newton Woodbury. Domnişoara Carnaby era emoţionată şi mai agitată ca de obicei. Stătea sorbind din ceai şi sfărâmând o brioşă între degete.

Poirot îi puse câteva întrebări la care ea răspunse monosilabic.

Apoi el zise:

— Câte persoane vor fi la festival?

— Cred că o sută douăzeci. Emmeline e acolo, desigur, şi domnul Cole – care chiar se comportă foarte ciudat în ultima vreme. Are viziuni. Mi-a povestit vreo câteva – foarte, foarte ciudate – şi sper că nu e nebun. Apoi o să fie făcuţi destul de mulţi noi membri – aproape douăzeci.

— Bun. Ştii ce ai de făcut?

Urmă un moment de tăcere înainte ca domnişoara Carnaby să spună cu un glas destul de nefiresc:

— Ştiu ce mi-aţi spus, domnule Poirot…

— Très bien!

Apoi Amy Carnaby rosti clar şi tare:

— Dar nu am de gând s-o fac!

Hercule Poirot o privi ţintă. Domnişoara Carnaby se ridică în picioare. Vocea îi era grăbită şi isterică.

— M-aţi trimis aici să-l spionez pe doctorul Andersen. Îl bănuiaţi de tot felul de lucruri. Dar el este un om extraordinar – un mare învăţător. Eu cred în el cu inima şi cu sufletul! Şi nu am de gând să continui cu spionatul, domnule Poirot! Sunt una dintre Oile Păstorului! Stăpânul are un nou mesaj pentru Omenire şi de acum încolo îi aparţin trup şi suflet. Şi o să-mi plătesc singură ceaiul!

Într-un uşor anticlimax, domnişoara Carnaby puse pe masă trei penny şi ieşi grăbită din ceainărie.

— Nom d'un nom d'un nom, murmură Hercule Poirot.

Chelneriţa fu nevoită să i se adreseze de două ori înainte ca el să-şi dea seama că i se adusese nota de plată. Întâlni privirea curioasă a unui bărbat ursuz de la masa alăturată, roşi, achită nota, se ridică şi ieşi.

Mintea îi lucra cu febrilitate.

VII

Încă o dată, Oile erau adunate în Marele Ţarc. Întrebările şi răspunsurile rituale erau psalmodiate.

— Sunteţi pregătiţi pentru împărtăşanie?

— Suntem.

— Legaţi-vă la ochi şi întindeţi braţul drept.

Marele Păstor, magnific în roba sa verde, se mişca de-a lungul rândurilor care aşteptau. Domnul Cole, aflat lângă domnişoara Carnaby, înghiţi în sec cu un extaz dureros când acul îi pătrunse în carne.

Marele Păstor ajunse lângă domnişoara Carnaby. Mâinile sale îi atinseră braţul…

— Nu vei face asta. Nimic din toate astea…

Cuvinte incredibile – nemaiauzite. O încăierare, un strigăt de furie. Eşarfele verzi fură smulse de la ochi pentru a

dezvălui o privelişte incredibilă – Marele Păstor se zbătea în strânsoarea unui domn Cole îmbrăcat în piele de oaie, ajutat de un alt credincios.

Cu un ton rapid, profesional, fostul domn Cole spunea:

— Şi am un mandat de arestare pe numele tău. Te avertizez că orice spui poate fi folosit ca probă la proces.

La uşa Ţarcului apărură acum şi alte siluete – îmbrăcate în albastru.

Cineva strigă:

— E poliţia! Îl iau pe Stăpân…

Toată lumea era şocată – îngrozită. Pentru ei, Marele Păstor era un martir, aflat în suferinţă, aşa cum toţi mari învăţători suferă, din cauza ignoranţei şi a persecuţiilor lumii exterioare.

Între timp, inspectorul Cole împacheta cu grijă siringa hipodermică pe care Marele Păstor o scăpase din mână.

VIII

— Colega mea curajoasă!

Poirot îi scutură entuziast mâna domnişoarei Carnaby şi o prezentă inspectorului-şef Japp.

— O treabă de primă mână, domnişoară Carnaby! Spuse acesta. Nu am fi reuşit fără dumneavoastră şi acest lucru nu poate fi contestat.

— Oh, Doamne! Domnişoara Carnaby era emoţionată. Este atât de amabil din partea dumneavoastră să spuneţi aşa ceva! Însă mi-e teamă că totul mi-a făcut mare plăcere. Emoţia, ştiţi, şi rolul pe care l-am jucat… Uneori, m-am lăsat chiar dusă de val. Chiar m-am simţit ca una dintre acele femei prostuţe.

— În asta constă succesul dumneavoastră, afirmă Japp. Aţi fost sinceră. Altfel, domnul acesta nu ar fi putut fi păcălit. Este un bandit destul de viclean!

Domnişoara Carnaby se întoarse spre Poirot.

— A fost un moment îngrozitor la ceainărie. Nu ştiam ce să fac. Am acţionat sub impulsul momentului.

— Ai fost magnifică, o asigură Poirot cu căldură. Pentru o clipă am avut impresia că ori eu, ori dumneata ne-am pierdut minţile. Şi chiar te-am crezut pentru un moment.

— A fost un şoc teribil, zise domnişoara Carnaby. Tocmai când vorbeam în secret am văzut în geam că Lipscomb, paznicul Sanctuarului, stătea la masa din spatele meu. Acum nu ştiu dacă a fost o întâmplare sau dacă m-a urmărit într-adevăr. După cum am spus, am fost nevoită să fac tot posibilul sub inspiraţia de moment şi să sper că o să înţelegeţi.

Poirot zâmbi.

— Şi am înţeles. Nu era decât o singură persoană care stătea destul de aproape pentru a auzi tot ce vorbeam şi, de îndată ce am plecat de la ceainărie, am aranjat să fie urmărit când iese. Când s-a întors direct la Sanctuar, am înţeles că mă puteam baza pe dumneata şi că nu o să mă laşi baltă – dar mi-a fost teamă că te aflai într-un pericol tot mai mare.

— A existat… A existat cu adevărat un pericol? Ce era în siringa aceea?

— Îi explici tu sau o fac eu? Întrebă Japp. Poirot rosti grav:

— Mademoiselle, acest doctorul Andersen pusese la punct o schemă de exploatare şi crimă – o crimă ştiinţifică. Şi-a petrecut mare parte din viaţă făcând cercetări bacteriologice. Sub un nume diferit, deţine un laborator de chimie în Sheffield. Acolo fabrică diverse culturi de bacili. La festivaluri, obişnuia să-şi injecteze adepţii cu o doză mică, dar suficientă de cannabis indica – mai bine cunoscut sub numele de haşiş. Acesta provoacă halucinaţii şi un sentiment de plăcere, care îi leagă pe adepţi de el. Acestea erau Bucuriile Spirituale pe care le promitea.

— Remarcabil, făcu domnişoara Carnaby. O senzaţie cu adevărat remarcabilă.

Hercule Poirot dădu aprobator din cap.

— Acestea erau atuurile lui – o personalitate dominatoare, puterea de a crea isterie în masă şi reacţiile provocate de

acest drog. Dar avea în vedere un alt scop. Femeile singure, în recunoştinţa şi ardoarea lor, întocmeau testamente prin care îşi lăsau banii cultului. Una câte una, aceste femei mureau. Mureau în propriile case, aparent din cauze naturale. Fără să intru în amănunte prea tehnice, o să încerc să explic. Este posibil să se fabrice culturi selecţionate de bacterii. Bacillus colicommunis provoacă, de exemplu, colita ulceroasă. Bacilul febrei tifoide poate fi introdus în organism, la fel şi Pneumococcus. Mai este şi ceea ce se numeşte tuberculină, care este inofensivă pentru o persoană sănătoasă, dar care stimulează orice leziune pulmonară. Înţelegeţi viclenia acestui om? Aceste decese vor avea loc în diferite locuri din ţară, diferiţi doctori vor îngriji bolnavele şi nu se va isca nici cea mai mică suspiciune. Bănuiesc, de asemenea, că a cultivat o substanţă care avea puterea să întârzie, dar totodată să intensifice acţiunea bacilului ales.

— Este un adevărat diavol! Exclamă inspectorul-şef Japp.

Poirot continuă:

— La indicaţiile mele, i-ai spus că ai suferit de tuberculoză. Când Cole l-a arestat, Andersen avea asupra lui o siringă cu tuberculină. Întrucât eşti sănătoasă, nu ar fi avut nici un efect – de aceea ţi-am spus să subliniezi că ai avut o afecţiune pulmonară. Eram îngrozit că ar fi putut alege vreun alt virus, dar îţi respectam curajul şi a trebuit să te las să îţi asumi riscul.

— Oh, nu e nici o problemă, zise veselă domnişoara Carnaby. Nu mă deranjează să-mi asum riscuri. Mă tem numai de taurii de pe câmp şi de lucruri de genul ăsta. Dar aveţi destule dovezi pentru a-l condamna pe omul ăsta îngrozitor?

Japp râânji.

— O mulţime de dovezi, spuse el. Am pus mâna pe laboratorul lui, pe culturi şi pe întreaga schemă!

— Este posibil, interveni Poirot, să fi comis un lung şir de crime. Pot să spun că nu a fost dat afară de la universitatea

din Germania din cauză că mama lui era evreică. Aceasta a fost doar o poveste convenabilă pentru sosirea lui aici şi pentru a atrage simpatia. De fapt, cred că are sânge arian pur.

Domnişoara Carnaby oftă.

— Qu 'est ce qu'il y a? Întrebă Poirot.

— Mă gândeam, răspunse domnişoara Carnaby, la visul minunat pe care l-am avut la Primul Festival – din cauza haşişului, bănuiesc. Am aranjat întreaga lume atât de frumos! Fără războaie, fără sărăcie, fără boli, fără urâţenie… Fără crime…

— Trebuie să fi fost un vis tare frumos, rosti Japp invidios. Domnişoara Carnaby tresări şi spuse:

— Trebuie să ajung acasă. Emily a fost tare neliniştită. Şi am auzit că dragului de Augustus îi este foarte dor de mine.

Hercule Poirot zise zâmbind:

— Probabil că i-a fost teamă că, aşa cum face şi el, o să „mori” pentru Hercule Poirot!

Capitolul 11
MERELE HESPERIDELOR

Hercule Poirot privi gânditor chipul bărbatului din spatele biroului masiv de mahon. Observă fruntea înaltă, gura răutăcioasă, linia rapace a maxilarului şi privirea pătrunzătoare, vizionară. Privindu-l, Poirot înţelese de ce Emery Power devenise marea forţă financiară care era.

Apoi ochii se îndreptară spre mâinile lungi şi delicate, cu o formă minunată, aşezate pe birou şi înţelese, de asemenea, de ce Emery Power căpătase renumele de mare colecţionar.

Emery Power vorbea. Avea o voce calmă – o voce joasă, distinctă, care era mai eficientă decât ar fi putut fi orice volum sau tonalitate.

— Ştiu că în prezent nu mai acceptaţi multe cazuri. Dar cred că pe acesta îl veţi accepta.

— Este, prin urmare, o afacere de mare importanţă?

— Este importantă pentru mine, zise Emery Power.

Poirot îşi păstră atitudinea întrebătoare, ţinându-şi capul uşor înclinat într-o parte. Semăna cu un prihor gânditor. Celălalt continuă:

— Este vorba de recuperarea unei lucrări de artă. Ca să fiu ai precis, este o cupă gravată din aur, care datează din timpul Renaşterii. Se spune că este cupa folosită de papa Alexandru IV – Roderigo Borgia. Uneori, îi dădea unui musafir favorit ca să bea din ea. Acel musafir, domnule Poirot, de obicei murea.

— O poveste drăguţă, murmură Poirot.

— Istoria ei a fost mereu asociată cu violenţa. A fost furată de mai multe ori şi s-au înfăptuit crime pentru a se intra în posesia ei. O dâră de sânge a urmat-o de-a lungul secolelor.

— Din cauza valorii sale intrinseci sau din alte motive?

— Valoarea sa intrinsecă este cu siguranţă considerabilă. Lucrătura este extraordinară – se spune că a fost realizată de Benvenuto Cellini. Pe ea este gravat un copac în jurul căruia este înfăşurat un şarpe din nestemate, iar merele din pom sunt din nişte smaralde foarte frumoase.

Poirot murmură cu un interes subit:

— Mere?

— Smaraldele au o tăietură deosebită, la fel şi rubinele din şarpe, dar, desigur, adevărata valoare a cupei este una istorică. A fost scoasă la vânzare de Marchizul di San Veratrino în 1929. Colecţionarii au licitat masiv şi în cele din urmă eu am câştigat-o pentru o sumă egală (la rata de schimb) de treizeci de mii de lire.

Poirot ridică din sprâncene.

— Într-adevăr, o sumă frumoasă! Marchizul di San Veratino a fost norocos.

Emery Power spuse:

— Când îmi doresc cu adevărat ceva, sunt dispus să plătesc pentru lucrul respectiv, domnule Poirot.

— Fără îndoială că aţi ajuns la proverbul spaniol: „Ia ce doreşti – şi plăteşte pentru asta, zice Dumnezeu”, replică Poirot.

Pentru o clipă finanţistul se încruntă – o undă de furie trecu rapid prin ochii lui.

— Sunteţi un filosof, domnule Poirot, spuse el rece.

— Am ajuns la vremea reflecţiei, monsieur.

— Fără îndoială. Dar nu prin reflecţie o să-mi recapăt eu cupa.

— Credeţi că nu?

— Îmi închipui că este necesară şi oarecare acţiune. Hercule Poirot dădu placid din cap.

— Mulţi oameni fac aceeaşi greşeală. Dar vă cer scuze, domnule Power, ne-am îndepărtat de la subiect. Spuneaţi că aţi cumpărat cupa de la Marchizul di San Veratrino.

— Exact. Ceea ce trebuie să vă spun acum este că a fost furată înainte ca eu să intru de fapt în posesia ei.

— Cum s-a întâmplat?

— În noaptea vânzării, s-a dat o spargere la palatul marchizului şi au fost furate opt sau zece piese de o valoare considerabilă, inclusiv cupa.

— Şi ce s-a făcut în acest caz? Power ridică din umeri.

— Desigur, poliţia s-a implicat. Furtul a fost recunoscut drept opera unei bande bine-cunoscute de hoţi internaţionali. Doi dintre ei, un francez pe nume Dublay şi un italian pe nume Riccovetti, au fost prinţi şi judecaţi, iar câteva dintre bunurile furate au fost găsite în posesia lor.

— Dar nu şi cupa Borgia?

— Nu şi cupa Borgia. Din câte şi-a dat seama poliţia, în jaf au fost implicate trei persoane – cei doi pe care tocmai i-am pomenit şi un al treilea, un irlandez pe nume Patrick Casey. Acesta din urmă era un spărgător foarte talentat. Se spune că el a fost cel care a furat de fapt bunurile. Dublay era creierul grupului şi punea la cale loviturile, Riccovetti conducea maşina şi aştepta jos bunurile care erau coborâte de la etaj.

— Şi bunurile furate? Au fost împărţite în trei?

— Este posibil. Pe de altă parte, obiectele recuperate au fost cele de cea mai mică valoare. Se poate ca piesele mai

valoroase şi mai spectaculoase să fi fost scoase în grabă din ţară.

— Şi ce s-a întâmplat cu cel de-al treilea hoţ, Casey? Nu a fost adus în faţa justiţiei?

— Nu în sensul propriu. Nu era un om foarte tânăr. Muşchii lui erau mai ţepeni ca odinioară. Două săptămâni mai târziu a căzut de la etajul cinci al unei clădiri şi a murit pe loc.

— Unde s-a întâmplat asta?

— La Paris. Încerca să jefuiască locuinţa unui bancher milionar, Duvauglier.

— Şi cupa nu a mai fost văzută de atunci?

— Exact.

— Nu a fost deloc scoasă la vânzare?

— Sunt sigur că nu. Pot să spun că nu numai poliţia, dar şi detectivi particulari se află pe urmele ei.

— Şi ce s-a întâmplat cu banii pe care i-aţi oferit pentru ea?

— Marchizul, un om foarte scrupulos, s-a oferit să-mi înapoieze suma pentru cupa furată din casa lui.

— Dar dumneavoastră nu aţi acceptat?

— Nu.

— De ce?

— Să spunem că am preferat să iau problema în propriile mâini.

— Vreţi să spuneţi că, dacă aţi fi acceptat oferta marchizului, cupa, dacă este recuperată, ar fi proprietatea lui, în vreme ce acum este legal a dumneavoastră?

— Exact.

Poirot întrebă:

— Ce se ascunde în spatele acestei atitudini a dumneavoastră?

Emery Power răspunse cu un zâmbet:

— Văd că apreciaţi punctul meu de vedere. Ei bine, domnule Poirot, este foarte simplu. Credeam că ştiu cine are de fapt cupa.

— Foarte interesant. Despre cine e vorba?

— Sir Reuben Rosenthal. Nu e numai un colecţionar, la fel ca mine, dar, la momentul respectiv, îmi era şi duşman personal. Am fost adversari în câteva afaceri – şi, per ansamblu, eu am ieşit mai bine. Animozitatea dintre noi a culminat cu rivalitatea în cazul cupei Borgia. Fiecare din noi era decis să intre în posesia ei. Era mai mult sau mai puţin o chestiune de onoare. Reprezentanţii noştri desemnaţi au licitat unul împotriva celuilalt.

— Şi oferta reprezentantului dumneavoastră v-a asigurat succesul?

— Nu chiar. Ca măsură de siguranţă mi-am luat un al doilea agent – aparent reprezentantul unui dealer din Paris. Vedeţi, niciunul din noi nu ar fi acceptat să cedeze în faţa celuilalt, însă a permite unei terţe părţi să achiziţioneze cupa, având apoi posibilitatea să-l abordăm apoi pe câştigător – asta era cu totul altă poveste.

— De fapt, une petite déception.

— Exact.

— Care a avut succes – şi imediat după aceea Sir Reuben a descoperit că a fost păcălit?

Power zâmbi – era un zâmbet edificator.

— Înţeleg. Credeţi că Sir Reuben, hotărât să nu se lase înfrânt, a aranjat în mod deliberat furtul?

Emery Power ridică o mână.

— A nu, nu! Nu ar ti fost ceva atât de direct. La scurt timp după aceea Sir Ruben ar fi cumpărat o cupă renascentistă, de provenienţă necunoscută.

— Descrierea acesteia a fost pusă în circulaţie de poliţie?

— Cupa nu ar fi fost expusă la vedere.

— Credeţi că ar fi fost suficient pentru Sir Reuben doar să ştie că se află în posesia ei?

— Da. Mai mult, dacă aş fi acceptat oferta marchizului, ar fi fost posibil ca Sir Reuben să încheie mai târziu un aranjament particular cu el, intrând astfel în mod legal în posesia cupei.

Se opri o clipă, apoi continuă: Dar prin menţinerea posesiei legale, există încă posibilitatea să-mi recuperez proprietatea.

— Adică, puteaţi aranja să fie furată de la Sir Reuben, zise Poirot fără menajamente.

— Nu furată, domnule Poirot. Mi-aş fi recuperat pur şi simplu ceea ce îmi aparţine.

— Înţeleg însă că nu aţi avut succes?

— Dintr-un motiv foarte bun. Rosenthal nu a deţinut niciodată cupa.

— Cum ştiţi asta?

— De curând s-a petrecut o fuziune a intereselor în petrol. Acum interesele mele şi ale lui Rosenthal coincid. Suntem aliaţi, nu duşmani. Am vorbit cu el fără ocolişuri şi m-a asigurat imediat că acea cupă nu s-a aflat niciodată în posesia lui.

— Şi l-aţi crezut?

— Da.

Poirot spuse gânditor:

— Timp de aproape zece ani aţi lătrat la alt copac, după cum se spune în ţara asta?

Finanţistul răspunse cu amărăciune:

— Da, exact asta am făcut!

— Iar acum totul trebuie luat de la capăt? Celălalt aprobă dând din cap.

— Şi aici intervin eu? Eu sunt câinele pus să caute o urmă veche – o urmă foarte veche.

Emery Power replică sec:

— Dacă ar fi fost o treabă uşoară nu ar fi fost necesar să apelez la dumneavoastră. Desigur, dacă dumneavoastră consideraţi că este imposibil…

Găsise cuvântul potrivit. Hercule Poirot îşi îndreptă spatele şi spuse cu răceală:

— Nu cunosc cuvântul imposibil, monsieur! Doar mă întreb – este această afacere destul de interesantă pentru mine ca să o accept?

Emery Power zâmbi din nou.

— Are acest interes – puteţi să spuneţi orice onorariu doriţi.

Micuţul detectiv îl privi pe bărbatul masiv.

— Aşadar, doriţi atât de mult această lucrare de artă? Întrebă el încet. Nu se poate!

Emery Power spuse:

— Să spunem că nici eu, la fel ca dumneavoastră, nu accept înfrângerea.

Hercule Poirot îşi înclină capul.

— Da, dacă puneţi aşa problema, înţeleg.

II

Inspectorul Wagstaffe era interesat.

— Cupa Veratrino? Da, îmi amintesc totul despre asta. M-am ocupat de afacerea asta acolo. Vorbesc puţină italiano, şi m-am dus să am o întâlnire cu macaronarii. Nu a apărut nici până în ziua de azi. E un lucru ciudat.

— Care este explicaţia dumneavoastră? O vânzare particulară?

Wagstaffe clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Desigur, există această posibilitate îndepărtată… Nu, explicaţia este mult mai simplă. Cupa a fost ascunsă – şi singurul om care ştia unde se află este mort.

— Vă referiţi la Casey?

— Da. Se poate să o fi ascuns undeva în Italia sau poate a reuşit să o scoată din ţară. Dar a ascuns-o, şi unde a ascuns-o, tot acolo este.

Hercule Poirot oftă.

— Este o teorie romantică. Perle ascunse în mulaje de ghips – cum e povestea?

— Ale bustului lui Napoleon, nu-i aşa? Dar în acest caz nu e vorba de bijuterii – este o cupă mare, solidă, de aur. Ai crede că nu e uşor să ascunzi aşa ceva.

Wagstaffe spuse vag:

— Oh, nu ştiu. Bănuiesc că se poate. Sub scândurile unei podele – ceva de felul ăsta.

— Casey avea o casă proprie?

— Da – în Liverpool. Rânji. Cupa nu se afla sub podeaua de acolo. Ne-am asigurat de asta.

— Şi familia lui?

— Nevasta lui era o femeie de treabă – bolnavă de tuberculoză. Era teribil de îngrijorată de stilul de viaţă al soţului ei. Era o femeie religioasă, o catolică devotată, dar nu se putea hotărî să-l părăsească. A murit acum vreo doi ani. Fiica lor a semănat cu mama – a devenit călugăriţă. Fiul era de alt soi – aşchia nu a sărit departe de trunchi în cazul

lui. Ultima dată când am auzit de el era în închisoare în America.

Hercule Poirot scrise în carneţelul său: „America”.

— E posibil ca fiul lui Casey să ştie unde e ascunzătoarea? Întrebă el.

— Nu cred că ştie. Până acum ar fi ajuns în mâinile federalilor.

— Este posibil să fi fost topită.

— Se poate. Aş spune că este foarte posibil. Dar nu ştiu ce să zic – are o valoare foarte mare pentru colecţionari – şi se petrec tot felul de lucruri necurate în cazul colecţionarilor, aţi fi surprins să le aflaţi! Uneori, zise Wagstaffe plin de virtute, am impresia că aceşti colecţionari nu au deloc morală.

— Ah! Aţi fi mirat dacă Sir Ruben Rosenthal, de exemplu, ar fi implicat în ceea ce dumneavoastră numiţi „lucruri necurate”?

Wagstaffe rânji.

— L-aş vedea în stare. Nu este de presupus că este foarte scrupulos în ceea ce priveşte lucrările de artă.

— Ce părere aveţi despre ceilalţi membri ai bandei?

— Riccovetti şi Dublay au primit sentinţe zdravene. Îmi închipui că urmează să fie eliberaţi în scurt timp.

— Dublay e francez, nu-i aşa?

— Da, el era creierul bandei.

— Mai făceau parte şi alţii din ea?

— Era o fată – i se spunea Roşcata Kate. Şi-a luat o slujbă de domnişoară de companie şi a descoperit unde îşi ţinea femeia banii. Cred că a plecat în Australia după destrămarea bandei.

— Altcineva?

— Un tip pe nume Yougouian a fost bănuit că era şi el membru. Este comerciant. Este din Istanbul, dar are un magazin şi la Paris. Nu s-a dovedit nimic împotriva lui – însă este un personaj tare alunecos.

Poirot oftă şi se uită în carneţel. Acolo scria: „America, Australia, Italia, Franţa, Turcia…”

— O să pun o cingătoare în jurul pământului… Murmură el.

— Poftim? Făcu inspectorul Wagstaffe.

— Remarcam, spuse Hercule Poirot, că este indicată o călătorie în jurul lumii.

III

Hercule Poirot avea obiceiul să discute cazurile cu George, capabilul său valet. Adică, Hercule Poirot făcea anumite observaţii, la care George replica plin de înţelepciunea lumească pe care o căpătase de-a lungul carierei sale de valet al unui gentleman.

— Georges, dacă ar trebui să faci o investigaţie în cinci zone diferite ale globului, cum ai proceda? Îl întrebă Poirot.

— Ei bine, sir, călătoria cu avionul este foarte rapidă, deşi unii spun că poate fi deranjantă pentru stomac. Eu, unul, nu pot să mă pronunţ.

— Întrebarea este, zise Hercule Poirot, ce ar fi făcut Hercule?

— Vă referiţi la individul cu bicicletele, sir?

— Sau, îşi urmă Hercule Poirot gândul, întrebarea mai simplă este – ce a făcut? Iar, răspunsul, Georges, este că a călătorit cu multă vigoare. Însă a fost nevoit în cele din urmă să obţină informaţii – se zice – de la Prometeu, şi altele de la Nereus.

— Într-adevăr, sir? Zise George. Nu am auzit de niciunul dintre aceşti domni. Sunt de la o agenţie de voiaj, sir?

Hercule Poirot îşi continuă discursul, plăcându-i să se audă vorbind:

— Clientul meu, Emery Power, înţelege un singur lucru – acţiunea! Dar este inutil să-ţi risipeşti energia într-o acţiune lipsită de sens. În viaţă, George, există o regulă de aur – nu face niciodată ceva ce pot să facă alţii pentru tine. Mai ales, adăugă Hercule Poirot, ridicându-se şi îndreptându-se spre

bibliotecă, atunci când cheltuielile nu reprezintă o problemă!

Luă de pe raft un dosar etichetat cu litera D şi îl deschise la cuvintele „Detectivi, Agenţii de încredere”.

— Prometeul modern, murmură el. Fii amabil, Georges, şi notează câteva nume şi adrese. Domnii Henkerton, New York. Domnii Laden şi Bosher, Sydney. Signor Giovanni Mezzi, Roma, Monsieur Nahum, Istanbul. Domnii Roget et Fraconard, Paris.

Se opri până când George termină de scris. Apoi spuse:

— Iar acum te rog să cauţi ce trenuri sunt spre Liverpool.

— Da, sir, mergeţi la Liverpool?

— Mi-e teamă că da. Este posibil, Georges, să fiu nevoit să merg chiar şi mai departe. Dar nu acum.

IV

Trei luni mai târziu, Hercule Poirot stătea pe o stâncă şi admira Oceanul Atlantic. Pescăruşii se înălţau în aer şi coborau din nou în picaj cu ţipete lungi şi melancolice. Aerul era călduţ şi umed.

Hercule Poirot avea impresia, comună pentru cei care veneau la Inishgowlan pentru prima oară, că ajunsese la capătul lumii. Niciodată în viaţă nu-şi imaginase ceva atât de îndepărtat, de dezolant, de abandonat. Era un loc frumos, plin de melancolie, de frumuseţea chinuită a unui trecut îndepărtat şi incredibil. Aici, în vestul Irlandei, romanii nu mărşăluiseră niciodată, nu-şi clădiseră niciodată vreodată tabără fortificată, nu construiască niciodată vreun drum util şi trainic. Era un pământ unde modul de viaţă ordonat şi modern era necunoscut.

Hercule Poirot se uită în jos la vârfurile pantofilor lui de piele şi oftă. Se simţea părăsit şi foarte singur. Standardele după care trăia el aici nu erau foarte apreciate.

Privirea lui cercetă încet ţărmul dezolant, apoi se îndreptă iarăşi spre mare. Undeva acolo, după cum spuneau legendele, se aflau Insulele Blest, Tărâmul Tinereţii…

Murmură pentru sine:

— Mărul, Cântecul şi Aurul…

Brusc, Hercule Poirot îşi reveni – vraja fusese ruptă şi din nou se afla în armonie cu pantofii lui de piele şi cu costumul spilcuit, cenuşiu-închis.

De nu prea departe auzi dangătul unui clopot. Înţelegea semnificaţia acelui sunet – îi era familiar încă din copilărie.

Porni cu pas rapid de-a lungul stâncilor. După vreo zece minute, ajunse să vadă clădirea de pe stâncă. Un zid înalt o înconjura şi în perete era fixată o uşă masivă din lemn, ţintuită. Hercule Poirot ajunse la uşă şi bătu cu ciocanul masiv de fier, prins de ea. Apoi trase cu grijă de lanţul ruginit şi sunetul ascuţit al unui clopoţel se auzi sunând în interior.

O ferestuică se deschise în uşă şi o faţă apăru în cadrul ei. Era un chip bănuitor, încadrat de o basma albă, apretată. Pe buza superioară se zărea distinct o mustaţă, dar vocea era a unei femei – vocea a ceea ce Hercule Poirot numea o femme formidable.

Îl întrebă ce dorea.

— Aceasta este Mănăstirea St Mary and All Angels?

Femeia formidabilă răspunse cu asprime:

— Ce altceva ar putea să fie?

Hercule Poirot nu încercă să răspundă. Îi spuse dragonului:

— Aş vrea s-o văd pe maica superioară.

Dragonul părea refractar, dar în cele din urmă cedă. Barele de la uşă fură trase, uşa deschisă şi Hercule Poirot condus într-o cameră mică şi goală unde erau primiţi vizitatorii mănăstirii.

Imediat o măicuţă intră în încăpere, cu rozariul legănându-i-se la mijloc.

Hercule Poirot era catolic prin naştere, aşa că înţelegea atmosfera în care se găsea.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, ma mère, zise el, dar aveţi aici o religieuse care, în lumea de afară, se numea Kate Casey.

Maica superioară înclină din cap.

— Aşa este, zise ea. Numele ei este acum sora Mary Ursula.

— Există un rău care trebuie îndreptat, afirmă Hercule Poirot. Cred că sora Mary Ursula mă poate ajuta. Deţine informaţii care pot fi de nepreţuit.

Maica superioară clătină din cap; chipul ei era imobil, vocea, calmă şi detaşată.

— Sora Mary Ursula nu vă poate ajuta.

— Dar vă asigur…

Se întrerupse. Maica superioară continuă:

— Sora Mary Ursula a murit acum două luni.

V

În barul de la hotelul lui Jimmy Donovan, Hercule Poirot stătea incomod lângă perete. Hotelul nu se ridica nici pe departe la standardele sale în ceea ce priveşte un hotel. Patul lui era rupt şi două ochiuri de geam din fereastra camerei erau sparte, lăsând să pătrundă aerul nopţii pe care Hercule Poirot îl deranja atât de mult. Apa care îi fusese adusă nu era fierbinte, ci doar călduţă, iar masa servită îi produsese nişte senzaţii ciudate şi dureroase în stomac.

La bar se aflau cinci bărbaţi care discutau politică. În mare parte, Hercule Poirot nu putuse înţelege ce spuneau, dar, oricum, nici nu-i păsa.

Curând unul dintre bărbaţi se aşează lângă el. Era un om oarecum diferit de ceilalţi. Avea amprenta distinctă a omului sărac de la oraş.

Plin de demnitate, acesta începu:

— Ascultaţi ce vă zic io, sir – Pegeen's Pride n-are nici o şansă, nici o şansă… O să termine la coadă – la coadă. Ascultaţi pontu' ce vă dau… Toată lumea ar trebui s-asculte ponturile mele. Ştiţi cine sunt io, sir? Ştiţi cine sunt io, repet? Atlas, ăsta-s io – Atlas din Dublin Sun… Am nimerit pe câştigători tot sezonu'… Nu io am zis de Larry's Girl?

Douăş'cinci la unu' -douăş'cinci la unu'. Ascultă-l pe Atlas şi n-ai cum să dai greş.

Hercule Poirot îl privi cu un respect ciudat, apoi spuse, cu vocea tremurând:

— Mon Dieu, este un semn!

VI

Era câteva ore mai târziu. Luna apărea din când în când, arătându-se cochetă dintre nori. Poirot şi noul lui tovarăş străbătuseră câţiva kilometri. Poirot şchiopăta. Îi trecu prin minte că, la urma urmelor, existau alţi pantofi mai potriviţi pentru mersul pe un astfel de teren decât cei din piele, făcuţi la comandă. De fapt, George încercase să-i sugereze respectuos această idee. „O pereche de ghete zdravene”, spusese George.

Lui Hercule Poirot nu-i surâsese ideea. Îi plăcea ca picioarele să-i fie elegant încălţate. Dar acum, tropăind pe drumul acesta pietros, îşi dădea seama că mai existau şi altfel de încălţări.

Însoţitorul lui zise dintr-odată:

— Oare o să am de-a face cu preotul după asta? Nu vreau să am vreun păcat de moarte pe conştiinţă.

Hercule Poirot îl asigură:

— Doar îi dăm înapoi Cezarului ce-i al Cezarului.

Ajunseseră la zidul mănăstirii. Atlas se pregăti să-şi îndeplinească rolul. Dinspre partea lui se auzi un mormăit şi Atlas exclamă cu o voce joasă, apăsată, că sufletul lui era damnat!

Hercule Poirot îl atenţiona cu autoritate:

— Linişte! Doar nu trebuie să duci în spate greutatea întregii lumi – numai greutatea lui Hercule Poirot.

VII

Atlas răsucea două bancnote noi de cinci lire. Apoi zise plin de speranţă:

— Poate nu o să-mi mai amintesc mâine-dimineaţă cum am câştigat banii ăştia! Sunt cam îngrijorat că o să am de-a face cu părintele O'Reilly.

— Uită tot, prietene. Mâine lumea va fi a ta! Atlas murmură:

— Şi oare pe ce să-i pariez? E Working Lad, e un cal grozav, un cal grozav e! Mai e şi Sheila Boyne. O să capăt 7 la 1 pe ea. Făcu o pauză. Mi s-a părut mie sau aţi pomenit de un zeu păgân? Hercule, aţi zis, şi slăvit fie Domnul, e un Hercule care aleargă la 3.30 mâine.

— Prietene, zise Hercule Poirot, pune-ţi banii pe calul ăla. Te asigur eu, Hercule nu poate da greş.

Şi este adevărat că, în ziua următoare, Hercule al domnului Rosslyn câştigă cu totul neaşteptat cursa Boyan, la o cotă de 60 la 1.

VIII

Cu abilitate, Hercule Poirot desfăcu pachetul frumos ambalat. Mai întâi hârtia cafenie, apoi materialul de căptuşire şi în cele din urmă foiţa.

Pe birou, în faţa lui Emery Power, aşează o cupă strălucitoare de aur. Incrustate în ea erau trei mere din smaralde verzi. Finanţistul inspiră adânc şi spuse:

— Vă felicit, domnule Poirot. Hercule Poirot se înclină.

Emery Power întinse o mână şi atinse marginea cupei, urmărind conturul ei.

— A mea! Rosti el cu o voce profundă. Hercule Poirot fii de acord.

— A dumneavoastră!

Celălalt oftă şi se lăsă pe speteaza scaunului. Apoi spuse revenind la tonul de om de afaceri:

— Unde aţi găsit-o?

— Am găsit-o într-un altar, răspunse Hercule Poirot. Emery Power îl privi ţintă.

Poirot continuă:

— Fiica lui Casey era călugăriţă. La momentul morţii tatălui ei, se pregătea să-şi depună ultimele jurăminte. Era o fată cam prostuţă, dar pioasă. Cupa era ascunsă în casa tatălui ei din Liverpool. A dus-o la mănăstire cu intenţia, cred eu, de a ispăşi păcatele tatălui ei. A donat-o ca să fie

folosită pentru slăvirea lui Dumnezeu. Nu cred că măicuţele şi-au dat vreodată seama de valoarea ei. Au considerat-o, probabil, vreo moştenire de familie. În ochii lor era un potir şi îl utilizau ca atare.

— O poveste extraordinară! Exclamă Emery Power. Apoi adăugă: Ce v-a determinat să mergeţi acolo?

Poirot ridică din umeri.

— Probabil a fost un proces de eliminare. Şi a mai fost şi faptul ieşit din comun că nimeni nu a încercat să vândă cupa. Asta însemna că se afla într-un loc unde valorile materiale obişnuite nu contau. Mi-am amintit că fiica lui Patrick Casey era călugăriţă.

Power rosti entuziasmat:

— Ei bine, aşa cum am mai spus, vă felicit. Spuneţi-mi onorariul dumneavoastră şi o să vă scriu un cec.

Hercule Poirot replică:

— Nu există nici un onorariu.

Celălalt îl privi mirat.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Aţi citit vreodată poveşti când eraţi copil? Şi împăratul care spunea: „Cere-mi ce doreşti!”

— Aşadar, îmi cereţi ceva?

— Da, dar nu bani. Este o simplă cerere.

— Ei bine, ce este? Vreţi un pont pentru bursă?

— Asta ar însemna tot bani, sub o altă formă. Cererea mea este mult mai simplă.

— Ce anume?

Hercule Poirot îşi puse mâinile pe cupă.

— Trimiteţi-o înapoi la mănăstire.

Se aşternu tăcerea. Apoi Emery Power întrebă:

— Aţi înnebunit de-a binelea?

— Nu, nu am înnebunit. O să vă arăt ceva.

Ridică uşor cupa. Cu degetul apăsă cu putere în fălcile deschise ale şarpelui care înconjura copacul. Înăuntrul cupei, o mică porţiune alunecă într-o parte lăsând la vedere o deschizătură în mânerul gol pe dinăuntru.

— Vedeţi? Întrebă Poirot. Aceasta era cupa papei Borgia. Prin această găurică otrava era trecută în băutură. Chiar dumneavoastră aţi spus că istoria acestei cupe este răul însuşi. Sânge, violenţă şi pasiuni malefice au însoţit posesia ei. Poate că răul va cădea acum asupra dumneavoastră.

— Superstiţii!

— Posibil. Dar de ce eraţi atât de doritor să intraţi în posesia acestui lucru? Nu pentru frumuseţea lui. Nu pentru valoarea lui. Aveţi sute – poate mii – de lucruri frumoase şi rare. O doreaţi ca să vă gâdilaţi orgoliul. Eraţi hotărât să nu fiţi înfrânt. Eh bien, nu sunteţi înfrânt. Aţi câştigat! Cupa este acum în posesia dumneavoastră. De ce să nu faceţi un gest măreţ – suprem? Trimiteţi-o înapoi unde a stat în pace vreme de aproape zece ani. Lăsaţi răul să fie purificat acolo. Odată a aparţinut Bisericii – lăsaţi-o să se întoarcă la Biserică. Lăsaţi-o să stea încă o dată în altar, purificată şi absolvită, aşa cum sperăm că sufletele oamenilor vor fi purificate şi absolvite de păcate. Se aplecă în faţă. Daţi-mi voie să vă descriu locul unde am găsit-o – în Grădina Păcii, care dă înspre Marea de Vest spre un Paradis uitat al Tinereţii şi al Frumuseţii eterne.

Continuă să vorbească, descriind în cuvinte simple farmecul îndepărtat al Inishgowlan-ului.

Emery Power stătea rezemat de spătar, cu o mână în dreptul ochilor. În cele din urmă spuse:

— M-am născut pe coasta de vest a Irlandei. Am plecat de acolo când eram copil, ca să merg în America.

Poirot răspunse cu blândeţe:

— Am auzit de asta.

Finanţistul se ridică. Ochii lui îşi recăpătară agerimea. Spuse cu un zâmbet slab pe buze:

— Sunteţi un om ciudat, domnule Poirot. O să vă fac pe plac. Duceţi cupa înapoi la mănăstire ca dar din partea mea. Un dar cam costisitor. Treizeci de mii de lire – şi ce o să capăt în schimb?

Poirot spuse cu gravitate:

— Călugăriţele se vor ruga pentru sufletul dumneavoastră. Zâmbetul celuilalt se lărgi – un zâmbet rapace, înfometat.

— Deci, la urma urmelor, poate fi o investiţie! Spuse el. Poate cea mai bună pe care am făcut-o vreodată…

În holul mănăstirii, Hercule Poirot îşi spuse povestea şi dădu înapoi cupa maicii superioare.

— Spuneţi-i că îi mulţumim şi că ne vom ruga pentru el, murmură ea.

Hercule Poirot rosti cu blândeţe:

— O să aibă nevoie de rugăciunile dumneavoastră.

— Este deci un om nefericit?

— Atât de nefericit încât a uitat ce înseamnă fericirea, afirmă el. Atât de nefericit încât nu ştie că este nefericit.

— Ah, un om bogat… Spuse măicuţa.

Hercule Poirot rămase tăcut – ştia că nu este nimic de spus.

Capitolul 12
CAPTURAREA CERBERULUI

Legănându-se în trenul de metrou, aruncat dintr-o parte în alta şi dintr-un trup într-altul, Hercule Poirot îşi zise că erau prea mulţi oameni pe lume! Şi în mod sigur erau prea mulţi în lumea subterană a Londrei, la acea oră anume (6.30 p.m.) a serii. Căldură, zgomot, aglomeraţie, contiguitate – neplăcuta apăsare a mâinilor, braţelor, trupurilor, umerilor! Ţintuit şi presat peste tot de străini – şi, în general, (gândi el cu dispreţ) de o mulţime de străini banali şi neinteresanţi! Omenirea văzută astfel en masse nu era deloc atrăgătoare. Cât de rar puteai vedea un chip sclipind de inteligenţă, cât de rar o femme bien mise! De unde le venise femeilor pasiunea asta de a împleti chiar şi în cele mai nefavorabile condiţii? O femeie nu arăta chiar foarte atrăgătoare când împletea – concentrarea, ochii sticloşi, neastâmpărul degetelor ocupate! Trebuia să ai agilitatea unei pisici şi voinţa unui Napoleon pentru a reuşi să împleteşti într-un metrou aglomerat, dar femeile reuşeau asta! Iar dacă apucau să se aşeze pe scaun, imediat scoteau

fâşia nenorocită de împletitură roz şi clic, clic, porneau andrelele!

„Fără odihnă, gândi Poirot, fără graţie feminină!” Sufletul lui bătrân se revolta împotriva stresului şi a grabei lumii moderne. Toate aceste tinere femei care îl înconjurau – atât de asemănătoare, atât de lipsite de farmec, de feminitatea atrăgătoare! Hercule Poirot simţea nevoia unei atracţii mai explozive. Ah! Să vezi o femme du monde, chic, înţelegătoare, spirituelle – o femeie cu forme generoase, o femeie îmbrăcată ridicol de extravagant! Odată existau astfel de femei. Dar acum… Acum…

Trenul se opri în staţie; oamenii ieşiră grăbiţi, împingându-l pe Poirot în vârfurile andrelelor. Alţii intrară, presându-l şi mai mult în cutia de sardine care devenise metroul. Trenul porni încă o dată, cu o smucitură, şi Poirot fu împins într-o femeie masivă care ducea numeroase pachete, zise: „Pardon!” apoi într-un bărbat înalt şi ciolănos a cărui servietă îl înţepă în şale. Zise iarăşi un „Pardon!” Simţi cum mustaţa îi devine moale şi pleoştită. Quel enfer! Din fericire, la următoarea staţie trebuia să coboare!

Se părea însă că era şi staţia la care voiau să se dea jos şi alte o sută cincizeci de persoane, căci era Piccadilly Circus. Ca un val uriaş, umplură peronul. Imediat Poirot fu înghesuit pe o scară rulantă care îi duse la suprafaţa pământului.

„Sus, îşi zise Poirot, departe de Infern…”

Cât de dureros putea fi colţul unei valize înfipte în piciorul cuiva pe scara rulantă!

În acel moment îşi auzi numele strigat. Uimit, ridică privirea. Pe scara opusă, cea care cobora, privirea lui neîncrezătoare întâlni o viziune din trecut. O femeie cu forme pline şi generoase; părul ei roşcat, extravagant, era încoronat de o pălărioară de paie de care era prins un adevărat stol de mici păsări cu pene strălucitoare. Blănuri cu aspect exotic îi acopereau lejer umerii.

Gura ei cu ruj purpuriu se deschise larg, iar vocea ei răsunătoare, cu accent străin, se auzi vibrantă – avea plămâni buni.

— El este! Ţipă ea. Mon cher Hercule Poirot! Trebuie să ne întâlnim! Insist!

Dar Soarta însăşi nu este mai necruţătoare decât două scări rulante care se mişcă în direcţii opuse. Cu fermitate, implacabil, Hercule Poirot era purtat în sus, iar contesa Vera Rossakoff, în jos.

Răsucindu-se şi aplecându-se peste balustradă, Poirot strigă disperat:

— Chère Madame – unde vă pot găsi?

Răspunsul ei ajunse slab la el din adâncuri – neaşteptat, dar în acel moment ciudat de nimerit.

— În infern…

Hercule Poirot clipi. Apoi clipi din nou. Brusc, se clătină pe picioare. Fără să-şi dea seama, ajunsese la capătul scării şi neglijase să păşească aşa cum trebuie. Mulţimea se răspândi în jurul lui. Puţin mai într-o parte, o mulţime densă se înghesuia pe scara care ducea în jos. Oare să se alăture lor? Acesta fusese înţelesul cuvintelor contesei? Fără îndoială că a călători prin măruntaiele pământului la acea oră de vârf era un adevărat infern. Dacă asta intenţionase contesa să spună, el nu putea decât să fie cu totul de acord…

Hotărât, Poirot se îndreptă spre cealaltă scară, se înghesui în mulţimea care cobora şi fu iarăşi purtat în adâncuri. La piciorul scării nu se vedea încă nici urmă de contesă. Lui Poirot nu-i rămânea decât să urmeze luminile albastre, galbene etc…

Oare contesa folosea linia Bakerloo sau Piccadilly? Poirot cercetă fiecare peron în parte. Fu măturat de mulţimea grăbită care se îmbarca sau cobora din metrouri, dar nu zări nicăieri silueta extravagantei rusoaice, contesa Vera Rossakoff.

Obosit, epuizat şi teribil de furios, Hercule Poirot urcă încă o dată la suprafaţă şi păşi în vacarmul din Piccadilly Circus. Ajunse acasă într-o dispoziţie de nerăbdare plăcută.

Este nenorocul bărbaţilor mici de înălţime şi meticuloşi de a râvni la femei înalte şi neobişnuite. Poirot nu reuşise niciodată să scape de fascinaţia fatală pe care contesa o exercita asupra lui. Deşi nu o mai văzuse de vreo douăzeci de ani, magia încă nu dispăruse. Cu toate că machiajul ei semăna acum cu un tablou, iar femeia din spatele lui era bine ascunsă vederii, pentru Hercule Poirot ea reprezenta încă luxul şi graţia. Micul burghez era încă încântat de aristocraţie. Amintirea modului abil în care contesa furase bijuteriile îi provocă din nou admiraţie. Îşi aduse aminte de aplombul cu care ea îşi recunoscuse fapta atunci el când o acuzase de furt. O femeie dintr-o mie – dintr-un milion! Iar acum o întâlnise – şi o pierduse!

„În infern”, spusese ea. Oare e sigur că nu-l înşelase auzul? Chiar spusese asta?

Dar ce voise să spună? Se referise la metroul londonez? Sau cuvintele ei trebuiau să fie luate în sens religios? Desigur, chiar dacă modul ei de viaţă făceau ca iadul să fie cea mai plauzibilă destinaţie pentru ea în viaţa de apoi, în mod sigur politeţea ei rusească ar fi împiedicat-o să-i sugereze lui Hercule Poirot că era necesar ca şi el să se îndrepte spre acelaşi loc, nu?

Nu, trebuie să se fi referit la ceva cu totul diferit. Trebuie să se fi referit… Hercule Poirot se opri brusc, uluit. Ce femeie uimitoare, imprevizibilă! O altfel de femeie ar fi strigat: „Ritz” sau „Claridge”. Dar Vera Rossakoff strigase pătrunzător şi imposibil: „Infern!”

Poirot oftă. Dar nu era înfrânt. În nedumerirea lui, aborda cea mai simplă şi directă cale a doua zi dimineaţă şi o întrebă pe secretara lui, domnişoara Lemon.

Domnişoara Lemon era incredibil de urâtă şi nemaipomenit de eficientă. Pentru ea, Poirot nu reprezenta o personalitate – era un simplu angajator, căruia îi oferea

nişte servicii de excepţie. Toate gândurile şi visurile ei erau concentrate asupra unui nou sistem de îndosariere pe care îl perfecţiona încet.

— Domnişoară Lemon, pot să vă întreb ceva?

— Desigur, domnule Poirot.

Domnişoara Lemon îşi luă degetele de pe clapele maşinii de scris şi aşteptă atentă.

— Dacă un prieten v-ar cere să-l întâlniţi în infern, ce aţi face?

Ca de obicei, domnişoara Lemon nu ezită înainte să răspundă – ca de obicei, ea avea pregătite toate răspunsurile.

— Cred că ar fi recomandabil să rezervaţi o masă. Hercule Poirot o privi stupefiat.

— Să – rezerv – o – masă? Repetă el sacadat. Domnişoara Lemon dădu aprobator din cap şi trase telefonul mai aproape.

— În seara asta? Întrebă ea şi, luând tăcerea lui Poirot drept aprobare, formă rapid un număr. Barul Temple 14578? Infernul? Aş dori o rezervare pentru două persoane, domnul Hercule Poirot. La ora 23.

Puse receptorul în furcă şi rămase cu degetele deasupra claviaturii. Pe chipul ei se citea o uşoară – foarte uşoară – expresie de nerăbdare. Îşi făcuse datoria, părea să spună, iar acum şeful ei putea, nu-i aşa, să o lase să-şi continue treaba?

Dar Hercule Poirot avea nevoie de explicaţii.

— Aşadar, ce este acest Infern? Întrebă el. Domnişoara Lemon păru uşor surprinsă.

— A, nu ştiaţi, domnule Poirot? E un club de noapte – destul de nou şi foarte la modă la ora actuală – condus de o rusoaică, am impresia. Pot să aranjez destul de uşor să deveniţi membru.

După care, fiindcă pierduse destul vremea – după cum nu se strădui să ascundă – domnişoara Lemon se avântă într-o canonadă a dactilografierii.

La ora 11 în acea seară, Hercule Poirot trecu pragul uşii deasupra căreia o firmă de neon arăta discret câte o literă o dată. Un domn cu redingotă roşie îl întâmpină şi îi luă haina.

Cu un gest îl îndrumă spre o scară largă cu trepte scunde, care ducea jos. Pe fiecare treaptă era scrisă câte o frază:

Prima spunea: „Am vrut binele…”

A doua: „Şterge trecutul şi ia-o de la capăt…”

A treia: „Pot să renunţ oricând vreau…”

— Drumul spre iad e pavat cu bune intenţii, murmură Hercule Poirot apreciativ. C'est bien imaginé ça!

Coborî scările. La baza lor era un bazin cu apă, pe care pluteau crini purpurii. Deasupra lui se arcuia un pod sub forma unei bărci. Poirot îl traversă.

În stânga lui, într-un fel de grotă de marmură stătea cel mai mare şi mai urât câine negru pe care îl văzuse vreodată Poirot! Stătea foarte drept, zvelt şi nemişcat. Poate că – îşi zise (sperând!) Poirot – nu era real. Dar în acea clipă câinele îşi întoarse capul urât şi feroce şi din adâncul trupului lui negru scoase un mârâit prelung. Era un sunet terifiant.

Apoi Poirot observă un coş decorativ cu biscuiţi rotunzi pentru câini. Pe coş era o etichetă – „Un dar pentru Cerber!

Ochii animalului erau fixaţi asupra lui. Încă o dată se auzi mârâitul lung, huruitor. În grabă, Hercule Poirot luă un biscuite şi îl aruncă spre câinele uriaş.

O gură mare şi adâncă se deschise şi fălcile puternice clămpăniră. Cerberul acceptase darul! Poirot intră pe o uşă deschisă.

Încăperea nu era mare. Era presărată cu măsuţe, cu un spaţiu pentru dans în mijloc. Iluminatul era asigurat de mici lămpi roşii, şi pereţii erau împodobiţi cu fresce. Într-un capăt al sălii se găsea un grătar de care se ocupau mai mulţi bucătari costumaţi ca diavoli cu coarne şi cozi.

Poirot observă toate acestea înainte ca, plină de impulsivitatea dată de natura ei slavă, contesa Vera

Rossakoff, îmbrăcată într-o somptuoasă rochie de seară roşie, să se repeadă la el cu braţele întinse.

— Ah, ai venit! Dragul meu – dragul meu prieten! Ce bucurie să te văd din nou! După toţi aceşti ani – atât de mulţi! Oare câţi? Nu, să nu spunem câţi! Mie mi se pare că a fost ieri. Nu te-ai schimbat – nu te-ai schimbat câtuşi de puţin!

— Nici dumneata, chère amie! Exclamă Poirot, aplecân-du-se deasupra mâinii ei.

Cu toate acestea, era deplin conştient că douăzeci de ani sunt totuşi douăzeci de ani! Contesa Rossakoff putea fi descrisă pe drept cuvânt drept o ruină. Dar cel puţin era o ruină spectaculoasă. Exuberanţa, deplina bucurie de a trăi era încă acolo şi ea ştia, mai bine ca nimeni alta, cum să flateze un bărbat.

Îl trase pe Poirot spre o masă la care mai stăteau alte două persoane.

— Prietenul meu, reputatul meu prieten, domnul Hercule Poirot, anunţă ea. Cel care este spaima răufăcătorilor! Odată şi mie mi-a fost teamă de el, dar acum duc o viaţă de o plictiseală extremă şi plină de virtute. Nu e aşa?

Bărbatul în vârstă, înalt şi slab, căruia i se adresă, spuse:

— Nu vorbiţi de plictiseală, contesă.

— Profesorul Liskeard, îl prezentă contesa. Cel care ştie totul despre trecut şi care mi-a dat nişte idei nepreţuite despre modul cum să decorez aici.

Arheologul se cutremură uşor.

— Dacă aş fi ştiut ce aveai de gând să faci! Murmură el. Rezultatul este îngrozitor.

Poirot se uită cu mai mare atenţie la fresce. Pe peretele din faţa lui, cânta Orfeu şi trupa lui de jazz, în timp ce Euridice privea plină de speranţă înspre grătar. Pe peretele opus, Osiris şi Isis păreau să dea o petrecere subpământeană pe o corabie. Pe al treilea perete nişte tineri strălucitori se bucurau de o baie… În pielea goală.

— Tărâmul Tinerilor, explică repede contesa, şi continuă dintr-o suflare prezentarea: Şi iat-o pe mica mea Alice.

Poirot se înclină spre cea de-a doua ocupantă a mesei, o tânără cu înfăţişare severă, îmbrăcată cu o fustă şi haină cu carouri. Purta ochelari cu ramă de baga.

— Este foarte, foarte deşteaptă, afirmă contesa Rossakoff. Are diplomă şi este psiholog, şi cunoaşte toate motivele pentru care nebunii sunt nebuni! Asta nu este – aşa cum ai crede – din cauză că sunt nebuni! Nu, sunt tot felul de alte motive! Găsesc că asta e foarte ciudat.

Fata pe nume Alice zâmbi cu amabilitate, dar uşor dispreţuitor. Cu o voce fermă îl întrebă pe profesor dacă doreşte să danseze. El păru flatat, dar răspunse cu îndoială:

— Draga mea doamnă, mi-e teamă că ştiu numai vals.

— Asta chiar e vals, replică Alice cu calm.

Se ridicară să danseze, deşi nu prea le reuşea. Contesa Rossakoff oftă. Urmându-şi şirul gândurilor, murmură:

— Şi totuşi, nu arată chiar aşa de rău…

— Nu se pune în valoare aşa cum trebuie, rosti Poirot înţelept.

— Chiar aşa! Exclamă contesa. Nu pot înţelege tineretul din ziua de azi. Nu mai încearcă să facă plăcere – în tinereţe, eu mereu încercam asta – culorile care mi se potriveau, căptuşeli ici-colo la rochii, corsetul strâns în jurul taliei, părul, poate cu o nuanţă ceva mai interesantă…

Îşi dădu de pe frunte buclele grele – fără îndoială că ea, cel puţin, se străduia – şi se străduia din greu!

— Să te mulţumeşti cu ceea ce ţi-a dat natura, asta e… asta e o prostie! Este un lucra atât de arogant! Mica Alice scrie pagini întregi cu cuvinte lungi despre Sex, dar oare cât de des, mă întreb, îi propune vreun bărbat să meargă împreună în weekend la Brighton? Sunt doar cuvinte lungi şi muncă – binele muncitorilor şi viitorul omenirii! Nu sunt decât reguli şi prohibiţii! Nu era aşa când eram eu tânără!

— Asta îmi aduce aminte – ce mai face fiul dumitale, madame?

În ultima clipă înlocuise „băieţelul” cu „fiul”, aducându-şi aminte că trecuseră douăzeci de ani.

Chipul contesei se lumină cu entuziasm matern.

— E un înger scump! E atât de mare acum, cu umeri largi, atât de frumos! E în America. Construieşte acolo – poduri, bănci, hoteluri, magazine, căi ferate, orice vor americanii!

Poirot păru uşor uimit.

— Deci este inginer? Sau arhitect?

— Ce contează? Zise contesa. E adorabil! E înconjurat numai de bârne de fier, de maşinării şi de chestii care presează. Genul de lucruri pe care nu le-am înţeles niciodată. Dar ne adorăm unul pe celălalt! Aşa că, de dragul lui, o ador şi pe Alice. Da, sunt logodiţi. S-au întâlnit într-un avion sau pe o navă, sau într-un tren, s-au îndrăgostit – şi totul în mijlocul unei discuţii despre bunăstarea muncitorilor. Şi când ea a venit la Londra, a venit la mine şi eu am îndrăgit-o. Contesa îşi împreună mâinile deasupra pieptului ei generos. Şi i-am spus: „Tu şi Niki vă iubiţi, aşa că şi eu te iubesc – dar dacă îl iubeşti, de ce l-ai lăsat în America?” Iar ea a început să vorbească despre „munca” ei, despre cartea pe care o scrie, despre cariera ei, iar eu, sincer, n-am înţeles nimic, dar i-am spus: „Omul trebuie să fie înţelegător”. Rosti totul dintr-o suflare. Şi ce părere ai, cher ami, despre tot ce am imaginat aici?

— Este foarte bine imaginat, replică Poirot, privind apreciativ. Este chic!

Localul era plin şi avea acel aer inconfundabil de succes care nu putea fi contrafăcut. Se zăreau cupluri languroase îmbrăcate în haine de seară, domni solizi în costume de afaceri. Membrii orchestrei, costumaţi ca diavoli, cântau o muzică antrenantă. Fără îndoială, Infernul era un local de succes.

— Avem tot felul de oameni aici, zise contesa. Aşa şi trebuie să fie, nu? Porţile Infernului sunt deschise tuturor.

— Poate cu excepţia săracilor? Sugeră Poirot. Contesa izbucni în râs.

— Nu ni se spune că bogaţilor le este greu să pătrundă în împărăţia Cerurilor? Atunci este evident că ar trebui să aibă prioritate în Infern.

Profesorul şi Alice se întoarseră la masă. Contesa se ridică.

— Trebuie să vorbesc cu Aristide.

Schimbă câteva cuvinte cu chelnerul-şef, un Mefistofel slab, apoi trecu de la o masă la alta, stând de vorbă cu oaspeţii.

Profesorul, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte şi sorbind din paharul cu vin, remarcă:

— E o personalitate, nu-i aşa? Oamenii simt asta.

Se scuză şi se duse să discute cu cineva de la o altă masă. Lăsat singur cu rigida Alice, Poirot se simţi uşor stânjenit întâlnind privirea rece a ochilor albaştri. Detectivul îşi spuse că, de fapt, tânăra arăta chiar bine, dar i se părea deosebit de primejdioasă.

— Nu vă ştiu numele de familie, murmură el.

— Cunningham. Doctor Alice Cunningham. Aţi cunoscut-o pe Vera în vremurile de altădată, nu-i aşa?

— Trebuie să fie douăzeci de ani.

— Găsesc că este un caz foarte interesant de studiu, afirmă doctor Alice Cunningham. Evident, mă interesează ca mamă a bărbatului cu care urmează să mă căsătoresc, dar mă interesează şi din punct de vedere profesional.

— Adevărat?

— Da. Scriu o carte despre psihologia infractorilor. Viaţa de noapte din acest loc mi se pare foarte edificatoare. Sunt aici câteva tipuri de infractori care vin cu regularitate. Am discutat cu vreo câţiva dintre ei despre viaţa lor anterioară. Desigur, ştiţi totul despre tendinţele infracţionale ale Verei – adică, despre faptul că fură.

— A, da, ştiu asta, spuse Poirot, uşor deconcertat.

— Eu îi spun complexul Coţofenei. Ia tot ce străluceşte. Niciodată bani. Întotdeauna bijuterii. Consider că, în copilărie, a fost alintată şi i s-au făcut toate poftele, şi a fost foarte protejată. Viaţa a fost insuportabil de plicticoasă

pentru ea – plicticoasă şi sigură. Firea ei avea nevoie de dramă – tânjea după pedeapsă. Asta stă la baza plăcerii ei pentru furturi, îşi doreşte importanţa, notorietatea implicată de pedeapsă!

Poirot obiectă:

— Cu siguranţă viaţa ei nu a fost sigură şi plicticoasă ca membră a ancien régime din Rusia în timpul revoluţiei.

O expresie de amuzament uşor se ivi în ochii de un albastru-deschis ai domnişoarei Cunningham.

— Ah, făcu ea. O membră a ancien régime? V-a spus ea asta?

— Fără îndoială că este o aristocrată, replică Poirot înţepat, încercând să-şi reprime anumite amintiri neliniştitoare despre diferitele relatări cu privire la tinereţea ei, spuse lui de contesa însăşi.

— Omul crede ceea ce vrea să creadă, remarcă domnişoara Cunningham, aruncându-i o privire profesională.

Poirot se simţi brusc alarmat. Într-o clipă, gândi el, avea să i se spună care era complexul lui. Se decise să ducă lupta pe terenul inamicului. Îi plăcea compania contesei în parte şi datorită ascendenţei ei aristocratice, şi nu avea de gând să permită distrugerea plăcerii lui de către o puştoaică ochelaristă cu ochi ca agrişele şi o diplomă în psihologie!

— Ştii ce mi se pare uimitor? Întrebă el.

Alice Cunningham nu recunoscu în foarte multe cuvinte că nu ştia. Se mulţumi să pară plictisită, dar înţelegătoare. Poirot continuă:

— Mă uimeşte că dumneata – care eşti tânără şi ai putea fi şi drăguţă dacă te-ai strădui – ei bine, mă uimeşte că nu depui nici un efort! Porţi acea haină greoaie şi fustă cu buzunare mari, ca şi cum te-au duce să joci golf. Dar aici nu e un teren de golf, este o pivniţă unde sunt 22° C, nasul îţi străluceşte de la căldură, dar nu îl dai cu pudră, rujul cu care te-ai dat este neinteresant şi nu subliniază curbura

buzelor! Eşti femeie, dar nu atragi atenţia asupra acestui lucru. Iar eu te întreb: „De ce nu?” Este păcat!

Pentru o clipă, fu satisfăcut să o vadă pe Alice Cunningham părând aproape umană. Zări chiar o sclipire de furie în ochii ei. Apoi ea îşi recapătă atitudinea de dispreţ superior.

— Stimatul meu domn Poirot, începu ea, cred că nu sunteţi la curent cu ideologia modernă. Ceea ce contează este fundamentul – nu ornamentul.

Ridică privirea în timp ce un bărbat brunet şi foarte frumos se apropie de ei.

— Este un tip extrem de interesant, murmură ea cu entuziasm. Paul Varesco! Trăieşte de pe urma femeilor şi are nişte pofte ciudate şi depravate! Aş vrea să-mi spună mai multe despre guvernanta care a avut grijă de el când avea trei ani.

O clipă mai târziu dansa cu tânărul – care dansa dumnezeieşte. Când ajunseră lângă masa lui Poirot, acesta o auzi spunând:

— Şi după vara la Bognor ţi-a dat un cocor de jucărie? Un cocor – da, este foarte sugestiv.

Pentru un moment, Poirot se lăsă în voia gândului că interesul domnişoarei Cunningham pentru tipologiile criminale ar putea să aibă ca rezultat găsirea trupului ei mutilat într-o pădure pustie. Nu o plăcea pe Alice Cunningham, dar era destul de cinstit ca să-şi dea seama că motivul acestui sentiment era faptul că ea era atât de evident neimpresionată de Hercule Poirot! Orgoliul lui suferea!

Apoi văzu ceva care i-o scoase pe moment pe Alice Cunningham din minte. La o masă aflată dincolo de ringul de dans stătea un tânăr blond. Purta un costum de gală şi întreaga lui înfăţişare era aceea a unei persoane care ducea o viaţă uşoară, de plăceri. În faţa lui se găsea genul potrivit de fată cheltuitoare. El o privea într-un mod infatuat şi prostesc. Văzându-i, îţi venea să zici: „O pereche de bogătaşi leneşi”. Cu toate acestea, Poirot ştia foarte bine că

tânărul nu era nici bogat, nici leneş. Era, de fapt, inspectorul Charles Stevens şi lui Poirot i se părea că inspectorul Charles Stevens se afla aici cu treburi…

II

În dimineaţa următoare, Poirot îi făcu o vizită vechiului său prieten de la Scotland Yard, inspectorul-şef Japp. Reacţia lui Japp la întrebările lui fu neaşteptată.

— Vulpe bătrână ce eşti! Exclamă Japp cu afecţiune. Cum dai de lucrurile astea, mă depăşeşte!

— Dar te asigur că nu ştiu nimic – absolut nimic! Era doar curiozitate.

Japp îi zise lui Poirot să-i spună una ca asta lui mutu!

— Vrei să ştii totul despre locul ăsta, Infernul? Ei bine, în aparenţă este ca oricare local. A prins la public. Cred că fac o mulţime de bani, deşi, desigur, cheltuielile sunt destul de mari. Aparent, e condus de o rusoaică, o femeie care îşi spune contesa nu-ştiu-cum…

— O cunosc pe contesa Rossakoff! Zise Poirot cu răceală. Suntem vechi prieteni.

— Dar e doar o marionetă, continuă Japp. Nu ea a pus banii. S-ar putea să fie vorba de acel chelner-şef, Aristide Papopolous – s-ar putea să aibă o cotă parte – dar nu cred că el e şeful totuşi. De fapt, nu ştim cine e şeful!

— Şi inspectorul Stevens s-a dus acolo să descopere?

— A, l-ai văzut pe Stevens, nu-i aşa? Norocosul de el, să-i cadă pleaşcă o astfel de misiune şi pe cheltuiala contribuabililor! Şi nici nu a descoperit mare brânză!

— Ce bănuiţi că e de descoperit acolo?

— Droguri! Trafic cu droguri pe scară mare. Iar pentru acele droguri nu se plăteşte cu bani, ci cu pietre preţioase.

— Da?

— Uite cum stă treaba. Lady X – sau contesa de Ce-o fi – are dificultăţi în a face rost de bani sau în orice caz nu doreşte să scoată sume mari de la bancă. Dar are câteva bijuterii – unele dintre ele moştenire de familie. Sunt duse într-un anumit loc pentru „curăţare” sau „rearanjare”.

Acolo pietrele sunt scoase din montură şi înlocuite cu imitaţii. Pietrele originale sunt vândute aici sau pe continent. Este foarte simplu – nu au fost furate, nimeni nu face scandal şi nu le caută. Mai devreme sau mai târziu se descoperă că o anumită diademă sau colier este fals. Lady X este total nevinovată şi pare şocată – nu-şi poate imagina cum şi când a avut loc substituirea. Colierul a fost permanent în posesia ei! Îi trimite pe bieţii poliţişti transpiraţi după cai verzi, să urmărească servitoare date afară, valeţi dubioşi sau spălători de geamuri suspecţi.

Dar noi nu suntem atât de proşti aşa cum cred toate simandicoasele astea! Am avut câteva cazuri unul după altul – şi am găsit un factor comun: toate femeile respective prezentau semne de dopaj – nervozitate, irascibilitate, tremur, pupilele dilatate etc. Întrebarea era – de unde făcuseră rost de droguri şi cine conducea reţeaua?

— Şi crezi că răspunsul se află în acest local, Infernul?

— Credem că este sediul central al întregii reţele. Am descoperit unde sunt operate bijuteriile – un loc numit Golconda Ltd., destul de respectabil în aparenţă. Acolo se fac imitaţii extrem de reuşite de pietre preţioase. E vorba de un tip nesuferit pe nume Paul Varesco – ah, văd că l-ai cunoscut?

— L-am văzut – în Infern.

— Acolo aş vrea să-l văd şi eu – dar în iadul adevărat! E un nenorocit, dar femeile – chiar şi cele serioase – îi mănâncă din palmă! Are oarecare legături cu Golconda Ltd. Şi sunt destul de sigur că e omul din spatele localului. Este ideal pentru scopul pe care îl are – toată lumea merge acolo, femeile de societate, escrocii profesionişti – este locul perfect de întâlnire.

— Crezi că schimbul – bijuterii pentru droguri – are loc acolo?

— Da. Ştim care este rolul pe care îl are Golconda în asta, dar vrem să îl lămurim şi pe celălalt – partea cu drogurile. Vrem să aflăm cine livrează marfa şi de unde vine.

— Şi până acum nu aveţi nici o idee?

— Cred că e rusoaica – dar nu avem nici o probă. Acum câteva săptămâni, am crezut că o să obţinem ceva. Varesco s-a dus la Golconda şi a ridicat nişte pietre de acolo, după care s-a dus direct la Infern. Stevens îl urmărea, dar nu l-a văzut dând efectiv marfa. Când Varesco a plecat, l-am săltat – dar pietrele nu erau la el. Am făcut un raid la club, am strâns pe toată lumea. Rezultatul – nu tu, pietre, nu tu, droguri!

— Adică, un fiasco total? Japp tresări.

— Mie-mi spui! Aş fi putut da de ceva necazuri din cauza asta, dar din fericire, în timpul raidului am pus mâna pe Peverel (ştii, criminalul din Batersea). Ca norocul, se presupunea că fugise în Scoţia. Unul dintre sergenţii noştri isteţi l-a identificat din fotografii. Aşa că totul e bine când se termină cu bine – glorie pentru noi şi un impuls teribil pentru club – iar de atunci e mai plin ca niciodată!

— Dar nu aţi avansat în ancheta pentru droguri. Există, poate, o ascunzătoare la faţa locului?

— Trebuie să fie. Dar nu putem s-o găsim. Am periat tot localul. Şi, între noi fie vorba, a avut loc şi o cercetare neoficială – făcu cu ochiul. Aparent, o spargere. Nu a fost un succes, şi omul nostru aproape că a fost făcut bucăţele de afurisitul ăla de câine care doarme acolo.

— A, Cerber?

— Da. Un nume prostesc pentru un câine – să-l botezi după denumirea unei firme de sare!

— Cerber, murmură Poirot gânditor.

— Ce-ar fi să o rezolvi tu, Poirot, sugeră Japp. E o problemă frumuşică şi merită să-i dai de cap. Urăsc traficul de droguri – distruge oamenii, trup şi suflet. Asta chiar reprezintă infernul!

Poirot murmură meditativ:

— Dacă pui lucrurile cap la cap – aşa e. Ştii care era ce-a de-a douăsprezecea muncă a lui Hercule?

— N-am idee.

— Capturarea Cerberului. Se potriveşte, nu?

— Habar n-am despre ce vorbeşti, bătrâne, dar nu uita – „Un om mâncat de câine” – asta ar fi un adevărat titlu de articol!

Şi Japp izbucni într-un râs sănătos.

III

— Aş dori să stăm de vorbă extrem de serios, spuse Poirot.

Era devreme, şi clubul era aproape gol. Contesa şi Poirot stăteau la o măsuţă lângă intrare.

— Dar nu sunt într-o dispoziţie serioasă, protestă ea. La petite Alice, ea e mereu serioasă şi, entre nous, mie mi se pare plicticos. Bietul meu Niki, de ce distracţie o să aibă parte? De niciuna.

— Nutresc pentru dumneata o mare afecţiune şi nu aş vrea să te văd că dai de necaz.

— Dar e absurd ce spui! Sunt stăpâna lumii, banii curg!

— Localul ăsta e al dumitale? Privirea contesei deveni uşor nesigură.

— Sigur, replică ea.

— Dar ai un partener?

— Cine ţi-a spus asta? Întrebă contesa cu asprime.

— Partenerul acesta este Paul Varesco?

— Ah! Paul Varesco! Ce idee!

— Are cazier. Îţi dai seama că sunt o mulţime de infractori care vin aici?

Contesa izbucni în râs.

— Iată cum vorbeşte un adevărat bon burgeois! Evident că îmi dau seama! Nu realizezi că asta reprezintă jumătate din atracţia locului? Aceşti tineri din Mayfair s-au plictisit să-i vadă în jurul lor pe unii de-ai lor în West End. Vin aici să-i vadă pe infractori: hoţi, şantajişti, escroci – poate chiar criminali – pe cei care vor apărea în ziarele de duminică săptămâna viitoare! Este incitant – au impresia că astfel văd cu adevărat viaţa! Aşa procedează omul prosper care toată săptămâna vinde chiloţi, şosete, corsete! Ce schimbare faţă de viaţa lui respectabilă şi de prietenii lui respectabili! Iar

apoi, o emoţie şi mai mare – la masă, mângâindu-şi mustaţa, stă un inspector de la Scotland Yard – un inspector în redingotă!

— Aşadar, ştiai? Întrebă încet Poirot.

Ochii ei îi întâlniră privirea şi contesa zâmbi.

— Mon cher ami, nu sunt atât de naivă cum pari să crezi!

— Şi faci şi trafic cu droguri aici?

— Ah, ça no! Contesa continuă cu glas aspru: Asta ar fi o ruşine!

Poirot o privi câteva clipe, apoi oftă.

— Te cred, zise el. Dar în cazul ăsta este cu atât mai necesar să-mi spui cine deţine cu adevărat localul ăsta.

— E al meu, izbucni ea.

— Pe hârtie, da. Dar este cineva în spatele dumitale.

— Ştii, mon ami, consider că eşti prea curios. El nu e prea curios, Dou-dou.

Vocea i se transformă în gângurit când rosti ultimele cuvinte şi aruncă osul de raţă din farfurie uriaşului câine negru care îl prinse cu un clămpănit feroce din fălci.

— Cum i-ai spus acelui animal?

— C 'est mon petit Dou-dou!

— Dar e ridicol să-i dai un nume ca ăsta!

— Însă e adorabil. E un câine poliţist. Poate să facă orice! Orice! Stai puţin!

Se ridică, privi înjur şi brusc apucă o farfurie cu o friptură suculentă ce fusese aşezată pentru cină la o masă din apropiere. Traversă spre nişa de marmură şi puse farfuria jos, în faţa câinelui, rostind în acelaşi timp câteva cuvinte în ruseşte.

Cerber privea fix în faţa lui, ca şi cum friptura nici nu exista.

— Vezi? Şi nu e o chestiune de minute. Nu, ar rămâne aşa ore întregi dacă ar fi nevoie.

Apoi contesa murmură un cuvânt şi, ca fulgerul, Cerber îşi îndoi gâtul lui lung şi friptura dispăru ca prin minune.

Vera Rossakoff îşi aruncă braţele în jurul gâtului câinelui şi îl îmbrăţişa cu căldură, ridicându-se pe vârfuri ca să facă asta.

— Vezi cât de blând poate să fie! Exclamă ea. Eu, Alice, toţi prietenii lui putem să facem orice ne place! Dar dacă i se spune cuvântul, te asigur că poate să sfâşie un… Inspector de poliţie, de exemplu, în bucăţele! Da, în bucăţele. Izbucni în râs. Nu trebuie decât să spun cuvântul şi…

Poirot o întrerupse grăbit. Nu avea încredere în simţul umorului contesei. Inspectorul Stevens putea să fie într-un adevărat pericol.

— Profesorul Liskeard doreşte să vă vorbească. Profesorul stătea plin de reproş lângă contesă.

— Mi-ai luat friptura, se plânse el. De ce mi-ai luat friptura? Era o friptură bună!

IV

— Joi noaptea, bătrâne, zise Japp. Atunci o să se spargă buba. Andrew se ocupă, desigur – Brigada Antidrog – dar o să fie încântat să participi. Nu, mulţumesc, nu vreau siropurile dumitale ciudate. Trebuie să am grijă de stomacul meu. Văd nişte whisky acolo? Aşa mai merge!

Punându-şi paharul jos, continuă:

— Am rezolvat problema, cred. Mai este o ieşire din club – şi am găsit-o!

— Pe unde?

— Prin spatele grătarului. O parte din el culisează.

— Dar cred că îţi dai seama…

— Nu, bătrâne. Când a început data trecuta raidul, luminile s-au stins – oprite de la tabloul principal – şi ne-au trebuit câteva minute ca să le aprindem. Nimeni nu a ieşit pe uşa principală, căci era supravegheată, dar e clar că ar fi putut să se strecoare cineva pe calea secretă cu bunurile. Am examinat casa din spatele clubului şi în felul ăsta am dat peste şmecheria cu grătarul.

— Şi ce vă propuneţi să faceţi? Japp îi făcu cu ochiul.

— Să lăsăm lucrurile să se desfăşoare conform planului – poliţia apare, luminile se sting – şi cineva va aştepta de cealaltă parte a uşii secrete ca să vadă cine apare. De data asta i-am prins!

— De ce joi?

Din nou Japp făcu cu ochiul.

— Acum am reuşit să supraveghem Golconda destul de bine. Joi o să plece de acolo nişte marfă. Smaraldele lui Lady Carrington.

— Eşti de acord să fac unul dau două mici aranjamente? Întrebă Poirot.

Joi seara, aşezat la măsuţa lui obişnuită de lângă intrare, Poirot cercetă clubul. Ca de obicei, Infernul se dezlănţuise!

Contesa era chiar şi mai extravagant fardată decât de obicei – dacă aşa ceva era posibil! Se comporta foarte „ruseşte”

În acea seară, aplaudând şi râzând zgomotos, Paul Varesco sosise. Uneori, purta un costum de seară impecabil, alteori, ca în seara respectivă, alesese o ţinută de bandit – o haină cu nasturi, strânsă pe corp şi o eşarfa la gât. Avea o înfăţişare de băiat rău, foarte atrăgător. Desprinzându-se de o femeie corpolentă, de vârstă medie, plină de diamante, Paul Varesco se aplecă spre Alice Cunningham, care stătea la o masă scriind preocupată într-un carneţel, şi o invită la dans. Femeia corpolentă se încruntă la Alice şi îl privi pe Varesco plină de adoraţie.

În ochii domnişoarei Cunningham nu se zărea deloc adoraţie, ci sclipeau cu un interes pur ştiinţific, iar Poirot surprinse fragmente din discuţia lor atunci când trecură dansând pe lângă el. Alice trecuse cu cercetarea dincolo de guvernanta din copilăria lui Paul, ajungând la învăţătoarea din şcoala generală.

Când muzica se opri, ea se aşează lângă Poirot părând fericită şi tulburată.

— Foarte interesant, începu ea. Varesco va fi unul dintre cele mai interesante cazuri din cartea mea. Simbolismul

este inconfundabil. De exemplu, purtarea vestelor – pentru că vesta e simbolul cămăşilor aspre purtate de pocăiţi, cu toate asociaţiile care derivă de aici – şi totul devine clar. Se poate spune că e în mod evident tipul de infractor, dar poate fi tratat...

— Aducerea pe calea cea bună a unui desfrânat a fost mereu una dintre iluziile cele mai dragi ale femeilor, afirmă Poirot. Alice Cunningham îl privi cu răceală.

— Nu există nimic personal în toată treaba asta, domnule Poirot.

— Niciodată nu este, replică Poirot. Întotdeauna e vorba de un altruism pur şi dezinteresat – dar de obicei obiectul lui este un membru atrăgător al sexului opus. De pildă, vă interesează unde am mers la şcoală sau ce atitudine a avut învăţătoarea faţă de mine?

— Dumneavoastră nu sunteţi genul de infractor, replică domnişoara Cunningham.

— Recunoaşteţi un infractor când îl vedeţi?

— Cu siguranţă.

Profesorul Liskeard li se alătură, aşezându-se lângă Poirot.

— Vorbiţi despre infractori? Ar trebui să studiaţi codul lui Hammurabi, domnule Poirot. În 1800 î. Hr. Foarte interesant. Cel care este prins furând în timpul unui incendiu va fi aruncat în foc. Privi cu plăcere înainte, spre grătarul electric. Şi mai sunt şi alte legi mai vechi, sumeriene. Dacă o nevastă îşi ura soţul şi îi spunea: „Nu eşti bărbatul meu” o aruncau în râu. Era mai simplu şi mai ieftin decât divorţul la tribunal. Dar dacă un soţ îi spunea asta soţiei lui, nu trebuia decât să-i plătească o anumită cantitate de argint. Nimeni nu-l arunca pe el în râu.

— Aceeaşi veche poveste, zise Alice Cunningham. O lege pentru bărbat şi alta pentru femeie.

— Desigur, femeile dau o mai mare apreciere banilor, zise profesorul gânditor. Ştiţi, adăugă el, chiar îmi place locul ăsta. Vin aici în majoritatea serilor. Nu trebuie să plătesc nimic. Contesa a aranjat asta – foarte amabil din partea ei –

ca mulţumire pentru sfaturile mele în privinţa decoraţiunilor, după cum spune ea. Nu că asta ar avea ceva de-a face cu mine, de fapt – n-am idee de ce mi-a tot pus atâtea întrebări; este evident că ea şi decoratorul au înţeles totul pe dos. Sper că nu o să ştie nimeni vreodată că am avut chiar şi cea mai mică legătură cu lucrurile astea îngrozitoare. Nu aş supravieţui unei astfel de ruşini. Dar e o femeie încântătoare – seamănă cu o babiloniană, aşa am avut mereu impresia. Babilonienele erau bune femei de afaceri, ştiţi…

Cuvintele profesorului fură înghiţite de un cor neaşteptat. Cuvântul „poliţia!” se auzi – femeile se ridicară în picioare, într-o babilonie de sunete. Luminile se stinseră, la fel şi grătarul electric.

Ca o reacţie parcă la agitaţia din jur, vocea profesorului continuă să recite liniştită diferite fragmente din codul de legi al lui Hammurabi.

Când luminile prinseră viaţă din nou, Hercule Poirot se afla la jumătatea scării largi, cu trepte scunde. Poliţiştii de la uşă îl salutară, şi el ieşi în stradă, îndreptându-se spre colţ. Imediat după colţ, înghesuit lângă perete, era un omuleţ urât mirositor, cu nasul roşu. Acesta spuse pe o voce răguşită şi neliniştită:

— Îs aci, şefu'. Tre' să-mi fac treaba?

— Da. Dă-i drumul.

— Da' îs o mulţime de poliţai în jur!

— E în regulă. Li s-a spus despre tine.

— Sper că n-o să-şi bage nasu'.

— Nu o să facă asta. Eşti sigur că poţi să faci ceea ce trebuie? Animalul respectiv este mare şi fioros.

— N-o să fie fioros cu mine, afirmă omuleţul încrezător. Nu cu ce am io aci! Orice câine o să meargă şi în iad pentru asta!

— În orice caz, murmură Poirot, trebuie să te urmeze afară din iad!

V

În orele mici ale dimineţii, sună telefonul. Poirot ridică receptorul.

— Mi-ai cerut să te sun, se auzi vocea lui Japp.

— Da, aşa e. Eh bien?

— Droguri, nu. Am pus mâna pe smaralde.

— Unde?

— În buzunarul profesorului Liskeard.

— Profesorul Liskeard?

— Şi tu eşti surprins, nu? Sincer, nu ştiu ce să cred despre asta! Părea surprins ca un bebeluş – se uita ţintă la ele şi a zis că n-are nici cea mai mică idee cum au ajuns acolo. Şi, la naiba, chiar cred că era sincer! Varesco ar fi putut să le strecoare acolo destul de uşor atunci când s-au stins luminile. Nu-l văd pe un om bătrân ca Liskeard amestecat în genul ăsta de treburi. Doar face parte din toate societăţile acelea simandicoase, are legături până şi cu British Museum! Singurul lucru pe care cheltuieşte bani sunt cărţile, şi încă din acelea de mâna a doua, mucegăite. Nu, nu se potriveşte. Încep să cred că ne-am înşelat în legătură cu întreaga afacere – nu au existat deloc droguri la club.

— Ah, dar au fost, prietene, au fost acolo aseară. Spune-mi, nu a ieşit nimeni pe uşa secretă?

— Ba da, prinţul Henry de Scandenberg şi suita lui – sosise în Anglia ieri. Vitamian Evans, ministrul din Cabinet (ce chestie afurisită să fii ministrul muncii, trebuie să fii atât de atent! Pe nimeni nu deranjează dacă un politician Tory cheltuieşte bani pe un mod de viaţă extravagant căci contribuabilii consideră că sunt banii lui – dar când e vorba de un laburist, oamenii au impresia că banii lor sunt cheltuiţi! Şi chiar aşa şi e, oarecum). Lady Beatrice Viner a fost ultima – se mărită poimâine cu pedantul duce de Leominster. Nu cred că vreunul dintre toţi aceştia este implicat în afacere.

— Ai dreptate. Totuşi, drogurile au fost în club şi cineva le-a scos.

— Cine?

— Eu, mon ami, replică Poirot calm.

Puse receptorul în furcă, tăindu-i vorbele agitate ale lui Japp, când se auzi o sonerie. Se duse şi deschise uşa. Contesa Rossakoff intră.

— Dacă nu am fi aşa cum suntem, vai, prea bătrâni, ce situaţie compromiţătoare ar fi! Exclamă ea. Vezi, am venit aşa cum mi-ai spus în bilet. Cred că pe urmele mele este un poliţist, dar poate rămâne în stradă. Şi acum, prietene, despre ce este vorba?

Poirot îi luă galant haina din blană de vulpe.

— De ce ai pus smaraldele acelea în buzunarul profesorului Liskeard? Întrebă el. Ce n'est pas gentille, ce que vous avez fait là!

Contesa făcu ochii mari.

— Evident, am vrut să le pun în buzunarul dumitale!

— Oh, în buzunarul meu?

— Sigur. Am venit repede la masa unde stai de obicei – dar luminile erau stinse şi bănuiesc că din greşeală le-am pus în buzunarul profesorului.

— Şi de ce ai vrut să pui smaraldele furate în buzunarul meu?

— Mi s-a părut – a trebuit să gândesc rapid, mă înţelegi – cel mai bun lucru!

— Zău, Vera, eşti impayable!

— Dar, dragă prietene, gândeşte-te! Soseşte poliţia, luminile se sting (micul nostru aranjament pentru clienţii care nu trebuie puşi în situaţii stânjenitoare) şi o mână îmi ia poşeta de pe masă. Eu o smulg înapoi, dar simt prin catifea ceva tare înăuntru. Îmi strecor mâna în poşetă, recunosc pipăind bijuteriile şi înţeleg de îndată cine le-a pus acolo!

— Ah, da?

— Sigur că da! E acel salaud! Şopârla, monstrul acela cu două feţe, vipera aia mincinoasă, nenorocitul de Paul Varesco.

— Cel care este partenerul dumitale în Infern?

— Da, da, el e cel care deţine locul, care pune banii. Până acum nu m-a trădat – eu sunt o fiinţă încrezătoare! Dar acum că a vrut să mă păcălească, că a încercat să mă dea pe mâna poliţiei – ah! Da, acum o să scuip numele lui! Da, o să-l scuip!

— Calmează-te, zise Poirot, şi vino cu mine în camera alăturată.

Deschise uşa. Era o încăpere mică şi pentru moment câinele păru să o umple cu totul. Cerber arăta supradimensionat chiar şi în spaţiul larg din Infern. În micuţa sufragerie a locuinţei de serviciu a lui Poirot, în încăpere nu părea să fie decât Cerber. Totuşi, mai era şi micul bărbat mirositor.

— Am venit aci conform planului, şefu', zise bărbatul cu voce răguşită.

— Dou-dou! Ţipă contesa. Îngeraşul meu Dou-dou!

Cerber bătu podeaua cu coada – dar nu se mişcă.

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul William Higgs, strigă Poirot ca să acopere sunetul produs de coada lui Cerber. Un adevărat maestru în profesia sa. În timpul nebuniei de azi-noapte, continuă Poirot, domnul Higgs l-a convins pe Cerber să iasă cu el din Infern.

— L-a convins? Contesa îl privi uimită pe bărbatul cu figură de şobolan. Dar cum? Cum?

Domnul Higgs îşi lăsă în jos privirea, ruşinos.

— Adică, cam greu să spui 'naintea unei cucoane. Dar îs lucruri la care nici un câine nu rezistă. Mă urmează oriunde dacă vreau io. Sigur că nu merge la fel cu căţelele – nu, acolo ie diferit.

Contesa Rossakoff se întoarse spre Poirot.

— Dar de ce? De ce? Poirot răspunse încet:

— Un câine antrenat în acest scop va duce un obiect în bot până când i se comandă să dea drumul. O să-l ducă dacă e nevoie timp de ore întregi. Vrei să-i spui câinelui să dea drumul la ceea ce ţine?

Vera Rossakoff se uită uimită, se întoarse şi rosti două cuvinte scurte.

Fălcile puternice ale lui Cerber se deschiseră. Apoi, alarmant, păru că limba lui Cerber cade din gură.

Poirot păşi înainte şi ridică un mic pachet învelit în cauciuc roz. Îl desfăcu. Înăuntru era un pachet de pudră albă.

— Ce este? Întrebă cu asprime contesa. Poirot răspunse calm:

— Cocainã. Pare o cantitate atât de mică, dar suficientă să valoreze mii de lire pentru cei care doresc să plătească pentru ea. Suficient să aducă nefericire şi ruină pentru câteva sute de oameni.

Contesei i se tăie răsuflarea.

— Şi crezi că eu… Dar nu e aşa! Strigă ea. Jur că nu e aşa! În trecut, m-am distrat cu bijuterii, cu nimicuri, cu mici curiozităţi – care îl ajută pe om să trăiască bine, înţelegi. Şi de ce nu? De ce să aibă cineva mai mult decât altul?

— Exact ce cred eu despre câini, interveni domnul Higgs.

— Nu ai nici un simţ al binelui sau răului, îi spuse Poirot cu tristeţe contesei.

Ea continuă:

— Dar droguri – nu! Pentru că provoacă nefericire, durere, distrugere! Nu am avut idee că încântătorul, nevinovatul micuţul meu Infern era folosit în acest scop!

— Sunt de acord cu 'mneata cu drogurile! Doparea ogarilor – e o mizerie, asta e! Io niciodată n-aş avea de-a face cu asta şi nici n-am avut!

— Dar spune-mi că mă crezi, prietene! Îl imploră contesa.

— Sigur că te cred! Nu mi-am sacrificat timpul ca să-l condamn pe adevăratul organizator al reţelei de trafic? Nu am îndeplinit cea de-a douăsprezecea Muncă a lui Hercule şi nu l-am adus pe Cerber din Infern ca să dovedesc adevărul? Şi să îţi spun ceva – nu-mi place să văd că prietenilor mei li se înscenează – da, înscenează – ceva, pentru că dumneata trebuia să încasezi lovitura dacă lucrurile nu mergeau aşa cum trebuie. Smaraldele au fost

puse în poşeta dumitale ca să fie găsite şi, dacă ar fi fost cineva destul de deştept (ca mine) ca să bănuiască o ascunzătoare în gura unui câine fioros – eh bien, este câinele dumitale, nu-i aşa? Chiar dacă a acceptat-o pe la petite Alice într-o asemenea măsură încât să asculte şi ordinele ei! Da, poţi să faci ochii mari! Încă de la început nu am plăcut-o pe domnişorica aceea, cu jargonul ei ştiinţific şi haina şi fusta cu buzunare mari. Da, buzunare! Nu e firesc ca o femeie să fie atât de nepăsătoare faţă de propria înfăţişare! Şi ce-mi spune ea mie – că fundamentul contează! Aha! Ceea ce e fundamental se află în buzunarele ei. Buzunare în care poate duce droguri şi lua bijuterii – un mic schimb uşor de realizat în timp ce dansează cu complicele ei pe care se preface că-l priveşte ca pe un caz psihologic. Ah, dar ce acoperire! Nimeni nu îl bănuieşte pe psihologul interesat, om de ştiinţă cu diplomă medicală şi ochelari. Poate transporta droguri şi îi poate convinge pe pacienţii ei bogaţi să cadă pradă viciului, să scoată bani pentru un club de noapte şi să aranjeze ca acesta să fie condus de cineva cu… Să spunem, o mică slăbiciune în trecutul ei! Dar îl dispreţuieşte pe Hercule Poirot, crede că îl poate păcăli cu vorbăria ei despre guvernante şi veste! Eh bien, eu sunt pregătit pentru ea. Luminile se sting. Mă ridic repede de la masă şi mă duc lângă Cerber. În întuneric, o aud venind, îi deschide botul şi bagă înăuntru pachetul, iar eu, delicat, fără să simtă, tai cu o forfecuţă o bucăţică din mâneca ei. Teatral, scoate o bucăţică de material. Iată, acelaşi material de tweed cu carouri, pe care am de gând să-l dau lui Japp ca să-l potrivească în locul de care aparţine. Apoi o să facă o arestare şi o să spună cât de isteţ a fost şi de această dată Scotland Yardul.

Contesa Rossakoff îl privi stupefiată. Brusc, scoase un strigăt ca sirena unui vas.

— Dar Niki – Niki al meu! Va fi îngrozitor pentru el… Se opri. Sau crezi că nu?

— Sunt o mulţime de fete în America, o linişti Hercule Poirot.

— Dacă nu erai dumneata, mama lui ar fi fost în închisoare – în închisoare!

— Cu părul tăiat, închisă într-o celulă şi mirosind a dezinfectant! Ah, dar eşti minunat – minunat!

Repezindu-se înainte, îl prinse pe Poirot în braţe şi îl strânse cu pasiunea ei slavă. Domnul Higgs îi privi apreciativ. Cerber lovi podeaua cu coada.

În mijlocul acestei scene de bucurie se auzi sunetul soneriei.

— Japp! Exclamă Poirot, desprinzându-se din braţele contesei.

— Poate ar fi bine să mă duc în cealaltă cameră, zise contesa.

Se strecură pe uşa dintre cele două camere. Poirot se uită înspre uşa de la intrare.

— Şefu', rosti pe nas domnul Higgs, mai bine te-ai uita în oglindă, ce zici?

Poirot îl ascultă şi tresări. Ruj şi mascara îi împodobeau faţa într-un amestec fantastic.

— Dacă este domnu' ăla Japp de la Scotland Yard, o să gândească tot ce-i mai rău, afirmă domnul Higgs.

Apoi adăugă, în timp ce soneria se auzi din nou şi Poirot se străduia să-şi îndepărteze unsoarea roşie de pe vârfurile mustăţilor:

— Şi ce vrei să fac – s-o şterg şi io? Şi ce facem cu Bătrânu' ăsta de aci?

— Dacă-mi amintesc bine, zise Hercule Poirot, Cerber s-a întors în infern.

— Cum vreţi, replică domnul Higgs. De fapt, l-am cam îndrăgit… Da' totuşi, nu-i genu' de să-l păstrez io – nu mereu – e prea evident, dacă înţelegi ce vreau să spui. Şi numa' când te gândeşti cât m-ar costa mâncarea! Cre' că mănâncă precum un leu!

— De la Leul din Nemea la Capturarea Cerberului, murmură Poirot. Cercul e complet.

VI

O săptămână mai târziu, domnişoara Lemon îi aduse şefului ei o factură.

— Scuzaţi-mă, domnule Poirot, e în regulă să plătesc asta? Leonora, florărească. Trandafiri roşii. Unsprezece lire, opt şilingi şi şase penny. Trimişi contesei Vera Rossakoff, Infern, în End Street numărul 13, W. C.l.

Obrajii lui Hercule Poirot se făcură de nuanţa trandafirilor. Acesta se înroşi până în albul ochilor.

— E în perfectă ordine, domnişoară Lemon. Un mic… Ăăă… Tribut pentru… O ocazie. Fiul contesei tocmai s-a logodit în America – cu fiica şefului lui, un magnat al oţelului. Trandafirii roşii sunt… Mi se pare că sunt florile ei preferate.

— Chiar şi aşa, zise domnişoara Lemon. Sunt foarte scumpi în perioada asta a anului.

Hercule Poirot îşi îndreptă spatele.

— Sunt momente, zise el, când nu trebuie să faci economii. Fredonând un cântecel, ieşi pe uşă. Pasul îi era uşor, aproape săltăreţ. Domnişoara Lemon se uită după el. Sistemul ei de îndosariere era uitat. Toate instinctele ei feminine erau în alertă.

— Doamne Sfinte, murmură ea. Mă întreb… Serios – la vârsta lui! Nu se poate…

SFÂRŞIT

1 College of All Souls of the Faithful Departed a fost fondat de Henric al VI-lea şi de Henric Chichele în 1438. Astăzi, colegiul este în principal o instituţie de cercetare în cadrul Univeristăţii Oxford, (n.tr.)

2 În original, Christian name – nume de botez, (n.tr.)

3 Deirdre este cea mai tragică eroină din mitologia irlandeză, (n.tr.)

4 William Shakespeare, Hamlet, actul 1, scena 1, trad. Leon Leviţchi, Editura Univers, 1984 (n.tr.)

5 Alphonse Bertillon (1853-1914), poliţist francez şi cercetător în biometrie, inventatorul antropometriei, un sistem de identificare bazat pe măsurile fizice (n.tr.)

6 Stanley Baldwin (1867-1947), prim-ministru al Marii Britanii în perioada interbelică (n.tr.)

7 Arthur Neville Chamberlain (1869-1940) premier al Marii Britanii din 1937 până în 1940 (n.tr.)

8 În engleză, First Lord of Admirality, preşedintele Comisiei Amiralităţii (Board of Admirality), organismul însărcinat cu conducerea Marinei Regale a Marii Britanii, (n.tr.)

9 William Shakespeare, Macbeth, Actul V, Scena III, trad. Ion Vinea, Editura pentru Literatură Universală, 1964

10 Mews – curte sau strada mărginită de clădiri folosite odinioară drept grajduri, dar transformate în locuinţe (n.tr.)